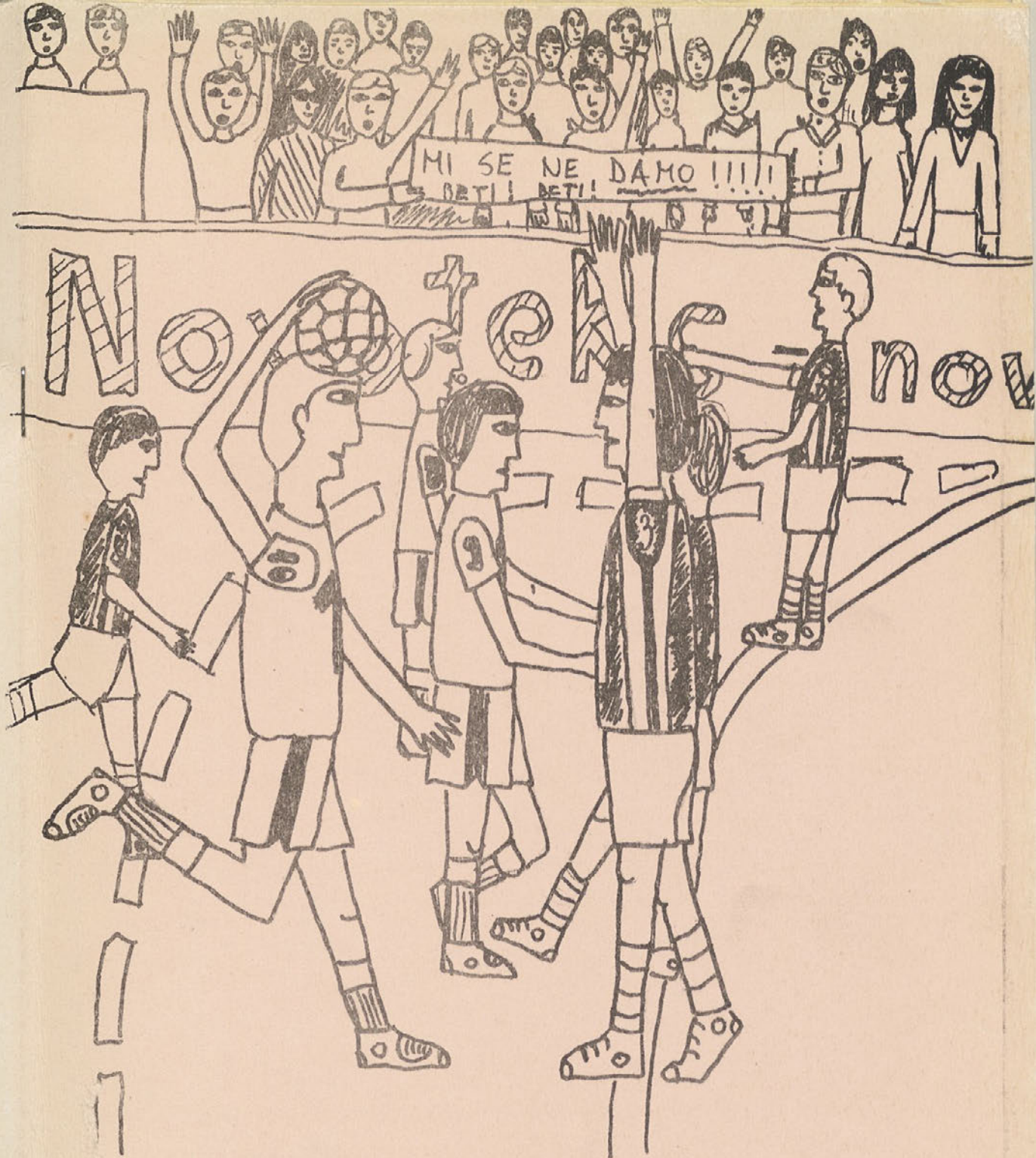

MLADI OB KRKI

glasilo pionirskega odreda in mladinskega ak
tiva gorjanskega bataljona osnovne šole grm
novo mesto

UVODNE BESEDE

Pred nami je prva številka letošnjega glasila. Namenjena je vsem šolarjem naše šole in v njej so zbrani vsi boljši prispevki, ki so našli pot v našo skrinjico. Moram reči, da jih je bilo veliko in zato nismo mogli vseh objaviti.

Literarni krožek in uredniški odbor sta posvetila temu glasilu najmanj mesec dni dela. Vsak teden smo izpraznili skrinjico in razdelili prispevke po vsebini. Posamezni uredniki so prebrali prav vse spise, ki so sodili v njihovo področje in izmed njih izbrali najboljše in najbolj zanimive. Lahko si mislite, kako težko delo so imeli! Šele nato jih je dobila v roke naša tovarišica mentorica in jih jezikovno popravila. Potem sta priskočila na pomoč še tehnična urednika in tovarišica za likovni pouk in glasilo dopolnila z ilustracijami. Zdaj je pred vami. Upamo, da vam bo všeč.

Prve strani so posvečene sestvkom z vojno tematiko. To so spisi, s katerimi so literati naše šole na lanskem drugem festivalu pionirskega proznega ustvarjanja Jugoslavije v Bijeli zastopali Slovenijo. Teh deset spisov je bilo branih na tem festivalu in posebno pozornost je vzbudil sestavek V borbo štirinajsta, juriš! Marjete Derlink. Škoda bi bilo, če bi se izgubili, zato smo jim namenili prostor v tej številki glasila.

Naslednjo številko nameravamo izdati ob 25. maju z naslovom Novo mesto trideset let po vojni. Sodelovali boste lahko vsi, navodila vam bomo dali ob pravem času. Želimo, da bi bila skrinjica zopet tako polna, kot je bila tokrat.

Na koncu vam še v imenu literarnega krožka čestitam ob prazniku republike, mi pa ji poklanjamo to darilo.

Marjana Božič,
glavna urednica

Kakor prejšnje leto je bil tudi letos v Bijeli v Črni gori festival jugoslovanske pionirske proze, podobno kot je festival pesnikov vsako leto na Ohridu. Letos pa nas je za predstavnike Slovenije za ta festival Zveza prijateljev mladine Slovenije izbrala na podlagi preteklega dela in to je bila za nas največja pohvala.

Zvedeli smo, da je tema, s katero se bomo na festivalu predstavili, NOB. Vsi člani literarnega krožka smo začeli z delom. Cel april do 1. maja smo pisali spise, popravljali in zopet pisali. Vsi smo imeli možnost, da pridemo v ožji izbor. Žal pa nas je smelo v Črno goro samo deset in v veselje tistih, ki smo bili izbrani, je kanila žalost zaradi ostalih, ki so se prav tako trudili.

26. maja smo odpotovali na štiridnevni obisk v Boko Kotorsko. Potovali smo z letalom, vsi prvikrat, zato je bilo tudi to enkratno doživetje. Gostoljubni domačini Bijele so nas sprejeli v svoje domove. Razkazali so nam majhno, a čudovito Bijelo.

Najbolj naporen dan je bil dan festivala. Predstavniki vseh avtonomnih pokrajin in republik so brali svoje spise. Žirija je spise ocenila, posebno zanimanje je zbudil spis Marjetke Derlink, ki je dobil 4. knjižno nagrado.

Ogledali smo si enega največjih dokov v Evropi, obiskali Lovčen - biser Črne gore, Njegoše - rojstni kraj Petra II. Petrovića Njegoša, črnogorskega vladike, ki je napisal znano pesnitev Gorski venec. Ogledali smo si Cetinje in muzej črnogorske preteklosti.

30. maja smo se težko poslovili od lepotice Jadrana - Boko Kotorske in gostoljubnih Črnogorcev, ki jih ne bomo pozabili.

Mojca Janžekovič,
8.c

HVALA VAM!

Brezmejno tišino kraljestva prebujajočih še dreves kali pesem mojega koraka. Vse je tako lepo: ta siva debla, zeleni mah in komaj slišen šepet vetra, ki naznanja pomlad. Misli se mi prepletajo, a nenadoma ... „Resk!“ Pod nogami počí suha veja ... Nehote mi zastane korak in zazrem se v temna tla pod seboj, v zeleni mah in množico črnih mravelj, ki hite vsaka svojo pot. Zazdi se mi, da v dalji čujem treskanje granat in drdranje brezostrelk, brnenje črnih ptic na nebu in ukazujoči glas surovega moža s kljukastim križem na kapi:

„Loss, loss!“

Kje je že vse to! Kje so strašne pošasti, ki so rušile domove!

Kako sem srečna! Kako zelo mi je lepo, da živim v sončni deželi in sem brez skrbi! Skoraj nikoli ne pomislim na vse to, čemur pravimo mir!

Kaj, ko bi ... ko bi me zjutraj namesto budilke zbudilo treskanje granat in brnenje črnih ptic na nebu, ko bi bil namesto postelje kraj mene kup ruševin in trupla ljudi! Ne, ne ... samo tega ne!

Koliko zmag, koliko napadov, koliko žrtev je bilo treba, da je bil tujec preganjan s te zemlje, koliko trdne volje, da se je vse to, kar zdaj uživamo, zgradilo! Kdo ve, kolikokrat je dal ta gozd zavetje graditeljem naše prihodnosti! Koliko vroče krvi iz src tistih, ki so preganjali uničevalce ljubljene dežele, je pošlo to zemljo, po kateri zdaj brezskrbno hodim, zemljo, ki so jo tujci stoletja oklepali v svoje okove, jo teptali in uničevali, pa je niso mogli ukrotiti.

Lepo je biti svoboden in o vojni samo poslušati, lepo je jokati samo ob filmih in knjigah, toda ...

Kje so zdaj milijoni borcev, kje so možje naše revolucije, kje so graditelji našega življenja? Zemlja, s človeškim sokom prepojena, s trupli množic nahranjena, kako zelo si lahko ponosna na svoje sinove, na njihovo upanje v lepšo bodočnost in neizmerno voljo do boja, do rešitve zaslužnjene dežele ...

Kako smo jim hvaležni! Da lahko poslušamo blago pesem v domači besedi, da lahko brezskrbno spoznavamo skrivnosti življenja in so nam odprte vse poti v svet, se imamo zahvaliti njim, našim zvestim borcem. Pa vendar ... Nehote se mi zopet, kakor muba v pajkovo mrežo, zaplete misel, zakaj so nas tujci sovražili, zakaj nosili v srcu željo po uničevanju in so nas zatirali. Ponosni smo na junaka, s srčno krvjo zgrajeno pot, ponosni na tiste najmlajše borce naše zemlje, ki so žrtvovali zanjo vse; takih ne pozna nobena revolucija. Živel! so življenje za zmagi; živel! in upali so v sončno pomlad; iskali so prostor pod svobodnim soncem tudi za svoj narod.

Sovrag je bil preganjan in stoletja boja za pravico so postala zgodovina, toda naš narod bo vedno nosil v srcu spomin na tisoče žrtev nasilja, na tisoče lučk v meglenem jutru, ki so nam prižgale dan in razgnale sive meglice.

Lepo nam je zdaj in ne želimo več boja. Srečni smo, da imamo to, za kar so milijoni prelivali kri, za kar je milijonom usihala luč sonca in modrina neba.

Sprašujem se, kako so vse to zmogli. Kako so brez kančka strahu darovali domovini življenje, najlepše kar nam je dano! Kakšno neizmerno sovraštvo in ljubezen so nosili v srcu!

Ko se v gozdu zmračí, ko vem, da moram domov in lahko živim svobodno življenje, se mi nehote iz prsi izviije tiha, tihcen glas:

„Hvala vam!“

Moica Nared

SKRIVNOSTNA PRIPOVED GORJANSKE BUKVE

Sprehajam se po mojih ljubljenih gorjanskih hribih. Še sama ne vem, zakaj so mi tako tesno prirasli k srcu, zakaj jih čutim, kot bi bili delček mene.

Zamaknjena stopam po zelenem mahu opojnih gozdov in opazujem prebujajočo se pomlad v drevesnih krošnjah bukev. Vesna se šele prebuja ... Še vsa zaspana je

in nežna, kakor dete, ki je pravkar izpustilo materino krilo. Plaho in negotovo stopicajo sončni žarki, osvetljujejo pravkar zelenečo travo in prebirajo peče veje dreves, ki šele dobivajo prve liste. Zares je lepa pomlad v teh gozdovih! S svojimi tisočnimi lepotami mi prodira v dušo in preganja turobne misli iz nje. Vse je tako nežno in ljubko, kakor bi gorjanska vila odela naravo v svojo tančico.

Pogled se mi ustavi na visokem, mogočnem drevesu in še isti hip se mi zazdi, da stoji pred mano izkušena, siva in zgrubana starika. To ni starka, kakršne srečujemo dandanes na ulicah. Pred mano stoji izkušena žena, z visoko dvignjeno glavo, s pokončno držo in s ponosom v toplih očeh. Ponos in vse to ji je ostalo kljub starosti in kljub trpljenju.

Sedem pod to bukev, zaprem oči z dlanmi in prisluhnem skrivnostnemu šepetu njene krošnje. Tihe, tihe so te besede in natanko prisluhnem, da lahko ujamem njihov pomen.

„Vedite dobro, da tu včasih ni bilo tako. Včasih ...? Da, za vas mlade - včasih! Toda zame je to še vedno danes, še vedno v no-

čeh vidim borce Gorjanskega bataljona, še vedno sem z njimi.

Sedijo ob ognju, drug ob drugem. Tišina ... Vsi molčijo. Toda iz njihovih oči je mogoče razbrati več, kakor bi povedale besede... Njihovi pogledi žare v svetlem ognju in upanju, da bo nekoč lepše. Vsi so kot ena velika družina. Na videz so tako različni, toda njihove duše so združene. Združene so v eni sami sveti misli, v misli na lepše dni, v misli na svobodo. V mislih potujejo daleč, daleč ... Mlad fant tam na robu temačne grape najbrž misli na dekle, mož na ženo in otroke ... Vsi so prežeti s silnim hrepenenjem, s silno vero, z upanjem v srečno prihodnost.

Živo imam pred očmi dan, ko so gorjanski borci pomagali osvoboditi Belo krajino, to prelepo deželo, deželo belih brez in zlatih src. Skupaj z njimi sem delila veselje, srečna sem bila, ko sem videla neizmerno srečo v njihovih očeh.

Ko so zvečer v grapi spet zakurili ogenj, ni bilo tišine. Živahni pogovori in obujanje dogodkov iz minule borbe so kalili nočni mir. Tudi ogenj je tistega večera gorel bolj plameneče, bolj svetlo. Vse je bilo nekako svetlo, osrečujoče, kakor da bi tudi narava vedela, kaj se dogaja v srcih borcev.

Skupaj z junaki gorjanskih gozdov sem trpela, delila z njimi vesele in žalostne trenutke. Veselila sem se njihovih zmag, njihovih uspehov in skupaj z njimi s solzami močila s krvjo prepojeno zemljo.

Vsi so bili, kot da se moji otroci, kot da tudi jaz nosim polovico njihovega trpljenja. Neznansko sem jih ljubila prav zato, ker so bili prežeti z ljubeznijo do domovine, ker njihova srca niso poznala strahu, niso vedela za hudobijo. Borili so se samo s sveto ljubeznijo do domovine, do teh naših krajev pod Gorjanci in z željo, da ohranijo to, kar so nam priborili že pradedje."

Šelestenje v krošnji stare bukve ponehuje in že mislim, da se bo počasi zgubilo v vetru. Toda še enkrat slišim besede, tokrat

močne, glasne ... Zdi se mi, da govore vsa ta drevesa, da ista misel preveva ves svet:

„Mladi, z zlatimi črkami si zapišite v srce, da ta zemlja, ti prelepi gozdovi in pokrajine širom naše zemlje, niso bili priborjeni z lahkoto, da je bilo za to, kar imamo danes, potrebno tisoče žrtev in da najlepši sadovi zrastejo tam, kjer je kri najbolj prepojila grudo. Zapomnite si to, skrijte te besede nekam na dno srca! Čuvajte to, kar so nam priborili naši partizani in ljubite svojo tisočkrat teptano in zaničevano domovino!”

S temi besedami, ki so se kmalu zgubile pod svobodnim soncem in ki jih je veter raznesel naprej, je zaključila gorjanska bukev svojo pripoved.

Spet se zavem ... Krog mene je spet tišina in blažen mir. Vojni čas izgine. Še enkrat z dlanmi pobožno pogladim skorjo te bukve in odidem s sporočilom v srcu domov, da bi tudi drugim mladim sporočila njene besede, ki so se mi sveto vtisnile v srce.

Metka Gal

V TIŠINI KOČEVSKIH GOZDOV

Gozdovi! Obširni gozdovi! Krošnje dreves zastirajo soncu pot do zemlje, a vseeno tu in tam kak sončni pramen prodre v srce zelenega goja. Ptice vesele uživajo v naravi, živahno se spreletavajo po krošnjah dreves in vsaka žvrpoli svojo pesem. Prvi pomladanski žarki prebude teloh, ki so zaspano pomane trudne oči in razpre svoj snežno beli cvet, ki je podoben beli nevestini obleki. Prvi zvončki zaspano odrinejo listje in prilezejo na plan, kjer jih pozdravijo topli po-

mladanski žarki. In prve trobentice sramežljivo pokukajo izza grmičevja. Nekatere ostanejo rumene, druge pa zardijo, ko opazijo, kako prijazno se jim smehljajo zvončki. Sredi te lepe prebujaajoče narave se znajde človek. Človek - del narave, pa vendar se zdi, kot da ne sodi med ta drobna bitja, ki so čudovito delo narave.

Toplo sonce te vabi ven, ven iz mesta, na svež zrak, v to lepoto.

Ko zagledaš obširne kočevske gozdove, se ti zdi, da od tam ni izhoda. Kamor pogledaš, povsod gozdovi. V osrčju teh je skritih mnogo barak. Nekatere se stiskajo v gručah, kot da bi jih bilo strah, zopet druge pa so bolj na samotni, oddaljene od ostalih, da se ti zdijo kot stražarji. Raztresene so med drevjem in skalami, da jih od daleč skoraj ni videti. V eni teh barak je bil glavni štab slovenske partizanske vojske, saj je bilo tu prvo osvobojeno ozemlje v Sloveniji. To je Baza 20. Sovražnik je junija 1942. leta zbral mnogo sil in usmeril sem veliko sovražno ofenzivo, imenovano roška. Tu so se dogajala velika grozodejstva. Sovražnik je dobesedno „prečesal“ vso Dolenjsko in Kočevski Rog, vendar Baze 20 ni odkril. Preveč je bila skrita v zelenem osrčju kočevskih gozdov.

V bližini Baze 20 je ravno tako dobro skrita bolnišnica Jelen-dol. Tu so v roški ofenzivi skrili ranjence. Kasneje so tu zaradi li bolnišnico z imenom Pučled, vendar so jo oktobra 1943 fašistični krvniki odkrili in požgali. Na to nečloveško dejanje nas danes na tem mestu spominja spomenik.

Na Bazi 20 skriva vsaka baraka v sebi svoje skrivnosti, svoje resnice. Vse se ti zdijo kot skrivnostni otoki, ki skrivajo v sebi nekaj, česar marsikdo ne more doumeti: bogastvo resnične zgodovine majhnega naroda, ki je majhen, a ima velikega duha. Naroda, ki se ni dal zbrisati s karte sveta. Skrivajo muke bolnikov, grozotne krike ob operacijah brez narkoze, znojne kaplje kirurgov ... Tu se je v 26 lesenjačah kovalo bratstvo in neločljivo prijateljstvo.

Sprehajam se med temi kočami in slednjič stopim v barako, na kateri je napis OPERACIJSKA SOBA. Komaj moja noga prestopi prag, me spreleti mraz. Zagledam belo mizo in ob njej stol, omaro z zdravili, na manjši mizici pa kirurško orodje. Vse je preprosto, primitivno. Tu vlada mir, ki je strašen. In tu je tišina, da jo slišiš. A se v hipu zgrozim! Zaslišim močan krik. Zdi se mi, da se kar naprej ponavlja in votlo odmeva med zidovi. Z grozo v očeh se zagledam v operacijsko mizo in zdi se mi, da vidim na mizi človeka, katerega obraz je mrtvaško bleđ, na čelu pa mu stojijo velike znojne kaplje.

Iz razmišljanja me predrami mama, ki pravi, da gremo.

Dalje sem hodila zamišljena. Kar naprej sem slišala krike iz kirurške sobe in vsak pograd v barakah me je navdajal z grozo.

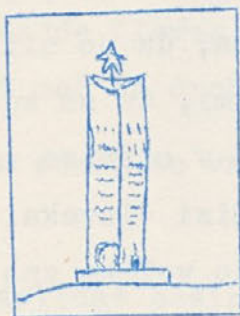
Sonce zahaja za obronkom gozda. Njegova zarja je krvavo rdeča in zdi se, da tudi on čuti z mano, da tudi on premišljuje o grozotah vojne. Zdi se, da pravi:

„Da, dekle! Videl sem, kaj se je nekoč dogajalo tu. In v moji rdeči zarji si lahko zamišljaš le majhen del krvi, ki je bila prelita za svobodo, kajti koliko so ljudje pretrpeli za svobodo in koliko krvi je bilo prelite zanjo! Ne, tega se ne da povedati, ne narisati! Tega si ne moreš niti zamišljati, če nisi doživel!“

Stemnilo se je, gozd je dobil strašno podobo. Črne sence so se mi zdele kot grozne prikazni. Hodim po ozki stezici, sama sem, da leč za domačimi. Toda moje misli so tam, med lesenimi barakami in v daljavi še vedno slišim krik iz operacijske sobe, ki odmeva po gozdu in se odbija od skal.

Andreja Žvečič

SLIŠALA SEM NJIHOV POGOVOR

Sonce je opravilo svojo vsakdanjo pot in utrujeno izginjalo za goro. Zelena Krka se je igrala z brzicami kot otrok z maminimi kodri, ki mu ponagajajo v zibelki. Zadnji sončni žarki še enkrat nežno objamejo vrh spomenika nad Žužemberkom, kot mama, ki z lahno roko boža svojega otroka po licu. Jaz pa sem poslušala in dih mi je zastajal:

„Postavili so me v spomin vam, ki ležite pod meno, vam, ki niste mislili nase, samo da bi zmagala pravica. Vame so vklesali vaša imena, tisoč dvesto imen in vsako ime pomeni eno življenje, ki je ugasnilo za svobodo.”

„Tebe še ni bilo takrat, spomenik, ko smo na tem hribu kurili taborni ogenj, ko se je razlegala pesem zmage,” se je oglasil partizan iz grobnice. „Zadrdrala je strojnica, še krik, potem pa je za večno zamrl glas v grlu.”

„Tedaj sem mislil na ostarelo mater, ki mi je podarila življenje, na ljubljeno dekle, ki sem jo nosil v srcu,” povzame drugi.

„Mene je morila misel na družino, ki so jo odvedli v taborišče, ker sem jaz, njihov oče, hotel ohraniti materin jezik, želel doseči pravico ...”

„Tudi jaz vem zgodbo, pa čeprav sem le kamen, ki nima srca in ne oči, da bi objokoval usodo, ki je morila naš narod. Spominjam se žene, ki mi je prinesla droben šopek spominčic, sinjih kot njene oči. Solze so ji tekale po bledem, shuščanjem licu, na katerem se je že poznala pot življenja, katerega čaša je bila polna žalosti. Hlipaje je objela spomine:

„O, brat moj, zakaj si odšel v hosto prav tedaj, ko sem te najbolj potrebovala, ko ni bilo ne očeta ne matere, da bi me tolažila? Saj vem, ljubil si domovino in hotel si jo rešiti suženjstva. Pa zakaj ravno ti, saj si imel šele petnajst let in še nisi okusil sladkosti življenja! Po vojni-te ni bilo nazaj in ko sem od sosedke zvedela, kaj se je zgodilo ... Nikdar več ne bom videla tvojih igrivih oči in ne smejočih ustnic.”

Veter je zapihal skozi gozd in listje je zašelestelo:

„Vaše oči so bile odsev trpljenja slovenskega naroda, naroda, ki so ga preganjali kakor steklo zver, ki naj nikjer ne najde svoje votline - zavetja. Bili ste kakor cvetoča jablana, katere cvetove je odnesel vihar. Toda cvetovi so rodili čudovit sad, iz tega ploda je zrastle jablana, iz nje pa zopet novi cvetovi ...”

Govoril je, kot da jim poje uspavanko pred nočjo. V samoto večera sem zahlipala:

„In vas, ki niste dočakali plodov svojega dela, ne bomo nikdar pozabili. Ne moremo in nočemo vas pozabiti, saj smo vam hvaležni za vse, za življenje, za mladost!”

Alenka Suhadolnik

BORILI SMO SE ZA ISTO STVAR

Stare, lesene stopnice so polne grč. Stopam po njih in oblaki prahu se vzdigujejo proti meni. Stopnice pa pojejo svoj večni: „Škrip, škrap!” Preskakujem kar po dve, da bi se izognila prahu, a ne gre in vedno huje kiham. Težko diham, zato sem srečna, ko se ustavim pred vra-

ti, ki pa so nizka in istega porekla kot stopnice: prašna, okovana

z železom. Odrinem jih in vstopim.

Povsod pajčevina, srebrno bela in zlatorumeni prameni svetlobe je prešinjajo kot strele. Vdrla sem v to kraljestvo samo iz radovednosti, ki mi ne da miru. Potem se ozrem po predmetih, ki pa so vsi posuti z lesketajočim se prahom. Stopam, pravzaprav drsam po tleh in se z raziskovalno radovednostjo pomikam proti velikanski omari.

Vzamem stol: čudovit primerek, gotovo last mojega pradedca. Stopim na rdeč žamet in se ozrem po omari. „Globus!“ skoraj kriknem s pridušenim glasom. Hočem ga povleči iz omare, a me ustavlja kup starih knjig. Vse pometem na tla in čisto pozabim, da sem prišla pravzaprav po te moje najljubše prijateljice.

Trdo zaropota po tleh. Sklonim se in poberem čuden predmet. Nekakšno stikalo, luč pri baterijah, vse skupaj zavito v skoraj preperel papir. Odvijem in takoj ugotovim: radio. To bo nekaj zame! A na papirju, polnem različnih madežev, piše z obledelo pisavo: „Fronta se umika. V četi vse v redu.“

Navdušenje raste v meni in trden je v meni sklep, da radio čimprej raziščem. Zopet se borim s prahom, stopnicami, čez nekaj minut pa končno stojim na trdnih tleh in si ogledujem radio.

Ušedem se po svoji stari navadi kar na tla in primem radio. Star je in težak, težijo ga spomini, globoko, skupaj z njo so zariti v vsako razpoko. Radio molči in me spravlja v zadrego. Kako bi bilo, če bi bila vojna in bi jaz ...

Sedim za mizo. Poleg mene sedi kurir. To je prijatelj mojega očeta, ki drugače vedno nosi kasket. Zda pa čepi na njegovi glavi kapa, ki nima nič skupnega s spogledljivo kasketom. Na njej se košati rdeča peterokraka zvezda. V našem brlogu vlada mučna tišina, v zraku JE NEKAJ, bi rekel kdo, ki ima več izkušenj kot jaz. Nekdo šili svinčnik, potem se sliši cvileče, neenakomerno škreblihanje svinčnika, ki potuje po papirju. Potem tudi ta zvok ohmolkne in

tišina je hujša kot prej.

Matej začne pripovedovati zgodbo o kurirju Mihi, ki je polna humorja, in prebili smo led živčnega drseta. Zdaj se sproščeno smejimo. Potem privlečem na dan Slovenski poročevalec. Beremo in se na ves glas čudimo dosežkom tistih od „zunaj“. Taki so naši prosti trenutki.

Potem dobimo v brlog zavoj dokumentov, sporočil, dokazov. Vse skupaj povežemo, z delovno naglico začnemo tiskati. Enakomeren ropot, neprenehni strah, da nas odkrijejo ...

Top, top! Slišijo se stopinje po štropu našega skrivališča. Izdaja! Kam? Skozi zasilni prehod se komaj prebijemo!

Najpogumnejši stisnejo zobe in pomagajo šibkejšim. Nekateri bi najraje zakričali, jaz pa pogledam naprej in izhod se mi zdi čudovit, lepši ne bi mogel biti. Tisti košček neba mi pomeni vse. Poženem se naprej. Zdi se mi, kot bi v vročem dnevu popila kozarec studenčnice. Zemlja ob stenah bunkerja se kruši, mi polzi po obrazu in kar je najhuje, za vrat. V rokah stiskam šop papirjev. Ovirajo me in hočem jih odvreči, a ob pogledu nanje ugotovim, da so to naša najvažnejša poročila, ki naj bi jih po radiu oddali jutri. Stiski in skrbi za lastno življenje se pridruži še skrb za poročila. To je zdaj najvažnejše. „Samo prenesti sporočila, samo prenesti sporočila, samo ...“ Moji možgani so stroj, ki se pomika, naprej in nazaj, a vedno samo do neke mere.

Stečem za drugimi.

Nekaj zaropota po tleh. Radio mi je padel iz rok. Jaz pa sedim kar na tleh in sanjarim. Da, borili so se. Nekateri s puško v roki, nekateri s peresom, nekateri glasno, drugi molče, nekateri pogumno, drugi manj. Važno je le eno: vsi so se borili za isto stvar.

NJEGOVE ROJSTNE VASI NI VEČ

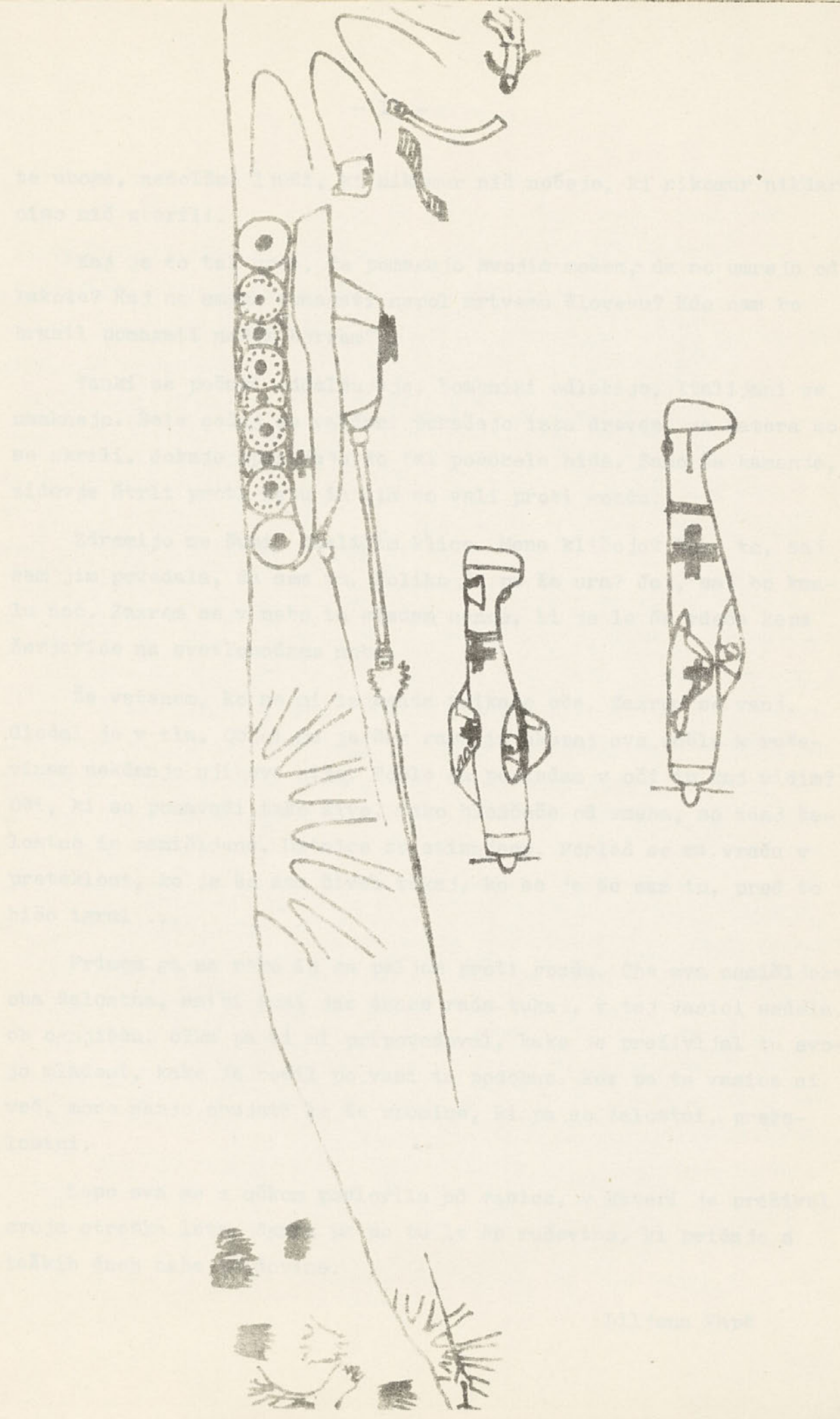
V Beli krajini sem. To lepo deželo, ki je dala za osvoboditev toliko nedolžnih ljudi, toliko partizanov, ki so vedeli, za kaj se bore, prav to deželo tako ljubim. Živim z njo, čeprav sem Dolenjka. Ta dežela brez mi je prirasla k srcu.

Hodim po gozdu. Naenkrat se znajdem na prostrani jasi. Gledam drevje, cvetje, a naenkrat se mi pogled ustavi na ruševinah. Bližam se jim s počasnim, težkim korakom. Usadem se v travo in že vidim:

Sonce vstaja izza gozda. Ljudje hitijo na njive, otroci zeskalejo med sadnim drevjem, kričijo in se ne zmenijo za nikogar. Dekleta pridno perejo vsaka v svojem škafu in se mirno pogovarjajo. Ozrem se po hišah. Te majhne kmečke hišice, z rožami na oknih, z dimom, ki se vije iz dimnikov in z rdečimi strehami ... Vse to mi je tako domače, tako prijetno, kakor pogled na mater z otrokom.

Dolgo so ljudje v tej mirni vasici, oddaljeni od vsakega drugega mesta, mirno in v slogi živeli. Kar naenkrat pa pridivja ta prekleta vojna! Odžene mir in prinese sovraštvo. Odvzame ženam može, otrokom očete, materam sinove. Neusmiljena je. Tudi ženam z otroki in starcem ne prizanese, vse ubija in muči...

Zgodaj je še. Sonce se še ni dobro pokazalo, ko se zasliši strašno brnenje. Iz vseh strani prihajajo tanki, nebo kar potemni od bombnikov ... Ljudje začno bežati. Otroci jočejo, starci drsajo s počasnimi koraki, matere se bojijo za vse. Vsi hočejo zbežati kdor se premakne iz hiše, obleži mrtev. Vas začne goreti. Slamnate strehe gori, kakor če bi zažgal gozd. Zasliši se strašno kričanje, jokanje, stokanje ... Ljudje obupano bežijo iz hiš, ta prekleti Italijani pa neusmiljeno po njih. Streljajo na

te uboge, nedolžne ljudi, ki nikomur nič nočejo, ki nikomur nikdar niso nič storili.

Kaj je to tak greh, če pomagajo svojim možem, da ne umrejo od lakote? Kaj ne smemo pomagati napol mrtvemu človeku? Kdo nam bo branil pomagati našim borcem?

Tanki se počasi oddaljujejo, bombniki odletijo, Italijani se umaknejo. Šele sedaj se vaščani pokažejo izza dreves, za katera so se skrili. Jokaje opazujejo do tal pogorele hiše. Samo še kamenje, zidovje štrli proti nebu in dim se vali proti gozdu.

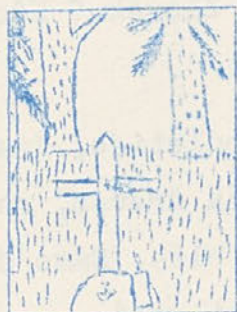
Zdramijo me šumi. Zaslišim klice. Mene kličejo? Kako to, saj sem jim povedala, da sem tu. Koliko je pa že ura? Joj, saj bo kmalu noč. Zazrem se v nebo in gledam sonce, ki je le še rdeča kepa žerjavice na svetlomodrem nebu.

Že vstanem, ko se mi iz gozda prikaže oče. Zazrem se vanj. Gledal je v tla. Objel me je čez rame in skupaj sva odšla k ruševinam nekdanje njihove hiše. Toplo ga pogledam v oči in kaj vidim? Oči, ki so ponavadi tako žive, tako bleščeče od smeha, so zdaj žalostne in zamišljene. Ustnice so stisnjene. Pogled se mu vrača v preteklost, ko je še sam živel tukaj, ko se je še sam tu, pred to hišo igral ...

Primem ga za roko in ga peljem proti gozdu. Oba sva zamišljena, oba žalostna, sajbi tudi jaz danes rada tukaj, v tej vasici sedela, ob ognjišču, očka pa bi mi pripovedoval, kako je preživel tu svojo mladost, kako je hodil po vasi in podobno. Ker pa te vasice ni več, more nanjo obujati le še spomine, ki pa so žalostni, prežalostni.

Lepo sva se z očkom poslovila od vasice, v kateri je preživel svoja otroška leta, danes pa so tu le še ruševine, ki pričajo o težkih dneh naše zgodovine.

PADLI SO DO ZADNJEGA

Hodim po prostranih gozdovih, ki sedaj, jeseni, kakor čudovito pisano pregrinjajo pokrivajo Pohorsko hribovje. Čaroben gozdni mir prehaja tudi name in se kakor plima razrašča v meni. Stezica, ki me vodi vedno globlje v skrivnostno šumenje teh gozdov, je prekrita z orumenelim listjem, ki je odpadlo z dreves. Zemlja postaja vse bolj vlažna in pogosto mi prečka pot kak studenec. Gozd je tu preprečen z bistrimi vodicami, kakor bi hotel na vsakem koraku nuditi žejnemu popotniku hladno studenčnico. Sončni žarki, ki se prelivajo skozi jesensko listje dreves, se razposajeno pigravajo z drobnimi, žuborečimi valovi teh tolmunov.

Med tem ko občudujem to jesensko lepoto, prodrem na jaso, kjer je januarja 1943. leta padel Pohorski bataljon. Konaj je še videti nekaj sledov strahotne borbe. Okoli nekdanjega taborišča so travnani s svojo gladino in tam, kjer so bile nekoč zemljanke, je zemlja še komaj rahlo vdrtá. V borbi okleščeni deblom sarek so se rane že povečini zacelile. Na sredi te male jase pa stoji bronast spomenik. Tu ni nihče pokopan, le ruša ted okrog je prepojena s krvjo partizanov Pohorskega bataljona, ki so tu padli v borbi za svobodo. In na tem kraju, kjer je spomin na to veliko borbo tako prisoten, se v meni dviga ponos nad močjo našega naroda, ki si je znal tako hrabro izboriti svobodo. Uprl se je sovražniku, ki nam je hotel odvzeti najsvetejše: našo zemljo in naš jezik.

Slonim ob raskavem deblu na eni izmed vitkih sarek in prislušnem šepetu tišine, ki si išče pot v mojo notranjost. Zrak v sivem spomenik pred seboj, v nežne cvetke spominčilo krog njega in se zamislim. Kdo ve, koliko mladih življenj se je tu končalo? Koliko

oči je tu poslednjič gledalo luč sveta! Pogled se mi ustavi na izklesanih črkah imen-borcev, ki so tu končali morda komaj začetopot boja za pravico. Samo še siv kamen priča o partizanih Pohorskega bataljona, ki so tu dali svoja življenja za svobodo.

Naenkrat se mi zazdi, da slišim pritajene besede sivega kamna, ki mi govore:

„Malo pred poldnevom je počila prva puška. Začel se je poslednji boj Pohorskega bataljona. Partizani so se borili divje, zasrizeno, v neštetih juriših so poskušali prebiti obroč, a tokrat je bila sovražna sila prevelika. Toda to ni omajalo njihove borbenosti. Še močneje so pritisknili puške k sebi in še več sovragov je padlo pod njihovimi krogli. Na sovražnikov-poziv k predaji so odgovarjali s posmehom in še z večjim ognjem. Nihče ni klonil pred sovražno silo in smrtjo. V najhujših trenutkih so peli borbene pesmi, ki so mogočno zvehele med rezkimi rafali strojníc in bobnenjem minometov. Potem so se borci še enkrat skušali prebiti skozi nemške obroč, a so v poslednjem jurišu padli do zadnjega. Umirali so z nasmehom na ustnicah in z zavestjo, da umirajo za lepšo bodočnost svojega naroda.

Po končanem boju so njihova trupla ležala pod mogočnimi drevesi, ki so jim toliko časa dajala zavetje. Bila so to trupla mladih ljudi, ki so z vsem srcem ljubili to zemljo, ki se niso bali zapustiti svojih domov in oditi v boj za domovino, ki jih je potrebovala. Ta ljubezen jih je družila tu v gozdovih, jim dajala moči za brezštevne boje in dolge pohode. Sedaj pa so ležali tu blede, nemi, brez življenja in tistega plamtečega ognja v očeh.

Tam pod visoko smreko je ležalo truplo najstarejšega borca - Šarha. Njegov obraz je še po smrti odseval veličino, ki ga je spremljala skozi vse življenje, ki mu je bilo posuto s trnjem. Med prvimi je odšel v gozdove in zato so mu ženo odpeljali v

Auschwitz, otroke pa v neko mladinsko taborišče. Toda dečki, ki so podedovali očetovo bojevitost, so pobegnili iz ujetništva in se pridružili očetu v boju za svobodo. Po tragičnem boju pa sta ležali trupelci, ki so ju številni naporji tako izčrpali, nežni in drobni poleg očetovega. Z njunih obrazov je bilo brati rahlo začudenje, kakor da ne moreta verjeti, da sta morala umreti, ko sta komaj stopila v življenje. Nekdaj sončna jasa, posejana s pisanim cvetjem in nežnimi travnimi bilkami, se je spremenila v mlako krvi.

Mnogo let je že minilo od tedaj. Sem prihajajo mladi iz vse domovine, da bi se poklonili spominu padlih borcev, ki so padli tu združeni v poslednjem boju. Mladi, ki prihajajo sem, ljubijo svojo domovino, ponosni so na svoj narod in srečni, da živijo v svobodi. Če bi jim hotel kdo vzeti to svobodo, priborjeno s krvjo njihovih očetov, bi se uprli, kot so se mladi pred več kot tridesetimi leti. To berem na njihovih obrazih, ko stojijo med temi visokimi smrekami in zrejo nekam v daljavo. In zato verujem vanje in jim zaupam."

Tako je svojo povest končal na videz tako bladen spomenik, ki stoji nekje globoko med Pohorskimi gozdovi.

Mirjam Grašič

"V BORBO ŠTIRINAJSTA, JURIŠ ..."

Dolga, neskončno dolga kolona se pomika proti Štajerski. Nekje na čelu kolone se utrga verz Kajuhove pesmi. Sprva tiho, potem pritegnejo nešteti glasovi:

V borbo, Štirinajsta, juriš!
Naj se razlega prek sveta ...

Vsak gleda nekam predse. Z mislimi potuje daleč, daleč ...

Sprašujemo se: Ali bomo uspeli? Za Štajersko je padlo že dovolj žrtev. To pot jo moramo osvoboditi.

Noč je. Nebo jasno, posuto z zvezdami. Po snegu se s težkimi koraki pomika dolga kolona borcev.

Za hip pomislim na padle tovariše, na njihova življenja, ki so ugasnila za svobodo. Zdrznem se ob misli, da bo tako lahko z mano danes, jutri, pojutrišnjem ... nihče ne ve, kdaj.

Zjutraj z borbeno pesmijo na ustih prikorakamo na hrvatsko ozemlje. Prebivalstvo, ki se kakor mi bori za svobodo, nas sprejme z odprtimi rokami. Vsi smo kot eno, bratje z istim ciljem in načrti za prihodnost.

Zvečer, ko se je na nebu prižgala prva zvezda, se je začel naš miting. Pravi partizanski miting.

Na oder stopi Kajuh, visok, kuštrav fant s širokim nasmehom na ustih. Za trenutek se zazre v daljavo, potem pa začne recitirati svoje pesmi, polne nežnih čustev in ljubezni do domovine.

Ne slišim ga dobro. Samo pogledam v njegove oči in že vem, kaj misli, kaj govori.

Potem posedemo ob taborni ogenj. Nekdo začne tisto našo

Gremo na Štajersko,
gledat kaj delajo ...

Pesem zažoni v noč. V hipu so pozabljeni težki, težki trenutki, ki jih je v tem času toliko.

Drugo noč poležemo po tleh v globokih, težko dostopnih gozdovih, ki so nam že tolikokrat nudili svoje zavetje. Počutimo se varne, svobodne. Vendar ne dolgo ...

Strel. Grozoten krik v noč in zopet tišina, ki se skrivnostno spreha med nami.

Sneg še vedno naletava, mi pa spet hodimo - brez konca.

Moje noge! Že od včeraj jih ne čutim več! Ne vem, kdaj bo konec tega hriba.

Ne morem več. V mislih sedim na topli krušni peči, poleg mene pa je velika skleda žgancev.

Ne spominjam se več, kdaj sem jih nazadnje jedla. Da. Deset nas je bilo. Sedimo za mizo. Z veliko leseno žlico zajemamo te zlato rumene, z ocvirki zabeljene žgance. Srečni smo. Zanje bi sedaj dala vse, ja, prav vse.

Neham sanjariti.

Hrib je neskončen, kakor je neskončna naša volja. Nikoli prej ne bi mislila, da bom zmogla take napore.

Bele snežinke pa še kar naletavajo in tiho pokrivajo pokrajino.

Toda - kaj bo z mojimi nogami? Še vedno se premikam po visokem snegu. Koliko časa bom še zdržala? Morda še uro, morda več?

Tam nekje v daljavi zaslišim tuljenje lačnih volkov. Njih se ne bojimo. Sovražniki so za nas volkovi, katere hočemo pregnati z naše zemlje. Moramo jih, saj z našo zemljo ravna jo tako kakor krde la volkov z ubogim jagnjem.

Poči strel. Za njim komandantov vzklik: „Na položaje!“

Pozabim na svojo utrujenost. Kakor puščica se poženem v višku in že sem pri ranjenem tovarišu. Bil je na straži, ko je nekdo zahrbtno streljal vanj.

Grozna rana zija na njegovih prsih. Gledam njegov izmučen obraz. Potne kaplje se mu sprehajajo po licu, stiska zobe, da bi skril bolečino.

S solzami v očeh mu čistim razmesarjeno telo. Glava mu počiva v mojem naročju.

Spomin se, koliko soborcev mi je v mukah umiralo v naročju, koliko mladih, polnih upanja, sem brezmočno gledala, kako se jim „ustavlja“ življenje. Žrtvovali pa bodo za svobodo.

Naprej! Ne obupajmo, tovariši! Na čelu kolone nekdo raztegne harmoniko, drugi povzame po melodiji tisto našo:

Hej, brigade, hitite ...

Glave se nam dvignejo, korak postane prožen, pesem prežene utrujenost, cilj je spet jasen: v boj, za svobodo, za boljše življenje!

Marjetka Derlink

LJUBLJANA - MESTO HERCJ

Ljubljana. Verjetno nisem ne prva ne -- zadnja od tistih, ki so pisali o tebi. Za nekatere si mesto megle, za druge mesto učenosti, za tretje nedosegljiv cilj. Nekaterim je vseeno, če te poznajo ali ne. In vendar si - naša bela Ljubljana.

Tisoče znojnih kapelj je v tvojih zidovih in kri je po tvojih cestah. V krošnjah tvojih dreves vsako leto cvete pomlad. Cvete, kot je cvetela tistega mamekega dne ...

Ljubljana. Pogovarjam se s tvojimi zidovi, s tistimi, ki so stali takrat, ko so se prvič zatresle hiše in ko je mir zmotilo brnenje letal. Pogovarjam se z zidovi, za katerimi so oči gledale v medlo svetlobo in so nohti grebli v omet peč besede o svobodi. Pogovarjam se s tvojimi zidovi, za katerimi so sedeli ilegalci in

si zaskrbljeno gledali v oči. Pogovarjam se s starimi drevesi, pod katerimi je nekoč tekla žica in katero je neke temne noči prerezal mlad fant.

Heroji so vsi tisti, ki so vedeli, kaj storiti, ko je prišla vojna. Heroji so oni, ki so razumeli, da morajo umreti, vsi tisti, ki so tiskali časopise v kletah stavb, v katerih je imel sovražnik svoje pisarne, in heroji so fantje in mošje, ki so v gluhi noči pobegnili v partizane. Pozneje so se vrnili. Nosili so zastave in cvetje so posipali po tvojih ulicah, obvezali so ti rane in te razveselili.

Za zidovi, za zamreženimi okni tvojih hiš so sedeli ljudje. Bilo jih je tisoč in več, ki so morali umreti. Si ti kriva - Ljubljana? Si kriva zato, ker nosiš slovensko ime? Si kriva, ker so te zgradili Slovenci? Nisi. Oni, ki so sedeli za zidovi, so to vedeli. Vkllesali so v svoja srca eno samo misel: Svoboda! Svoboda Ljubljani, Sloveniji, Jugoslaviji, svetu!

V temačnih sobah so grizli svinčnike in nohte ilegalci. Kolikokrat je malo manjkalo, da bi jih odkrili. Kolikokrat so bili rešeni v zadnjem trenutku. Ljubljana je bila v tistih dneh polna ilegalcev, polna temačnih sob in kanelic z dvojnim dnom. Žica je tekla mimo hiš, čez barje in čez gozd. Vsakdo, ki se je odločil, da bo šel čez, je veliko tvegalo.

Vsako leto v teh majskih dneh s pesmijo na ustih in ponosom v srcu, pa tudi z žalostjo v skritem kotičku duše, stopamo po poteh okupirane Ljubljane. Nam ni sile. Ni nam treba oprezati za vožali. Se zavedaš, bela Ljubljana, s kako težkim srcem so te nekateri zapuščali? Mogoče so vedeli ali slutili, da te ne bodo videli nikoli, nikoli več. Eno samo mesto je naše glavno mesto, kot je eno samo tvoje srce. Svet je lep, toda najlepši je dom.

Vsakdo, ki je zagledal luč sveta v tvojem naročju, je lahko ponosen. Kajti ti si herojsko mesto. Mnogo preveč je tistih, ki so

šli zaradi tebe v smrt in veliko je onih, ki so se borili zate.

Majhne so moje besede, kot je bil majhen tisti majski dan v primerjavi z veličastno borbo.

Pa vendar, ali čutiš, bela Ljubljana, utrip hvaležnosti in ponosa v naših mladih srcih?

Marjanca Rožič

DOLENJSKA - ZIBELKA PARTIZANOV

Bila sem pri stari mami, ki živi v vasi pod Gorjanci. Pripovedovala mi je o mojem stricu, ki je odšel v partizane, ko mu je bilo šestnajst let. Nikoli več se ni vrnil. Tik pred osvoboditvijo je padel od strelav domačih izdajalcev.

Nad mamino posteljo visi slika tega mladega fanta. Tako živo me gleda, da pričakujem, da se mi bo vsak trenutek nasmehnil. Zaman čakam. Njegov obraz ostane resen. Pričnem se z njim pogovarjati. In glej! Iz daljave zaslišim njegov medel glas, ki mi govori:

„Deklica, kmalu ti bo šestnajst let. Lepo ti je. Živiš v svoji domovini, v prelepi Dolenjski. Dobro jo poznam. Vsako stezičico sem prehodil. Vem, da je ta pokrajina najlepša, kar se jih videl. Malo je ravnega sveta, pa še ta je bil nam, borcem, odveč, ker nam ni nudil zavetja pred krutim sovražnikom. Ljubil sem vinske gorice, posebno v jeseni, ko je zrelo grozdje. Najbolj varnega pa sem se počutil v gozdovih, ki nam jih ne manjka. Tudi zeleno Krko dobro poznam. Veš, moral sem jo preplavati v jeseni 1941, ko smo izvedli napad na nemško postojanko na Bučki.”

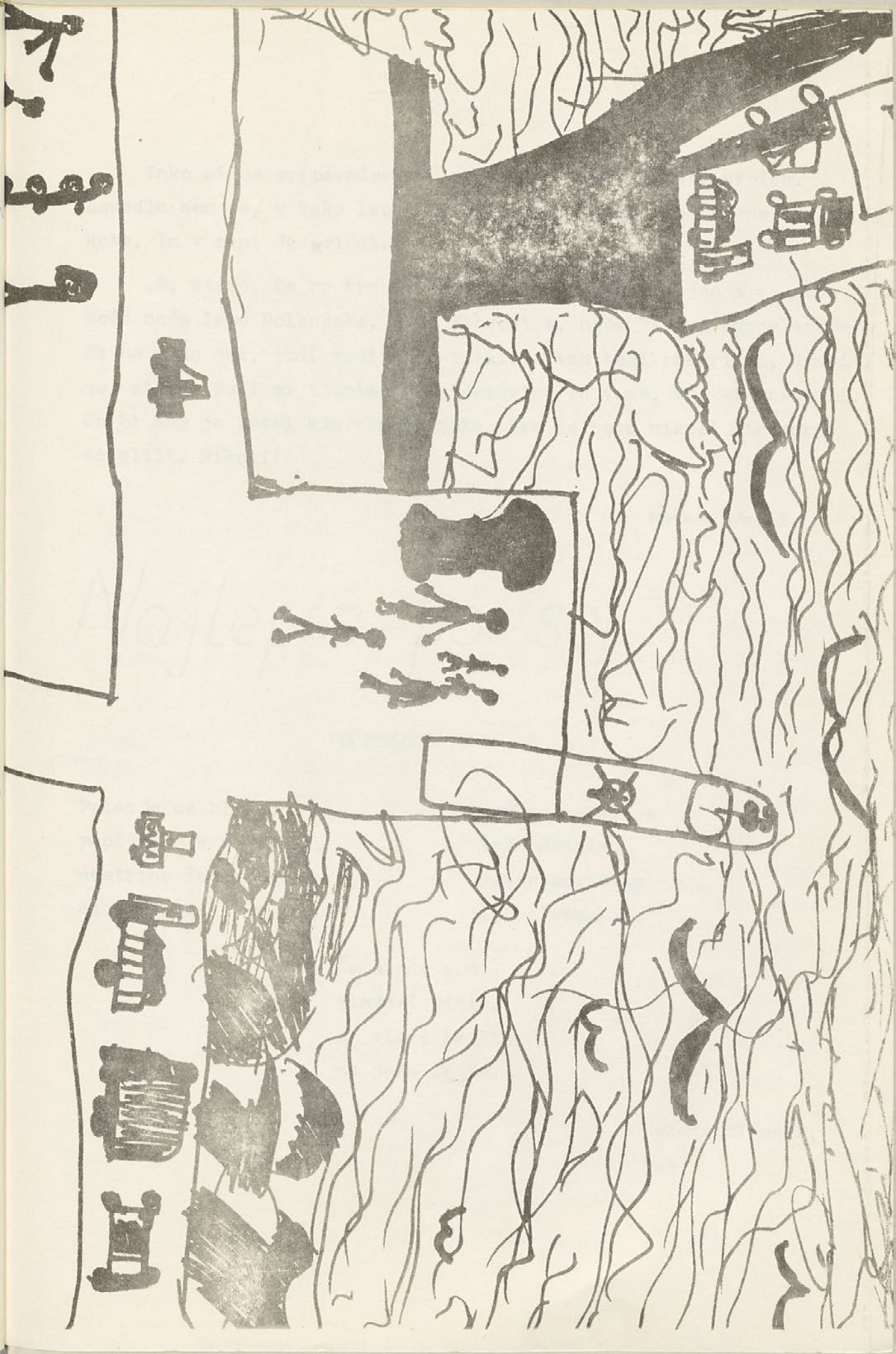
Glas je izginil. Nemo sem obstala v sobi, zastal mi je dih. Slišati je bilo tiktakanje stare stenske ure. Hotela sem zakričati,

zbežati. Takrat pa se je zopet oglasil znani glas in mi govoril:

„Pri nas na Dolenjskem se je zgodaj začelo narodnoosvobodilno gibanje. V partizane smo odšli vsi, ki smo ljubili domovino. Bilo je veliko hudih bojev. Nemške, italijanske in belogardistične postojanke so bile kar posejane po vsej pokrajini. Junaško smo jih napadali in uničevali drugo za drugo. Sovražnik je v besu požigal naše domove in moril matere in otroke. Z grozo v očeh sem gledal v nebo švigajoče plamene, ki so uničevali naše domove, in umiranje borcev. Taki dogodki so še povečali moj pogum in mojo moč za ju naški boj. Na smrt nisem mislil nikoli, samo na svobodo, za katero sem se tudi boril.

Bodi pridna in se dobro uči, da bo nam, ki smo padli, lažje. Sporoči svojim vrstnikom, da je bil naš boj težak. Veliko nas je bilo, partizanov, a sovražnikov še več. Tudi dekleta so bila med nami, ki so se ravno tako hrabro borile. Sanjali smo o zlati svobodi, o sreči v novi domovini, kako bomo gradili ceste, železnice, tovarne in domove. Tudi o ljubezni smo se pogovarjali. Že sem videl svojo ženo in kup otrok, ki veselo skačejo okoli mene.

Povej jim tudi to, da noben boj za svobodo ni lahek. Pa vendar smrt ni težka, če veš, za kaj moraš umreti. Mi smo vedeli za kaj! Bodite vi, mladi, dobri Titovi pionirji in mladinci. Ljubite svojo domovino, ne dajte si je vzeti! Vedite, da je naša Dolenjska res zibelka partizanov. In ne samo zibelka, tudi grobnica. Spomnite se nas in nam prinesite poljskega cvetja z domačih livad, ki smo jih tako ljubili. Zapoje nam partizanske pesmi, ki smo jih peli mi, kadar nam ^{bilo} je najhuje! Oddolžite se nam z delom in učenjem in če bo potrebno, primite za orožje ter branite domovino! Bodite enotni, vsi narodi in narodnosti v Jugoslaviji, tako kot smo bili v času vojne in kot vas uči tovariš Tito!”

Tako mi je pripovedovala crumenela podoba mojega strica. Zavedla sem se, v kako lepem času živim, v času brez vojne in lakote. In v meni je kričalo:

„O, stric, če bo treba, bom tudi jaz dala življenje za svobodo naše lepe Dolenjske, naše Slovenije, naše Titove Jugoslavije! Pa ne samo jaz, tudi moji sovrstniki. O tem bodi prepričan, dragi moj stric. Tudi mi ljubimo našo domovino in vemo, kaj bi izgubili, če bi nam jo hotel kdo vzeti. Zato tega ne bomo nikoli nikomur dovolili. Nikoli!“

Nataša Papež

Najlepše pa so.....

POČITNICE

Polet je se bliža,
počitnice z njim,
nestrpno že čakam,
da spričevalo dobim.

Potlej na morje
brž odhitim,
šotor postavim
in se veselim.

Že sem v vodi,
plavati hitim,
na glavo skočim,
na ježa letim.

Helena Slamnik,
5.a

MOJE PRVO TABORJENJE

Odpeljali smo se zgodaj zjutraj. Na prtljažniku se je svetil oranžno moder šotor in avto se je šibil pod taborniško opremo. Za našo družino je bil to poseben dogodek, saj smo šli prvič s šotorom na morje. Bili smo namenjeni na Osor na otoku Cresu.

Na srečo smo pred najhujo vročino prispeli do trajekta. To je bil najbolj zanimiv del potovanja. Natovorili smo avto in odšli na palubo. Kmalu smo veseli zagledali otok Cres. Iz pristanišča smo se peljali dalje z avtom. Bilo je vroče in mimo je bežala pusta, kamnita pokrajina. Zdela se mi je kot pustinja v kavbojskem filmu.

Neprijetne vožnje je bilo kmalu konec in prispeli smo v Osor, v avtocamp. To je bil prijeten borov gozd, v katerem so se v senci borov smejali šotori in prikolice. Stopili smo iz avta in si ogledali avtocamp. Poiskali smo si prijeten prostor z lepim razgledom na morje. Lotili smo se sestavljanja šotora. Bili smo taborniki novinci, zato smo bili kar veseli, ko smo uspešno opravili z delom.

Šotor je bil zame kot pravljična hišica. V hladni senci smo si odpočili in pomalicali. Po večernem sprehođu smo hitro zaspali. Zgodaj zjutraj so nas prebudili škržati, saj smo spali sredi prečudovite narave. Ugotovili smo, da nam napjka-svetilka in še mnogo drugih stvari, toda to nas ni dosti motilo. Sklenili smo, da bomo naslednje leto svojo taborniško opremo izpopolnili.

Vreme nam je bilo naklonjeno. Čudovite sončni dni smo preživel v kopalkah. Kopali smo se in si vmes pripravljali obroke. Delo smo si razdelili in vse, kar smo skubali, je bilo boljše kot

doma. Očka je nama s sestrice naredil gugalnico iz vrvi in papirnate škatle. Na terasi pod nami so taborili otroci, ki so prišli s kolonijo. Zelo mi je ostala v spominu predstava, ki so jo pripravili za ves tabor ob dnevu vstaje. Peli so ter deklamirali in vse to je bilo v naravi še lepše. Zvečer smo se spravliali spat pri medli svetlobi svetilke, ki je bila precej oddaljena od našega šotora.

Najbolj pa mi je ostal v spominu dogodek, ki se nam je pripetil proti koncu taborjenja. Lepemu sončnemu dnevu je sledilo rahlo grmenje. Očka je rekel, da bo naše prvo taborjenje počastil dež. Zvečer smo kljub temu zaspali, toda ponoči nas je prebudilo treskanje. Šotor se je tresel kot šiba na vodi. Bilo me je strah. S sestrice sva se tiščali mamice, ki nama je govorila, da mora pravi tabornik preživeti tudi to. Očka je odšel na dež in pritrjeval količne šotora, da ga ne bi odneslo. Ta noč se mi je zdela zelo dolga. Proti jutru je grmenje ponehalo in šotor je obsijalo toplo jutranje sonce. Šotor se je kmalu posušil. Zdelo se mi je, da sem o nemirni noči samo sanjala.

Še tisto popoldne smo spakirali in odšli. Ko smo naslednje leto taborili, nam ni manjkala svetilka in tudi nevihte se nismo več bali. Moje prvo taborjenje pa mi je ostalo najbolj v spominu.

Andreja Došler,

4.b

POPOLDANSKA PUSTOLOVŠČINA

Nekega dne sem se šel s prijateljem vozit s kolesom. Vprašal sem ga, kam naj greva. Odgovoril mi je: „Pojdiva v Šmihel!“

Da nama bi bilo lepše, sva šla v Šmihel mimo kmetijske šole. Tam naju je neka gospa posvarila, da naj se paziva psa, ki je na travniku. Ker nisva dovolj pazila, sva prestrašila psa, ki je skakal po travniku. Zapodil se je za nama. Na samo srečo sva ga opazila. Vrtela sva, kolikor sva mogla in pes je prvi odnehal. Takrat pa se mi je v kolo zataknila hlačnica, ker nisem imel zavibane. Na srečo pa je bil pes že oddaljen. Ko sem si jo s pomočjo prijatelja končno rešil, sva odšla mimo pokopališča na stadion.

Domov sem prišel utrujen, posebno še zaradi tistega psa.

Gregor Humar,

4.d

MED POČITNICAMI

Na počitnice smo šli v Selce. Ko smo prišli tja, smo si najprej poiskali stancvanje. Odložili smo svoje stvari in se odšli kopat. Ko smo se okopali, smo šli na večerjo. Tam smo jedli čevapčiče in ražnjiče. Poslušali smo tudi pesmi. Ko smo pojedli, smo se sprehajali ob obali.

Najlepše, kar sem doživel na morju, je bilo, ko sem se naučil plavati. Tega se bom vedno spominjal.

Mirko Markelič,

2.d

Nekega dne sem šla z mamico in očkom na morje. Stanovali smo v prikolicí.

Spoznala sem veliko prijateljev in prijateljic. Najraje sem imela Italijanko Moniko in njenega bratca Elisijsa. Čeprav se nismo razumeli, smo bili kar naprej skupaj. Ploskala sta z rokami in kričala: „Vute, vute!“ Vedela sem, da hočeta žogo.

Ko smo se poslavljalí, sem bila zelo žalostna.

Maja Rus,

2.c

ŠLI SMO NA MORJE. DOLGO SMO POTOVALI. PRISPELI SMO NA OTOK PAG. NAJPREJ SMO SI OGLEDALI MESTO, POTEM SMO ŠLI NA KOPANJE. Z NAMI SO BILI TUDI NAŠI PRIJATELJI. SKUPAJ SMO HODILI NA SPREHODE. NA PAGU SMO BILI 18 DNI. VELIKOKRAT JE DEŽEVALO. TAKRAT SMO SE OTROCI IGRALI V SOBI. ŽELELI SMO SI LEPEGA VREMENA.

Irena Guštin,

2.c

NA PIKNIKU

Skočim iz postelje. Groza, devet je že. Planem k telefonu:

„Halo?“ se oglasi na drugi strani.

„Bojana, si to?“

„Ja!“ nekaj še na pol v spanju zagodrnja.

„Greš?“

„Kam? Aja! Jasno. Pa Martina?“

„Normalno.“

„Živio! Tako j bom!”

„Živio!”

Čez pol ure smo že vse tri rinile proti „Šajserju”. Bojana je privlekla koruzo, medve z Martino pa ostalo šaro.

Utaborimo se na skali, nekje ob gozdu blizu potoka. Pripravimo mesto. Mrzlično se pripravljamo na peko. Drva najti je bila prava malenkost, toda zakuriti!

Na cel izvod Dolenjskega lista namečemo drva in prižgemo. Razgori se. Todasamo papir! Pihamo z vseh strani, pa nič! Samo kadi se, da imamo že čisto solzne oči. Potem neha celo kaditi. Obupano vstanemo in se spogledamo.

„Kaj pa sedaj?” zavzdihne Martina.

„Saj imaš leksikon s seboj?” zaupljivo vprašam.

„Imam, pa kaj?”

„Razumeš, papir!”

„Ampak ...”

Toda zvezek je bil že v predelavi. Z Bojano sva ga brezobzirno natrgali na liste in že je bil na grmadi drv.

„In kaj, če nam še zdaj ugasne?” zastoka Martina.

„Kaj!!! Bomo pa tako požrle!” ji med prižiganjem brezбриžno odgovori Bojana.

„Saj, zgleda, da bomo res!” še pristavim.

Napeto gledamo v ogenj. Končno! Zagorelo je! Oddahnemo si. Navdušeno stresemo koruzo ob kamen.

„Imaš nož?” me vpraša Bojana.

„Za palice?”

„Ja.”

„Imam.“

Kar vrglo jo je, ko ga je zagledala.

„Pa kaj, se ti je zmešalo! Kaj naj počnemo s tem mesarskim nožem?“

„Pa bi ga ti prinesla! Če bi vzela kakšnega drugega, bi naši takoj opazili. Nočem nobene pridige zvečer!“

„Dobro, pa ga daj! Nož je nož!“ in že se vrže nad prve veje. Martina blodi po gozdu in voha za drvni, jaz pa stražim ogenj.

„Marjetaaaa ...“ od nekje zatuli Bojana.

„Kaaaaj?“

„Hitro! Hitro pridi sem!“

„Si znorela? Pa ogenj?“

„Briga me! Hitrooooo ...!“

„Od tod se niti ne premaknem! Hočem še danes jesti koruzo! Ampak pečeno!“

Čez nekaj časa se vsa popraskana ustavi pri meni.

„Uf, ne veš, kam sem se zapletla! Komaj sem se izvlekla iz tistega trnja!“

„Kje imaš pa palice?“

„O, za vraga! Tam sem jih pustila. Ne spraviš me več tja, četudi bi morala držati z roko koruzo nad ognjem!“

„Naj ti bo! Pazi na ogenj! Grem jaz!“

Končno nasadimo koruzo. Počasi jo obračamo na čimu. Ne strpimo do konca. Pospravimo še napol surovo. Ko pečem drugo porcijo, se Martini odlomi palica in koruza ji pade v ogenj.

„Martina,“ poskoči Bojana, „ves ogenj boš pogasila!“

„Ne morem pomagati, kriva si pa ti, ko si prinesla take suhe prekle!“

K smo jo po brezupnem brskanju potegnile ven, je bila tako ožgana, da ni bila užitna.

Naš ogenj je na srečo zdržal do konca. Preden smo odšle, smo ga le z muko v srcu pogasile, saj če si pomislil, koliko nerveze nas je stal, ti res ni bilo lahko.

Skozi oči strašnih senc in mimo sumljivih šumov smo se nazadnje le nekako prebile domov. Z mislimi pa smo bile še vedno pri topli koruzi ob našem svetlem ognju.

Marjeta Dajčman,
8.b

KAM, OBLAKI, PREKO POLJA, KAM ?

Avto drči po griču navzdol. Večeri se. Na desni strani se vzdiguje oblak. Sonce se je ravnokar poslovilo od njega. Zadnjič ga je osvetilo. Za trenutek je osvetljen vzcvetel, potem pa se je pognal v temo.

Počasi, po polževo se tam težki, hudourniški oblaki pomikajo proti vzhodu. Vsak ima svojo podobo. Tisti tam na desni je kot žaba, ki se napihuje in poje. Ravnokar ga je prešinilo letalo. Prešinilo ga je, previdno predrlo in odletelo naprej. Še pred nekaj dnevi je poročevalec po radiu povedal: „Zrodila se je letalska nesreča pri Zagrebu. Človeških žrtev 185 ...“ V mojih ušesih še vedno odmeva: „Človeških žrtev 185 ...“

Kam, oblaki, preko polja, kam? Nesete zopet nesrečo, morda pa prinašate mir in veselje? Ulivajte zaupanje ljudem, skozi vaše roke naj potuje veliko bisernih mavric, ki bodo prinesle otrokom sto drobnih radosti! Oblaki, imate svoj cilj? Veste, kje je vaš

pristan, veste, kje se boste razsuli na tisoč drobnih kapelj, te pa bodo polzele po hišah, po strehah? Vsaka kapljica ima svoje doživetje, svoje življenje, kot ljudje. Vsakdo ima svojo življenjsko pot, svojo belo, prašno, a v svoji preprostosti lepo poljsko cesto. Ali pa ima avtomobilsko cesto, polno avtomobilov, ki drviijo, se ne ustavljajo, se ne pozdravijo? Nimaajo časa za prijazno besedo.

Oblaki, ovijte s svojimi srebrnimi meglicami vse kraje, kjer prebivajo zatirani ljudje, kraje, kjer divjajo vojne! Zadužite prepire, vsak kotic napolnite z blagodejnim mirom!

Nikoli ne jočite! Vaše kapljice naj ne bodo solze! Ne jočite, saj svoje nerazpoloženje zmeraj prelijete na ljudi. Ne prinašajte otožnosti, temveč postanite nosilci veselja! Kot veliki lonci sladke smetane zaplujte nad vrtce, otroška igrišča in prinesite veselje, da bo joka čim manj, smeha pa čim več! Prinesite lahen dež vrtnicam, da bodo še lepše cvetele, da bodo še bolj krvavo rdeče!

Razmišljanje me je poneslo, a dež, ki je zaškrebljal po oknu, me je prebudil. Torej tu je vaš pristan, oblaki. Žaba se je ta čas spremenila v slona; prav to je čar oblakov, ki potujejo, saj spreminjajo svojo obliko. Oblaki so kot mati - sprejemajo drobne kapljice v svoje okrilje, da skupaj potujejo in kljubujejo vetru. Razprostirajo se v meglice, da pokažejo svojo neizmerno lepoto.

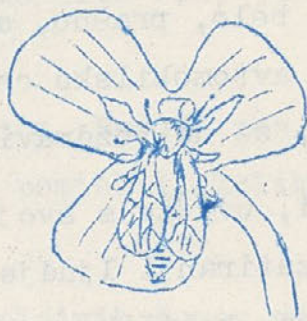
Preko polja jih veter zanese na vse strani, brez cilja tavaajo, dokler - kot pri igri na srečo - ne najdejo pristana.

Mojca Janžekovič,
8.c

ČEBELA IN ČMRLJ

Čebela leti, leti,
na belo cvetko se spusti
in nabira hrano si.

Pride čmrlj, ta lenuh,
prepira se s čebelico
in prosi za hrano jo.

Čebela pa se razjezi,
da vsa se zapraši
in čmrlja stran spodi.

Darinka Kos,

5.b

LET PROTI OBLAKOM OSTANE LE TIHA ŽELJA

Jutro. Sonce je že poslalo svoje prve žarke in me zdramilo, kot da bi se rado igralo z menoj. Z nasmehom vstanem in zazeham. Odtavam v kopalnico in vse je tako pusto, mrtvo. Zaželim si malo zraka in se oblečem v veliki naglici, kot da bi me priganjali buriči.

Prispem do gozda. Počasi hodim in listje mi šumi pod nogami. Jutranji veter se poigrava z lasmi. „Jasa!“ mi zadoni v ušesih. Sedem na najbližji panj in občudujem naravo.

Zelena trava se mi zdi kot mati solznih oči, drevo kot mogočni oče, ki varuje svoje sinove. Oči so se mu uprle v črne oblake, ki so spremenili nebo. Zazdelo se mi je, kot da boče nek oblak z roko seči po meni, kot sovražnik z mogočno roko, ki grabi nedolžne ljudi. Zaprla sem oči in jih zopet odprla. Nebo je bilo

črno kot sam vrag. Gledala sem gore oblakov in stegnila roko proti belemu oblaku, ki bi ga utrgala in nesla domov. Naenkrat se je vse spremenilo. Črni oblaki so se oddaljili, beli pa so ostali, kot da so jih premagali in srečni stojijo na prizorišču.

Sprašujem se, kam bežijo, kam gredo? Preko polja, preko travnikov, preko puščav, preko naše zemlje ...

Oblaki, mogočne gore s pobeljenimi vrhovi letijo nad menoj in kot da me ne vidijo. Pomaham velikemu oblaku, on se nasmeje in hiti dalje.

V grmovju zašumi, prestrašim se, da padem na tla. Samo ptica je, ki s srebrnimi krili leti proti oblakom. Kako rada bi poletela in z oblaki odhitela naprej, po njihovi poti. Nimam ne kril, nisem ne ptič in let proti oblakom ostane le tiha želja.

Vstanem z mokrih tal in odhitim proti domu. Še se sprašujem, kako dolga je njihova pot, kje se konča.

Želim si, da bi bila oblak in pozdravljala otroke in ptice ter polja, travnike. Mislim še dalje, a želje so neuresničljive.

Topel veter pihlja in vse je tako tiho. Le oblaki me spremljajo in jaz jih pozdravljam.

Bojana Omerzel,

8.b

Živali so moje prijateljice

NEODPOSLANO PISMO

Dragi Princ!

Precej dolgo, ne spominjam se več koliko časa, te že poznam. Ko so te pripeljali, sem bila še drobno dekletce, ki so se-mu ob pogledu na novega družinskega člana radostno zasvetile oči. Bil si majčkena kosmata kepica in jaz sem ti tedaj ponudila palačinke, ki sem jih pravkar pekla. Zelo so ti teknile. Bila sem tako srečna, kot je lahko srečen le otrok, kadar se mu izpolni velika želja.

In tako sta pričeli najini življenji teči družno naprej. Postala sva neizmerna prijatelja, vendar le na skrivaj, kajti oče te je zaprl in nisem te smela božati in ljubkovati. Postal si lep, spoštovanja vreden pes. Nosil si cigarete, časopis, drva, odpiral vrata, ubogal na ukaz.

Toda, priletelo je kot strela z jasnega: „Princ je bolan, ima hudo revmo.“ Pričel si hujšati, nisi več skakal. Se še spominjaš, kako sem sedela poleg tebe in ti prigovarjala, da pojej? Celo z roko sem ti dajala, samo da bi se ti zdravje zboljšalo. V daljavi sem čutila črni dan, ki se je bližal. In nekega dne se je zgodilo: „Rozi, pelji Princa k zdravniku. Dal mu bo injekcijo in vse bo končano!“

Ob teh očetovih besedah me je mrzlo spreletelo. Opogumila sem se in čeprav mu nisem nikoli ugovarjala, sem se tokrat spustila v boj za tvoje življenje.

Odgovorila sem mu:

„Ne, tega pa nikoli! Jaz ga ne peljem v smrt, pa če narediš, kar hočeš z menoj. Princ je moj in ne dam ga. Če bo poginil, bo sam, jaz ga ne bom ubila.“

In tako sem ti ohranila življenje. Še bolj sem se trudila, a bilo je vse zaman. Ob pogledu nate mi je jokalo srce. Koliko ur, dni, let sva preživela skupaj? Skupaj sva odrasla, bila sva velika prijatelja. Potem pa se je zgodilo nekaj, česar ne morem razumeti. Napadati si začel sestro, nisi je hotel več poznati. Oče je ugotovil, da imaš steklino. Tega nisem hotela verjeti. Vedela sem, da me lahko napadeš, pa sem šla k tebi. Hotela sem dokazati, da nisi stekel. Prišel si k meni, mi obliznil roke in čakal, da te bom pobožala. Dokazala sem jim, da si zdrav. A kljub temu so se dogovorili, da te odpeljejo stran, na vas. Upirala sem se, vendar mi ni uspelo.

Nekega dne, ko me ni bilo doma, so te odpeljali. Ko sem prišla domov, te ni bilo več. Samo veriga je nemo ležala na tleh. Odšla sem v sobo in jokala. Dragi moj Princ, vidiš, tako so naju ločili.

K hiši so pripeljali drugega psa. Hudo sem ga sovražila, vendar sem srce odprla tudi njemu. In potem sem te obiskala. Zazrla sem se v tvoje lepe rjave oči in bilo mi je zelo hudo. Zasovražila sem ljudi, pri katerih si. Vem, dolgo so nagovarjali očeta, naj te pripelje, kajti hoteli so imeti psa, ki odpira vrata in je sposoben paziti celo na otroka. Da, hoteli so te imeti. Kdo pa ima na vasi takega psa?

Dragi Princ! Malokdaj te obiščem. V grlu me stiska, ko odhajam in slišim za seboj nežno cviljenje in lajanje in vidim tvojo svetlečo se dlako in lepe oči. Vidiš, za to. Vendar tebe nihče ne

more iztrgati iz mojega srca. Bil si del mene, del moje mladosti.
Princ, srečno!

Rezika Luzar,

8.b

NAŠ PIKI

PRI NAS DOMA IMAMO PSIČKA. JE ČRNO BELE BARVE, IME PA MU JE PIKI. NA BALKONU IMA SVOJO HIŠICO, KI JE ZELENO RDEČE BARVE, NA NJEJ PA PIŠE PIKI. ČEZ DAN JE VEDNO V STANOVANJU. NAJRAJE LEŽI NA KAVČU, KO PA NASTANE NOČ, GRE SPAT V SVOJO HIŠICO NA BALKON. VEDNO, KADAR GREMO NA TRŠKO GORO, GRE Z NAMI, KER SE ZELO RAD PELJE Z AVTOMOBILOM. VSI GA IMAMO ZELO RADI.

Sabina Unetič,

2.c

VEVERICA

V gozdu skače veverica,
kot puščica je ta potepinka.
Skače, skače vse do zime,
ko razkošja čas premine.
Potlej v toplo duplo plane,
dolgo spi in se ne gane.

Darja Kovačič,

3.d

JEŽEK

Odpravili smo se k stari mami. Poslušat smo šli jelenji ruk. Šli smo po zelo grdi cesti.

Nenadoma je rekel oče:

„Glej, glej, ježek!“ Vsi smo pogledali. In res. Ježek je tekel po cesti.

„Vzemimo ga,“ je rekel moj brat Peter. Vzeli smo ga.

Ko smo prišli do stare mame, smo dali ježku pit mleko in ga dali v škatlo, seveda z luknjami.

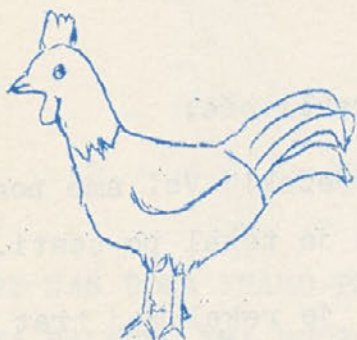
Prišla je noč in vsi smo šli spat, le ježek ne. Saj veste, da ježi podnevi spiyo, ponoči pa bedijo. In tako se je zgodilo tudi našemu ježku. Prevrnil je škatlo in pobegnil v temen kot. Ko smo se prebudili, ježka ni bilo nikjer. Iskali smo ga in iskali, dokler ga nismo našli.

Ko je bil čas za odhod, smo vzeli ježka s seboj. Doma smo ga spustili in veselo je pobegnil v svobodo.

Kristina Humar,

2.c

HUD PETELIN

Pred nekaj leti smo šli v očetov rojstni kraj.

Tam so imeli hudega petelina. Teta me je opozarjala, da naj ne hodim blizu njega. Med igranjem sem na to čisto pozabila.

Kar naenkrat pa zagledam, da se mi bliža petelin. Začela sem bežati. Skočila

sem v grmovje. Toda to ni bilo grmovje, ampak velike koprive. Ker so me zelo opekle, sem čisto pozabila na petelina.

Med tem je pritekla mamica z metlo in prepodila mojega napadalca.

Mateja Murn,

2.b

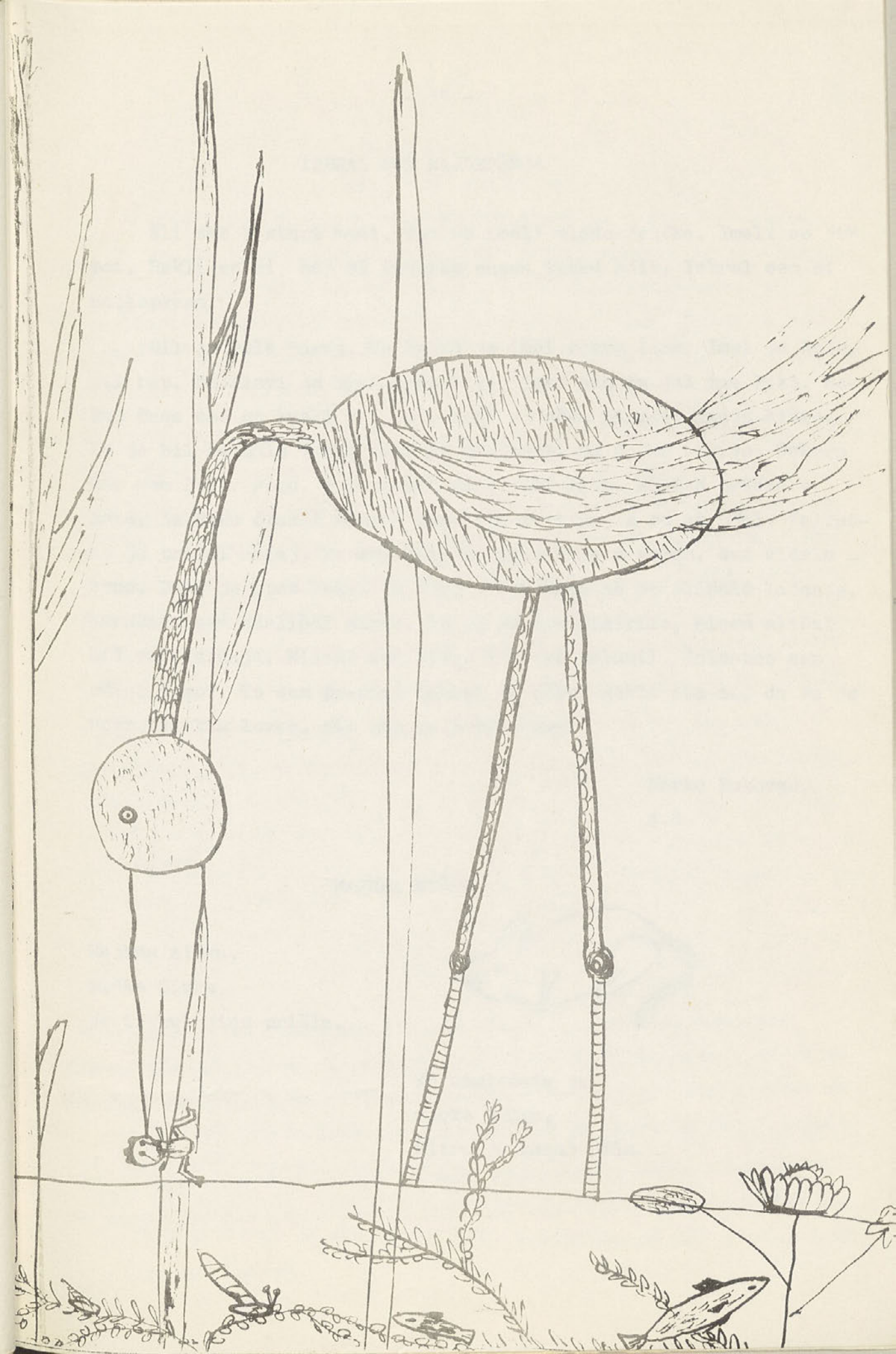
DOBILA SEM PSIČKA

Neke nedelje smo šli k teti v Belo krajino. Ko smo prišli tja, sem v listnici zagledala majhnega psička. Teto sem takoj prosila, če bo dala psička meni. Rekla mi je, da ga lahko vzamem. Prosila sem še očka, če ga lahko nesem domov. Dovolil mi je in jaz sem bila zelo vesela.

Prvo noč sem ga dala spat kar v gajbico, ker hiši e zanj nismo imeli. Naslednji dan pa mu je očka naredil lepo hišico in sedaj ima svoj domek. Za psička sedaj skrbim jaz. Je zelo lep in se rad igra. Če ima le priliko, me povleče za bllačnico. Jaz in sestra imava psička zelo radi, zlasti sedaj, ko je še majhen.

Vanja Popovič,

3.a

IZBRAL SEM NAJLEPŠEGA

Šli smo k stari mami. Tam so imeli mlade ptičke. Imeli so jih pet. Rekli so mi, naj si izberem enega izmed njih. Izbral sem si najlepšega.

Bil je bele barve. Na hrbtu je imel rjave lise. Imel je dolg, bel rep. Na glavi je imel črno piko. Zato sem mu dal ime Piko. Nekaj časa smo ga imeli v kleti. Nato je očka naredil pasjo-bišico. Ko je bil že malo večji, smo ga privezali na dolgo verigo. Nekega dne sem šel v gozd. S sabo sem vzal tudi Pika. Ko sva prišla v gozd, je Piko opazil zajca. Tekel je za njim, a ga ni ujel. Žalostno je prišel nazaj. Ko sva bila že malo dlje v gozdu, sva videla srno. Piko je spet tekel za njo. Dolgo časa se je slišalo lajanje. Naenkrat sem zaslišal strel. To se je vse pomirilo, nisem slišal nič več lajanja. Klical sem Pika, a se ni oglasil. Žalostno sem odšel domov. To sem povedal mami in očku. Rekla sta mi, da ga je ustrelil kak lovec. Bil sem zelo žalosten.

Marko Bukovac,

4.5

MAJHNA MIŠKA

Majhna miška,
miška Sivka
je iz luknjice prišla.

Ko zagledala je
mucko Bulko,
hitro je nazaj ušla.

Tam tičala je v temi ..
in čakala boljših dni.
Mucek je zastonj prežal,
miške ni na led speljal.

Sonja Nemanič,
5.d

MOJA MUCA

IMAM MAJHNO MUCO, KI JE BELE BARVE, LE REP IN TREBUŠČEK IMA ČRN. ZELO RADA SE IGRA. KO JI NJENA MAMICA PRINESE MIŠKO, SE JE NAJPREJ USTRAŠI, KO PA VIDI, DA JE MANJŠA OD NJE, SE JE S TAČKO DOTAKNE. MRTVA MIŠKA NE BEŽI, ZATO SE MUCA ZAČNE Z NJO IGRATI. KO SE JE NAVELIČA, SI NAJDE KLOBČEK VOLNE TER GA TAKO DOLGO CUPA IN VLEČE, DA NI VEČ ZA UPORABO.

TUDI JAZ SE RADA IGRAM Z NJO. KO BO VELIKA, SE NE BO HOTELA VEČ IGRATI Z MANO, KER BO IMELA MLADIČKE IN BO MORALA SAMA SKRBETI ZANJE.

Brigita Hrovat,
2.d

MOJ MUC

Jaz imam doma mačka. Včasih se malo poigrava. Kadar grem spat in ko se vležem, pride k meni in mi nasaaja. Ko opazi, da sem zaspal, se vleže k meni in tudi on zaspi. Zjutraj, ko se zbudim, se tudi on zbudi. Ko se oblečem, mi tudi nasaaja.

Nekega dne je mojemu očetu ukradel zajčjo pečenko. Očka je bil hud in je mucka napodil ven. Jaz imam mojega muca zelo rad. Star je že tri leta. Ime mu je Džipsi.

Matjaž Hočevar,
2.d

RADA IMAM ŽIVALI

Stanujemo v bloku in zato ne moremo imeti živali v stanovanju. Ker pa jih imam rada, grem večkrat k stari mami na kmete. Najprej grem pogledat psico Bebo, ki je privezana za svinjakom. Takoj, ko me zagleda, zacvili in se vzpenja na zadnje noge. Potem se malo igra in se ne morem odtrgati od nje. Ko grem pogledat še druge živali, začne cviliti, a kmalu se potolaži.

Rada tudi ružim koruzo kokošim. Opazila sem že, da nekatere kokoši napadajo manjše, ker bi rade zobale zrnje. Zato vržem zrnje zmeraj tudi tja, kjer je manjša kokoška sama, da se ne bi kokoši znesle nad njo.

Kadar gre teta v hlev molst, grem skoraj vedno z njo. Imajo eno samo kravo, a je zelo huda, zato moram držati kol, da ne brcne tete. Kravi je ime Siva in ima samo še en rog. Drugega je izgubila na paši, ko se je zapletla v grmovje. Zdaj je breja in bi bila zelo rada zdraven, ko bo skotila.

Pri stari mami imajo še veliko drugih živali: zajce, mačke, prašiče idr. Najraje od vseh živali pa imam mucke, pse in zajčke. Vseč so mi zato, ker je pri njih mogoče zaslediti podobne lastnosti kot pri ljudeh: nebogljenost, sebičnost, nestrpnost, plašnost, razposajenost in dobroto.

Katarina Celič,
6.d

SOKOL

Vas Bizeljsko leži med reko Sotlo in lepimi griči, posajenimi z vinogradi. Tam živi moja stara mama. Pri njej je zelo lepo, ker ima veliko živali. Kadar pridem k njej na obisk, si zamislim, ko bi bile te živalice vsaj moje. Mislim si, kako bi bilo lepo, če bi

jih vsak dan gledala in se z njimi igrala.

Blizu moje stare mame pa stanujeta tudi prijateljici Marta in Nevenka. Tudi oni imata veliko živali. Njabolj pa mi je bil vseč njihov pes, ki mu je bilo ime Sokol.

Vedno je skakal za nami in se igral. Kadar smo se igrali nogomet, je tekal za žogo kakor najboljši nogometaš. Večkrat nam je žogo tudi pregriznil. Toda nanj nismo bili jezni. Še lepše smo se igrali, ker je bila žoga mehkejša. Bil je vedno živahen in vesel, kakor da nas je vse razumel.

Nekega dne pa smo prišli zopet k stari mami. S sestro sva odšli k sosedovim. Radi bi se zopet igrali s psom Sokolom. Z nama je odšel tudi bratranec Andrej. Ko smo stopili na dvorišče, je bilo vse nekako tiho. Zdelo se mi je zelo čudno, saj nas je Sokol vedno pozdravil z veselim lajanjem. Poklicali smo ga, toda bilo je vse tiho. Prišla je prijateljica Marta in povedala, da je Sokola povozil avto. Spogledali smo se in bilo nam je zelo hudo. Vprašala sem Marto, kje je sedaj pes in povedala mi je, da je za plotom. Predlagala sem, da mu naredimo grob in ga pokopljemo. Tako smo tudi storili. Iz desk smo zbili zaboj, psa smo položili vanj in ga odnesli na travnik. Tam smo med vrkami skopali jamo. Sokola smo pokopali in njegov grob okrasili s cvetjem.

Hudo nam je bilo. Večkrat se je z nami igral in bil je pameten in razumen. Žalostni smo odšli domov. Dolgo sem še premišljevala, kako je človeku hudo, ko izgubi dobrega prijatelja. Pa čeprav je bil to pes, mi je za njim še danes hudo.

Liljana Pavlović,
6.d

TACA

Ko sem bila še majhna, me je pazila babica. Imela je mucko z imenom Taca. Bila je lepe črne barve. Imela je zavihan repček in sinje modre oči. Okoli vratu je imela pentljo, belo kakor sneg. Taca je vedno spala pri meni v postelji.

Zjutraj se je prva zbudila in s svojim mijavkanjem prebudila še mene. Potem sva se igrali celo dopoldne. Pri zajtrku mi je vedno zlezla za vrat in me praskala s svojimi krempeljci. Zelo rada je plezala po zavesah. Babici jih je strgala že več, zato jo je natepla. Taca se je nato kakor tat splazila na zapeček in tam toliko časa mirovala, dokler je ni kdo poklical.

Me s Taco sva bili tako navezani druga na drugo, da je nisem nikoli pustila na miru. Tako je bilo tudi nekega dne, ko sva se igrali na kavču. Taca se je zapletla v babičin predpasnik. Valjala se je po kavču, nato pa je padla na tla pred vrata. Ko se je hotela rešiti predpasnika, je dedek odprl vrata. Priprl ji je nogo. Začela je tako milo cviliti, da je šlo še meni na jok. Obe sva jokali. Toda čez nekaj dni se je Taci noga pozdravila. Spet sva norili in veselja ni bilo ne konca ne kraja.

Ko pa sem začela hoditi v šolo, se nisem več mogla igrati z njo. Nekega dne, ko sem jo prišla obiskat, mi ni pritekla nasproti, kajti drugače se je z vso silo pognala vame.

„Kje je pa Taca?“

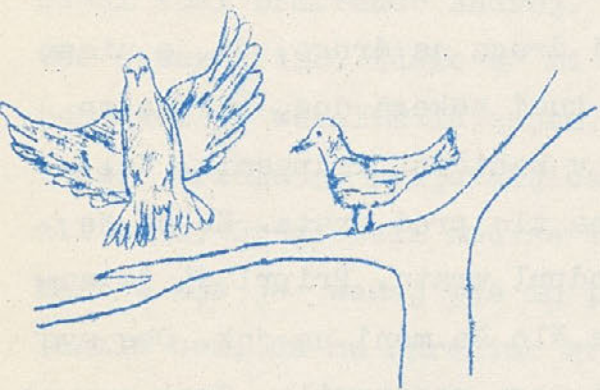
Babici so oči zalile solze. Takoj sem vedela, da nekaj ni v redu. Dedek je nato rekel, da jo je povozil avto, ko je tekla za njim v trgovino. Planila sem v jok. Nihče me ni mogel potolažiti, saj so vedeli, kako zelo sem bila navezana na Taco.

Še sedaj, kadar grem po cesti in vidim kakšno črno muco, se vedno spomnim na mojo ljubljeno Taco.

Andreja Žnidaršič,
6.d

GOLOB IN GOLOBICA

Moji najljubši živali sta golob in golobica. Prav ti dve živali sem najbolj ljubila zato, ker smo ju imeli nekaj mesecev doma v kletki.

Nekega dne je mamica obešala oprano perilo na balkonu. Kmalu je zagledala na drogu, ki je bil ob balkonski ograji, goloba. Počasi je stopila proti njemu. Golob se je ni bal. Dovolil ji je, da se mu je približala in ga prijel. Bil je ves premražen, ker je bilo hladno spomladansko jutro. V stanovanju smo imeli že kletko, v katero ga je mamica položila. Vanjo je nasula pšenico in dala lonček vode. Sprva golob ni hotel jesti. Kmalu pa je bil zelo lačen in je začel zobati pšenično zrnje.

Odločili smo se, da ga bomo obdržali. Očka je čez nekaj dni kupil golobico. Z golobom sta si bila tuja. Toda kmalu sta se navadila in bila par. Čez en teden sta se že udomačila. Iz kletke smo ju lahko tudi izpustili. Letala sta po stanovanju in prepevala. Tako so minevali tedni in meseci.

Bilo je polétje. Odpeljali smo se na morje, goloba in samico pa izročili v varstvo moji teti. Teta ju je hranila in se jima privadila. Ko smo se vrnili z morja, smo ptici dobili nazaj. Teta je povedala, da je življenje lepše, če imaš nekoga, ki te ljubi in ti prepeva. Prosila nas je, če bi ji prodali goloba. Težko nam je

svojo golobico. Tudi ona je bila njegova zvesta samica. Golobica ločitve res ni prenesla. Ko smo jo nekoč izpustili iz kletke, je odletela skozi odprto okno. Vsi smo planili k oknu, toda golobica se ni vrnila.

V družini je zavladala žalost in tišina. Toda kmalu je nastopilo veselje, ko smo spoznali, da je svoboda lepša od kletke, tudi če lepo ravnaš z živaljo, ki jo imaš zaprto.

Bojana Pirnar,
6.d

IMEL SEM PSA

Ko sem bil še majhen, mi je oče kupil psa po imenu Piki. Bil je majhen in kodrast. Vsako jutro, ko sem odhajal v šolo, me je spremljal do bližnjega križišča in ko sva prispela na določeno mesto, se je na moj ukaz obrnil in odšel domov. Po nekaj metrih se je ustavil in gledal ter poslušal z dvignjenimi ušesi, če ga bom mogoče poklical s seboj. Tega nisem mogel storiti, ker psa ne bi smel vzeti v razred, pred šolskimi vrati pa bi se me naveličal čakati. Za zadnjo tolažbo sem mu samo pomahal, pozdrav pa mi je vrnil samo z žalostnim lajanjem in mahanjem s košatim repom.

Ko sem sedel v razredu, sem se večkrat spomnil na svojega Piki in komaj sem čakal, da bo konec pouka. Po dolgih urah šole smo se ob zvoku zvonca pognali iz razreda. Hitel sem domov, ker sem vedel, da me moj psiček že pričakuje na istem mestu, kot sva se zjutraj poslovila.

Nisem se motil, kajti Piki je čepel na pločniku in bistro gledal, kdaj bom prišel. Ko me je zagledal, je stekel k meni in skakal name tako dolgo, dokler ga nisem pobožal. Odhitela sva domov, ker sva vedela, da naju že čaka kosilo, ki je šlo tako meni

kot njemu zelo v tek. Po kosilu sem pisal nalogo, potem pa sem vzel žogo in s Pikijem odšel na vrt, kjer sva se prav lepo povese-
lila.

Tako sem vam opisal svojega psa, ki sem ga imel najraje in ga še vedno ne morem pozabiti, čeprav ga je povozil avto.

Silvo Kastelic,

6.d

Tudi to je naš svet

ŽELIM SI

Želim si ...

Tišine ...

Želim si, da bi v tišini čula

tiho šepetanje listja,

da bi gledala skozi tišino

v milijone zlatih cekinov ...

Želim si ...

Tebe ...

Želim si, da bi v tišini

med zlatimi cečini

videla tvoje oči,

čula tvoj glas.

Sem upala
verjeti
v tiho pesem preoranih njiv,
strmeti
v rahlo zeleneče gaje,
kako v pomladnem vetru
se drevo zamaže;
sem upala
trditi,
da smem,
da smem
utrgati sred trave
prvi cvet,
iz daljave mi v obraz
prvi veter sme zavet.
Sem smela
upati,
da bi ti
bil preorana njiva,
ki si me objela,
da si veter,
ki šepeče skozi jutro
in mi tiho pozdravi utrgane cvetice
in poljubi me na mokro lice.

Samo to si želim,
da bi bil mir,
da bi lahko risala kroge v neskončnost.
Krogi so neskončni,
kot je neskončna moja lenoba,
neskončni,
ko je neskončen ta trenutek.

Naj bo mir!

Začarala ga bom v čudovito pravljico,
belo pravljico z rdečim nosom.

Začarala ga bom v tropski pragozd
s kriki ptic.

Samo naj bo mir,
vsaj za trenutek mir!

Marjana Božič,
8.a

MOJA ŽOGA

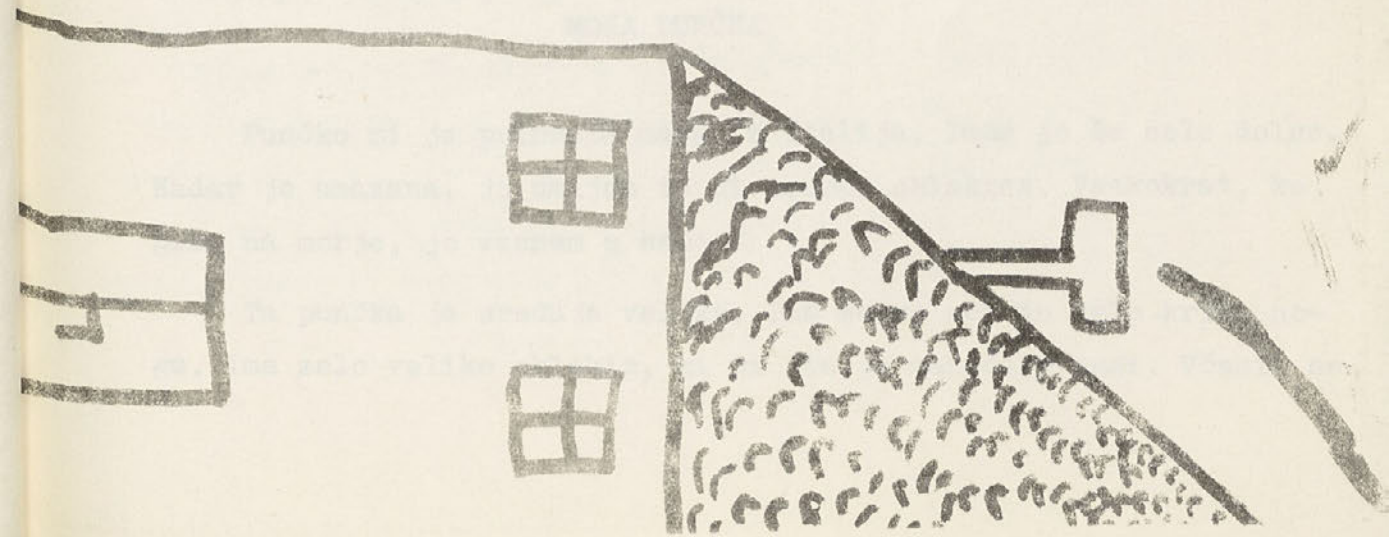
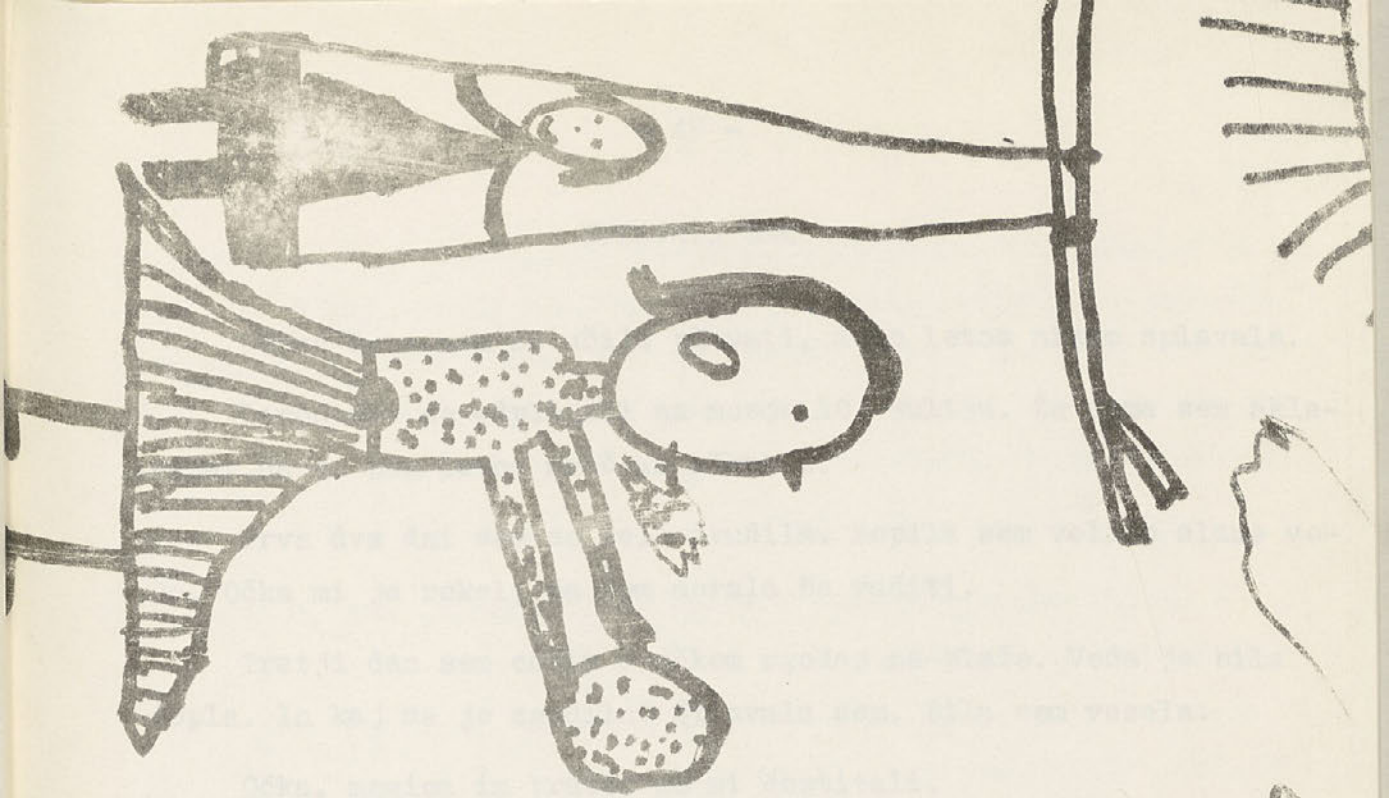
Imam debelo rumeno žogo, na kateri je narisan Miki mišek.
Dobila sem jo v Izoli, ko sem bila na počitnicah. Z njo se igram
odbojko, med dvema ognjema in druge igre.

Nekega lepega sončnega popoldneva smo odšli v gozd. S seboj
smo vzeli žogo. Na jasi sva se z očetom igrala nogomet. Očka je re-
kel, da bova igrala toliko časa, dokler ne bo razlika za dva gola.
Prvi gol sem dala jaz, a sem mislila, da bom izgubila. Toda jaz
sem očka premagala s štiri proti dve. Bila sem zelo vesela.

Pri igri sem se utrudila, tako da sem komaj čakala, da smo
prišli domov.

Rosana Pestner,
3.c

SPLAVALA SEM

Vsako leto sem se učila plavati, a do letos nisem splavala.

Letos smo se odplejali na morje 10. julija. Že doma sem sklenila, da se bom letos naučila plavati.

Prva dva dni sem se zelo trudila. Popila sem veliko slane vode. Očka mi je rekel, da bom morala še vaditi.

Tretji dan sem odšla z očkom zgodaj na plažo. Voda je bila topla. In kaj se je zgodilo? Splavala sem. Bila sem vesela.

Očka, mamica in bratec so mi čestitali.

Renata Čampelj,
2.c

MOJ BRATEC

MOJ BRATEC JE STAR PET MESECEV. IMAM GA ZELO RADA. NE ZNA JOKATI, AMPAK SE SAMO SMEJE IN POGOVARJA. Z NJIM SE IGRAM. TUDI OČKA IN MAMICA SE IGRATA Z NJIM. BRATEC IMA PLAVE OČKE IN RJAVE LASKE. VSI GA IMAMO RADI. ON PA JE VESEL.

Liljana Luzar,
3.a

MOJA PUNČKA

Punčko mi je prinesla mama iz Italije. Imam jo že zelo dolgo. Kadar je umazana, jo umijem in ji operem oblekice. Vsakokrat, ko grem na morje, jo vzamem s sabo.

Ta punčka je srednje velika. Ima modre oči in zelo krive noge. Ima zelo veliko oblekic, ki mi jih je naredila mami. Včasih se

z njo igram tudi na dvorišču. Ko sem bila stara šest let, sem jo oblekla v najlepšo oblekico in jo zavila v odejo. Odšli smo v Dolenjske Toplice. Ko smo prišli tja, sem rekla mamici: „Mami, nesi mi malo punčko!“ Mami je vzela punčko in jo nesla kot pravega dojenčka. Mimo je prišla neka gospa in vprašala:

„Je to pravi dojenček?“

„Ni,“ sem odgovorila. Bila sem zelo vesela, ker je bila podobna pravemu dojenčku.

Neli Turk,

3.b

DOBILA SEM SESTRICO

Nekega popoldneva, ko sem prišla iz šole, sem v zibelki zagledala nekaj nenavadnega. Izpod odejice je kukala drobna glavica.

Vedela sem, da imam sestrico, kajti pred nekaj dnevi je očka to izvedel v bolnišnici. A takrat, ko je bila sestrica doma, je bilo v hiši še lepše.

Drugi dan smo sestrici dali ime. Kar iznenada je očka vzkliknil: „Tanja bo!“

„Kdo?“ je tedaj vprašujoče rekla sestra Brigita.

„Tvoja najmlajša sestrica vendar,“ jo je spomnil očka.

Od tistega dne jo kličemo po imenu Tanja. Hitro je rasla. Sedaj je stara že devet mesecev. Rada se smeje, igra z igračkami in nad vse rada liže prstke, a samo na levi ročici. V hiši jo imamo za igračko. Ker je še majhna, ji pravimo gumbel. Čez dan je z njo veliko dela, ponoči pa se niti ne oglasi. Zato ji pravi mamica Srček.

Vsi si želimo, da bi Tanja čimprej zrasla. Posebno si to želim s prijateljico Brigitko, da bi se z nama veliko igrala in učila.

Milica Gorenc,

4.d

MOJA SESTRICA

Moji sestrici je ime Mojca. Stara je šest let, zato hodi še v vrtec. Tja gre zelo rada, še posebno zato, ker se je pričela že mala šola. Zelo lepo riše in zna pisati že vse črke. Je zelo samostojna. Zjutraj, ko vstanemo, naju mamica obleče, nato gremo skupaj iz stanovanja samo po stopnicah, potem gre Mojca naprej v vrtec, jaz v šolo, mamica pa v službo.

Popoldne pride zopet sama domov. Ker pride prej kakor jaz iz šole, me čaka že na pločniku, potem pa se še z drugimi otroki igrano pred blokci. Rada se igra razne igrice, ki se jih nauči v vrtec, rada pa tudi poje.

Komaj čakam, da bo šla drugo jesen v šolo, da bova hodili skupaj. Pomagala ji bom nositi šolsko torbo.

Tanja Vovko,

2.d

NAJLEPŠE

MENI JE NAJLEPŠA MOJA MAMICA. NAJLEPŠA ZATO, KER SKRBI ZAME IN ZA MOJO SESTRICO. SKRBI TUDI ZA OČKA. KUHA, BERE, LIKA, OBEŠA PERILO IN BERE. ZVEČER GLEDA TUDI VEČERNE FILME. IMA ME ZELO RADA. VČASIH PA ME TUDI OKREGA.

Aleš Bartelj,

2.d

MAMICA

MOJA MAMICA JE ZELO PRIDNA. DELA V MERCATORJU. KO PRIDE DOMOV, POSPRAVI IN SKUHA KOSILO. ZVEČER POSPRAVI POSTELJE IN MIDVA Z BRATCEM GREVA SPAT.

Alenka Hudelja,
2.a

MOJ PRIJATELJ

Prijatelja Jola imam rad. Rad ga imam zato, ker mi v nesreči rad pomaga.

Ima dolge lase. Ni ne premajhen in ne predebel. Velikokrat nosi kavbojke. Nos ima malo zavihan.

Zelo rad se prepira z bratom. Kadar piše nalogo, mu brat nagaja. Zato se tudi prepirata. Zelo grdo piše. Tovarišica ga zato večkrat pograja. Je tudi pozabljiv. Rad se tepe. Hitro se razjezi, če mu kdo nagaja. Sovraži sošolca Staneta. Tudi jaz ga nimam preveč rad. Kadar se začneta prepirati, se prepir konča s pretepom. Z Jolom hodiva skupaj domov.

Upam, da bova še dolgo velika prijatelja.

Marko Jasnič,
4.a

NAŠA DRUŽINA IN NJENE ŽELJE

NAŠA DRUŽINA ŠTEJE ŠTIRI ČLANE. TO SO OČKA, MAMICA, JAZ IN SESTRICA. VSI SE IMAMO ZELO RADI. MAMICA RADA KUHA. NJENA ŽELJA JE, DA BI BILI VSI ZDRAVI. OČKA NAS OB NEDELJAH PELJE NA IZLET. NJEGOVA ŽELJA JE, DA BI SE JAZ VEDNO PRIDNO UČIL. SESTRICA HODI V VRTEC IN SI ŽELI, DA BI IMELI DOJENČKA. JAZ SI PA SAMO ŽELIM: VSAK DAN VELIKO RISANK NA TELEVIZIJI.

Aleš Kocjančič,

2.d

MOJ DELOVNI DAN

Zbudi me Cirilov ropot v kuhinji. Uh, šele pol sedmih! Saj je še noč! Spim dalje. Sredi najlepših sanj mi paše v možgane šola. Prisluhnem, če je kdo v kuhinji. Nič! Kaj so vsi pomrli? Pa, če vsi spijo, zakaj ne bi še jaz? Tako spim naprej. Kdo ve, koliko časa je minilo, ko me spet nekaj zbudi. Motno begam po plesočih slikah in majajoči luči. POTRES! - z grozo pomislim.

„Marjeta, zbudi se!“ zaslišim brata, ki mi še vedno stresa ramo.

„Jaaaaa ...“ zategnem. Toda še na kraj pameti mi ne paše, da bi vstala.

„Vstani, pol osmih je že. Jaz grem!“

„Kaj?“ kriknem in v hipu sem budna. Premečem celo omaro, da pridem do kavbojk. Kot nora tekam po stanovanju, ne da bi vedela, kaj sploh iščem.

V šolo pridem pol živa, pol mrtva. O novi snovi pri kemiji nimam pojma, pri biologijo pa sploh ne vem, kje smo. Prepričam se, če imam vsaj vse naloge.

Šesta ura! Živčno pogledujem na uro in žulim blokec v roki. Še nekaj sekund! Zdaj bi že moralo zvoniti. Zbašem vso ropotijo v torbo. Pripravljam se na odločilni skok. Zazvoni! Začne se dirka na življenje in smrt. Planem proti vratom in po uspešnem prerivanju nekako pridem na prosto. Zaletim se v stopnice in se skoraj ubijem po njih. Torbo vržem ob ograjo, kjer je pristala, pa ne vem natančno. Glavno, da sem v vrsti. Končno pridem do svojega pladnja. Kot zver se vržem na kosilo in zraven še vedno sopem od komaj preživele bitke.

Na poti domov se z Bojano skregava zaradi neke malenkosti. Potem do našega bloka ne spregovoriva niti besedice. Samo mrtvo se pozdraviva in greva vsaka na svojo stran.

Komaj pridem po tistih stopnicah do vrat. Vsak, ki se zanima za planinstvo, naj vadi po njih!

Najprej pospravim sobo, da se lahko sploh gibljam v njej. Pravzaprav samo nekaj stvari premečem iz enega kota v drugi.

Ščečkam domačo nalogo in malo prelistam knjige, da mi slučajno kdo ne bi očital, da se nisem učila.

Čez nekaj ur sem že na poti v glasbeno šolo. Zijam v vsako izložbo pa če je zanimiva ali ne. Počasi prilezem do šole. Ravno prav. Utegnem napisati še nalogo iz teorije, čeprav vse bolj na slepo. Naloga je naloga!

Stopim v sobo, v kateri imam uro. Tovariš Šproc se ravno muči z violino. Samo odzdravi mi in igra naprej. O, kar naj igra! Čim dalj bo, tem krajša bo moja ura. Pa se vseeno kmalu naveliča cviljenja. Uglasi kitaro in mi jo poda. Tako se vedno začne. Malo pred šesto me izpusti. Ravnatelj se na hodniku ravnokar z nekom pogovarja. V teorijski sobi pa vse mrzlično prepisuje naloge, ali pa jih vsaj kontrolira.

Ravnatelj pride do sekunde točno. Sicer res ni več ravnatelj, toda ime se ga je prijelo. Takoj nas je napadel. Name pade ravno Eis-molova lestvica. Sreča! To je edina, ki jo znam od vseh obstoječih. Nekako preživim še to uro. Ko preklinjam v nedogled spet dolge stopnice, se mi zasveti, da bi bilo dobro, če se potihoma splazim v stanovanje. Zavlečem se v svojo sobo in upam, da ne bodo opazili mojega prihoda. Pa me vseeno kaj kmalu odkrijejo in začne se stara pesem:

„Si se učila, imaš nalogo, pa torba?“ Ko se odrešim še tega, si po dolgem trpljenju lahko oddahnem. Zdaj je prišel moj čas. Spravim se na Zabavnik, pregledujem svoj dnevnik in napišem se kakšno opombo vanj. Po cesti ravno tulijo neki pijanci. Zelo zanimivi glasovi. Od basa pa tja do sporana. Šele, ko sem na pol v sanjah, ugasnem luč.

Tako se konča moj delovni dan!

Marjeta Dajčman,
8.b

NEDELJSKI IZLET

Bilo je lepo jesensko jutro. Z bratom sva se dolgočasila. In naenkrat smo se odločili, da gremo peš na Gorjance. Pripravili smo se na pot. Do Gotne vasi smo se odpeljali z avtom. Avto smo pustili pri stari mami. Od tu dalje pa smo pričela pešačiti. Na hrbtnik so nosili očka, mami in brat.

Do vasi Gabrje smo hitro prišli. Tu smo se počili in pomalicali. Pot se je nato pričela strmo dvigati. Kmalu smo prispeli do izvira studenca Gospodična. V koči smo nato popili topel čaj, nato pa smo odšli proti domu. Ko smo prispeli v Gotno vas, smo bili utrujeni. Bili pa smo veseli, da smo prehodili tako dolgo pot.

Igor Colnar,

2.a

KMET NA POLJE HITI

Jesen je prišla,
mraz pritiska,
dež se zлива,
sonce se skriva.

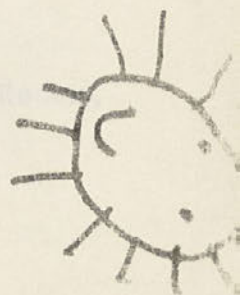
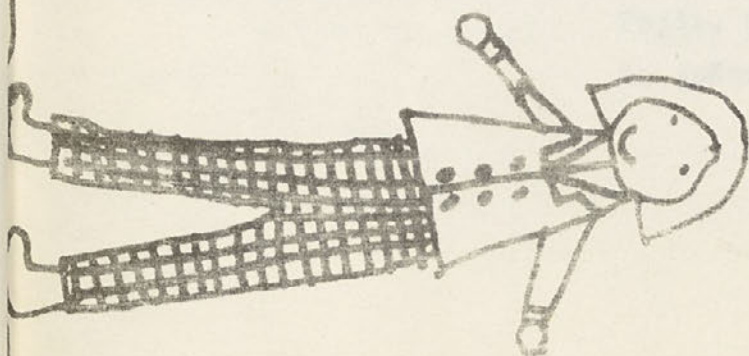
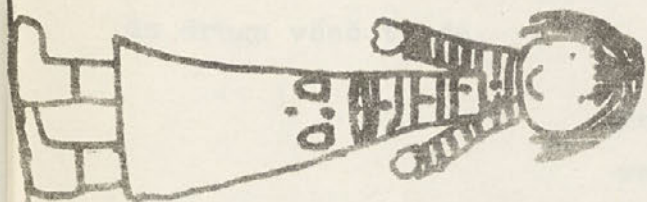
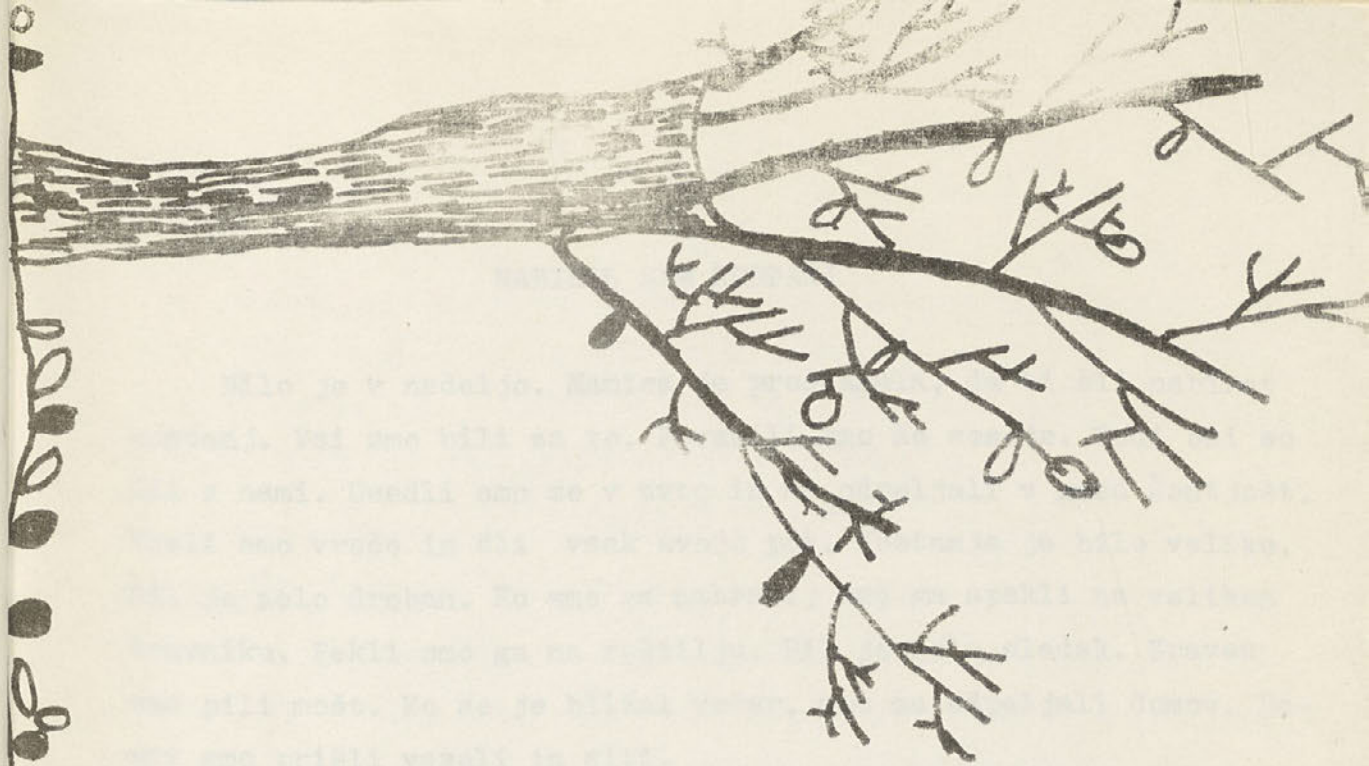
Kmet na polje hiti,
listje z vej leti,
živali si brloge grade,
ptice na jug lete.

Liljana Luzar,
3.a

ZLATA JESEN

Prišla je jesen. V jeseni je listje raznih barv. Narava je čudovita, posebno listnati gozdovi. V jesenskem času rastejo tudi užitne in strupene gobe. Med užitne gobe štejemo tudi jurčka, lisčko in sivko. Tisti, ki jih ne poznajo, naj jih ne nabirajo. Ptice selilke se pripravljajo za odhod na jug. Kmetje pospravljajo svoje pridelke. Jeseni je najlepše ob trgatvi in ko dozori kostanj.

Janja Jurajevčič,
2.d

NABIRAL SEM KOSTANJ

Bilo je v nedeljo. Mamica je predlagala, da bi šli nabirat kostanj. Vsi smo bili za to. Povabili smo še sosedo. Tudi oni so šli z nami. Usedli smo se v avto in se odpeljali v gozd Šentjošt. Vzeli smo vreče in šli vsak svojo pot. Kostanja je bilo veliko. Bil je zelo droban. Ko smo ga nabrali, smo ga spekli na velikem travniku. Pekli smo ga na roštilju. Bil je zelo slađek. Zraven smo pili mošt. Ko se je bližal večer, smo se odpeljali domov. Domov smo prišli veseli in siti.

Andrej Škrinjar,
3.c

SLOVO

Tvoje svetle lase gladim,
v tvoje oči strnim.
Srce je trudno od misli te,
da druga všeč ti je.

Prosim te, ne hodi še,
vem, mudi se ti do nje!
Težko od tebe je slovo,
solza bolečine zaliva oko.

Ne, jokala pa ne bom!
Pojdi, dragi, pojdi v veri tej,
da jočem za teboj.

Karmen Robek,
8.a

JESEN

Poletje je odšlo,
jesen je spet prišla.
Lastovke so odletele,
po domu bodo hrepenele.

Irena Šalomon,

3.b

Vzgoja ni lahka stvar

TAKO SO VZGAJALI MOJE STARŠE

Vzgoja mojih staršev ni bila taka, kot jo imamo mi sedaj. Bila je stroga in že na začetku svoje mladosti so moreli moji starši trdo prijeti za delo. Jedli so največkrat domač črn kruh, kislo zelje in repo ter krompir. Glede obleke in obutve je bilo tako, da so mlajši vse ponosili od starejših bratov in sestra.

Takšna je bila vzgoja. Pri hrani niso smeli izbirati, prav tako tudi pri obleki in obutvi ne.

Vida Ajster,

7.e

Vzgoja moje mame se začne z dnem, ko so jo povili v povoje, da bi bila bolj ravna. Njeni starši so jo vzgajali več z ostro besedo kot s palico. Nikoli je niso razvajali. Morala je pojesti vse, kar so postavili na mizo, ali pa je bila lačna.

Oblečena je bila v prenorejena mamine obleke ali pa v obleke, ki so jim jih pošiljali sorodniki iz Amerike.

V kino je hodila zelo poredkoma. Večkrat je gledala igrice, ki so jih igrali otroci pod kozolcem ali kje drugje. Razen kina ni bilo nobene druge kulturne ustanove. Kadar so prišli v hišo gostje, so morali otroci ven, pozimi pa, ko je bilo zunaj mrzlo, so zlezli na veliko krušno peč. Nikdar se niso smeli vtikati v pogovore starejših.

Spoznal sem, da je bila vzgoja moje mame veliko strožja kot moja.

Borut Šprajcer,

7.e

Vzgoja mojih staršev se je v mnogočem razlikovala od današnje. Najbolj pa se čudim temu, da si nihče od otrok v družini ni smel sam odrezati kruha.

Ksenija Novak,

7.e

Moja mama se je rodila v družini, katera je imela dvanajst otrok.

Vse otroke in tudi njo so vzgajali trdo. Ubogati so morali na besedo, kajti vsak se je bal palice.

Vika Hudoklin,

7.e

Otroke so navajali na red, ki je bil v hiši. Očeta se je moralo ubogati na vsako besedo. Takšen pa je moral biti zato, da ni otroke preveč razvajal. Naučeni so bili, da spoštujejo starše in starejše od sebe. Morali so biti skromni, a vendar pošteni.

Znali so tudi kmetovati. Niso smeli biti izbirčni pri hrani, prav tako tudi pri oblačenju, kajti takrat ni bilo toliko denarja za obleke in druge stvari.

Starši so jih učili marljivosti do dela ter da se v nobenem primeru ne smejo sramovati dela.

Mislim, da so moja mamico starši dobro vzgojili, ker to čutim, ko mi daje dobre vzgojne napotke.

Mirjana Djordjević,

Mojega očka starši niso kdo ve kako vzgajali. Bili so časi, ko je bilo treba trdo delati in v teh se je očka razvijal. Življenjska navodila mu je dajalo težko prebijanje skozi mračne dni in pomanjkanje marsičesa. Ni bil razvajan edinec, marveč eden izmed štirih otrok, ki jih je bilo treba preživljati. To pa je bilo takrat težko. Poleg tega mu je v vojni umrl oče in tako je vsa vzgoja padla na ramena njegove mame.

Vsa leta je bil očka preveč obremenjen z delom in ni mogel zahajati v slabo družbo. Tako je ostal vedno pošten in v trpljenju dobil izkušnje, ki mu sedaj koristijo in tudi mene navajajo k vsemu dobremu.

Irena Grahek,

7.e

Včasih je v šoli imela glavno vlogo cerkev. Vsa vzgoja, šolanje je bilo pod njenim vplivom. Vseeno pa so sorodniki mojega očeta vzgajali lepo in ga privajali k delu, iskrenosti in poštenju. Vzgajalo in šolalo pa ga je tudi samo življenje, saj je že s trinajstimi leti ponovno odšel od staršev zaradi šolanja. Poskusil je življenje v dijaških domovih in v podnajemniških sobicah, študentskih menzah. Doživel je marsikaj, vendar je vedno bil pošten in pravičen, tako kot njegov oče.

Dober in pošten človek ostane isti, nespremenjen.

Mario Ličina,

7.e

Moj oče se je rodil v številni kmečki družini. Otrok je bilo osem.

Vsi so morali trdo delati.

Vstajati je moral že zelo zgodaj in še pred poukom napasti krave.

Vzgajali so ga strogo, a nikoli s palico, vedno je obveljala očetova beseda.

Mateja Cvar,

7.e

Moja mama je živela v zelo težkih časih. Svoje najhranejše otroštvo je preživela med vojno. Takrat je bila stara pet let in se zato medvojnih dogodkov ne spominja. Takoliko bolj so se ji vtisnile v spomin povojne bridkosti in napor.

Družino je trla revščina. Vsi so morali delati, da so imeli kaj jesti, posebno pozimi. Pot do šole je bila dolga 6 kilometrov. To pot je morala premagovati skozi gozd. Na poti iz šole jo je večkrat ujela tema in tedaj je postala pot zanj še veliko strašnejša, ker so njene prestrašene oči videle za vsakim drevesom in za grmom strahove in prikazni.

Spominja se tudi svojih staršev, ki sta jo vzgajala zelo različno. Mame je bila sama dobrotarica in večkrat je dala otrokom, kar si je sama pritrgala od ust, oče pa je bil nasilen in pri njem je palica naredila vse.

Mamo pa niso vzgajali samo starši, ampak tudi lakota, pomanjkanje in druge težave, ki so jo vzgojile v pošteno in delovno državljanko, ki koristi družbi.

Mateja Strassbeger,

7.e

Moja mama je živela v majhni vasici blizu Črnomlja. V cerkev so morali iti vsako nedeljo. Ubogati so morali na prvo besedo. V šolo so morali hoditi kar 3 km daleč. Učili so se zelo malo, velikokrat zjutraj na paši.

Dalibor Drobnič,

7.e

POBEGLO OTROŠTVO

Bilo je samo veselje tedaj,
tedaj davno ...
Sivi ogli hiš goltali so smeh,
prešeren ves,
brezskrben, kot pomlad ...
Smeh ...
Rekli smo mu sreča.

Nebo poprej nikdar bilo ni tako modro. ...
In ptičji spev še nikdar ni zvenel tako,
kakor takrat nikdar sladko.
In vsa skrivnostna je bila planjava,
strahov prepolna,
nam neznana ...
In ... mi smo jo ljubili.
Rekli smo ji sreča.

Potem pa ...
Sivi ogli so še bolj postali temni,
sami so ostali,
čisto sami sred poti.
Kot da so ječali pod leti težo,
ki že davno več jih ni.
Zgrbili so se kot starec
in obstali sred poti.
Sreča?

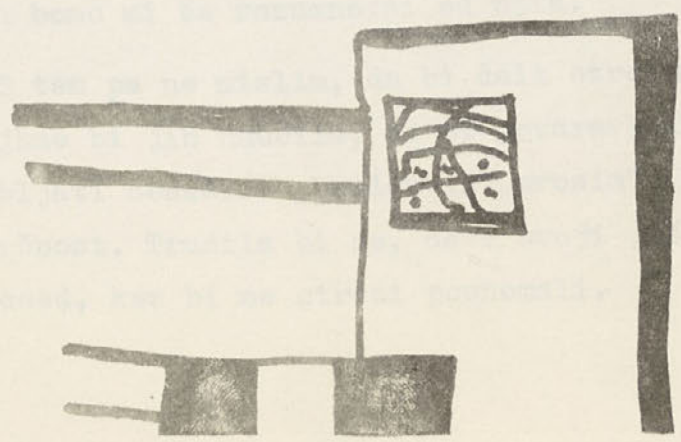
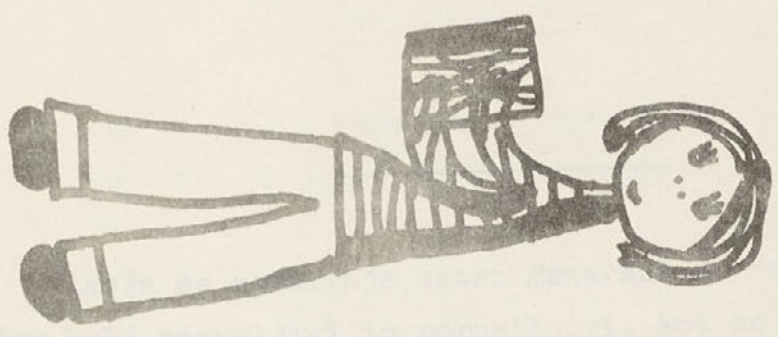
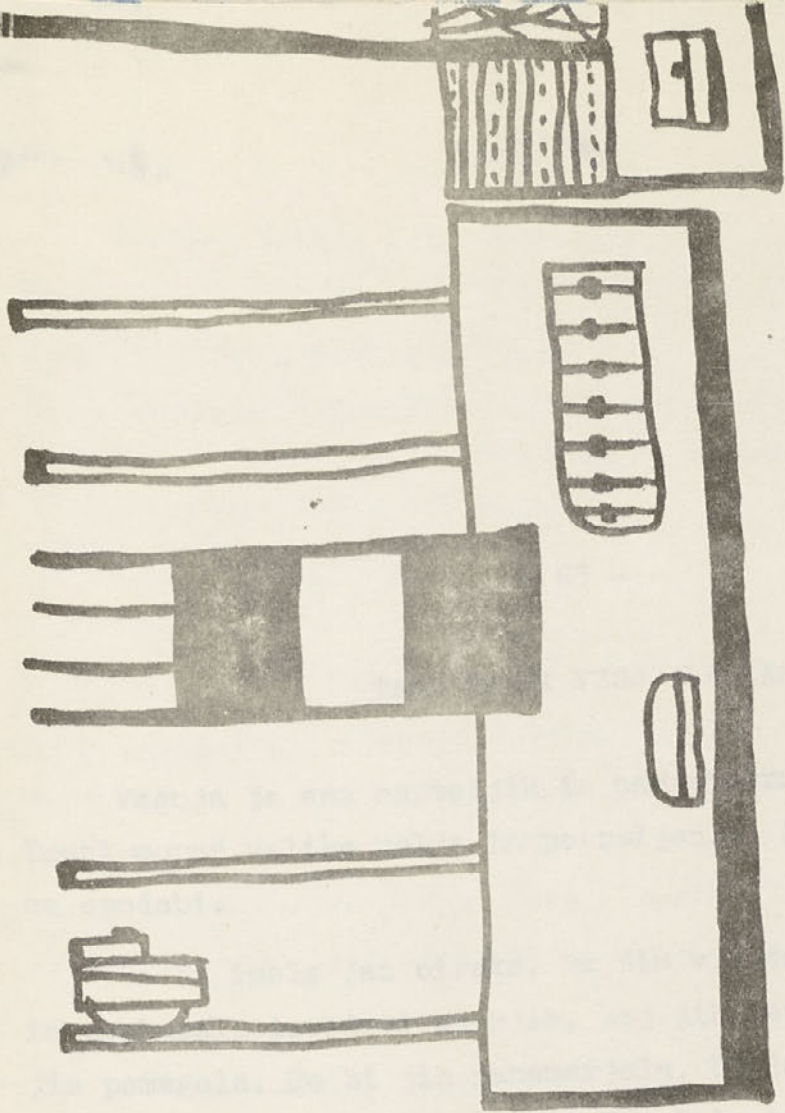
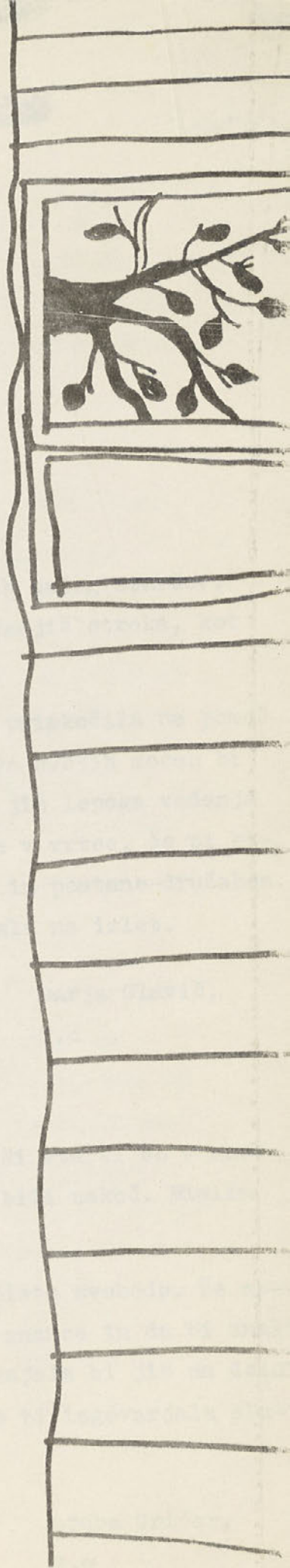
Zdaj ne vemo več, da nebo je modro.
Zdaj, ko sivi ogli lačni čakajo na smeh,
ki že davno ga več ni,
ptičja pesem tiha je kot medo pljśast.
Sama je planjava kakor vržena v kot,
pozabljena igračka.
Sreča je minljiva ...

Mnogo stalo nas je to spoznanje,
neizbežno.
Zdaj vemo,
da ni lepota vse, kar stvari svet,
da ni sreča tista, ki te vedno spremlja ...

Da, zdaj, po letih, smo spoznali,
mi, takrat še mladi,
neugnani,
da kar lepega je, hitro mine.
Potem ostanejo ti bolečine
in spoznanje ob življenju,
ki so solze mu vsakdanjost,
da je svet umazan ...

Mojca Nared,
8.a

TAKO PA BI VZGAJALA JAZ

Vzgoja je ena najtežjih in najzahtevnejših nalog staršev. Imeti moraš veliko volje in potrpljenja, da vzgojiš otroka, kot se spodobi.

Če bi imela jaz otroke, bi jim v nesreči priskočila na pomoč in poskušala izvedeti od njih, kaj jih teži. Po svojih močeh bi jim pomagala. Ne bi jih zanemarjala. Učila bi jih lepega vedenja in jih privajala na določena dela. Dala bi jih v vrtec, če bi bilo mogoče. Saj otrok tu pridobi veliko znanja in postane družaben. Ob prostem času pa bi jih peljala na sprehod ali na izlet.

Darja Glavič,

7.c

Vzgoja se spreminja skozi generacije. Naši starši so v mnogočem bolj razumljivi in popustljivi, kot so bili nekoč. Mislim pa, da bomo mi še razumnejši od njih.

S tem pa ne mislim, da bi dala otrokom čisto svobodo. Že zelo majhne bi jih naučila, da bi pozdravljali znance in da bi znali uporabljati besedici „hvala“ in „prosim“. Navajala bi jih na delo in varčnost. Trudila bi se, da v svoji jezi ne bi izgovarjala slabih besed, ker bi me otroci posnemali.

Ljuba Gričar,

7.e

Pri moji vzgoji je zgrešeno naslednje:

Večkrat me ne pustijo v kino, moji starši gledajo samo na slabe ocene in ne gledajo, koliko je dobrih. Za slabe ocene me grajajo, za dobre pa me ne pohvalijo.

Robi Fajdiga,

7.c

Vzgajala bi jih tako, da bi bili dobri in pošteni državljani in v korist domovini. Ne bom razlagala, kaj vse bi jim povedala, naj naštejem le besede, ki bi jih morali poznati in uresničevati. Spoštovanje, pozdravljanje, pomoč, ljubezen, skromnost, varčnost, ubogljivost, zaupanje, tovarištvo, delavnost, hvaležnost ...

Marsikaj bi jim skušala razložiti in bi se trudila, da bi jim bila dober vzgled in bi me lahko v vsem posnemali.

Irena Grahek,

7.e

Svoje otroke bom vzgajala strogo, a vseeno jih ne bom tepla. Do starejših bodo morali biti spoštljivi in jih bodo morali pozdravljati.

Denar bodo dobili le, če ga bodo resnično potrebovali.

Ksenija Novak,

7.e

Svojega otroka ne bi prisiljevala k delu, da bi se naprezal in mučil. Hotela bi, da bi delal zmerno in mi pomagal pri gospodinjstvem delu, da bi bil samostojen in iznajdljiv. Poučevala bi ga o lepem vedenju, pomagala pri domačih nalogah in mu nudila pomoč. Nikoli ga ne bi pretepala ali mu grozila z grdimi rečmi, kajti otrok se potem težje uči in misli.

Tudi razvajala ga ne bi.

Vida Ajster,
7.e

Otroka bi najprej naučil hoditi in govoriti, nato bi ga naučil lepega vedenja in kako se mora vesti pri jedi. Pravočasno bi ga poslal v vrtec, malo šolo in v osnovno šolo ter bi mu rekel, da se ne sme pretepati v šoli. Rekel bi mu tudi, da mora ubogati in poslušati učitelja ali učiteljico, ki ga uči. Doma bi se moral pridno učiti in delati pismene naloge.

Če ne bi ubogal na lepo besedo, bi pa na grdo.

Borut Žulič,
7.c

Ko bom imel svoje otroke, jih bom po svoje vzgajal. Učil jih bom lepega vedenja do ostalih ljudi in prijateljev. Poučeval jih bom, da se morajo učiti, da bodo imeli lepše življenje. Včasih otrokom palica nič ne zaleže, boljša je lepa beseda. Povedal jim bom kakšno zgodbo iz svojega življenja in jo primerjal z njihovim.

Jože Kastelic,
7.c

Otrok ne bi razvajala, ne bi jih silila k jedi, posvetila bi jim več časa, ne bi jih tepla, temveč se z njimi pogovorila, pošoli bi morali najprej narediti nalogo in ne bi jih strahovala.

Nekateri starši pa vzgajajo svoje otroke narobe. Otroci se jih boje in jim ne zaupajo. Prav to, da otroci zaupajo staršem in jih imajo radi, je pri vzgoji zelo pomembno. Zato vsem staršem svetujem:

PAZITE, KAKO VZGAJATE SVOJE OTROKE!

Doris Zupančič,
7.c

Otrok ne bi tepla, vzgojo bi jim poskušala vcepljati z lepo in mirno besedo.

Ob prostem času naj bi mi pomagali, brali, gledali televizijo, nikakor pa jih ne bi pustila, da se potepajo.

Skrbela bi zanje; vzela bi si čas in se ukvarjala z njimi.

Dovolila bi jim zabave, ples, kino; a ne preveč.

Darja Bradač,
7.c

Otrok ne bi nikoli tepla. Po mojem mnenju so tisti otroci, ki so tepeni, včasih zelo nesrečni.

Otroke bi že zgodaj navajala k lepemu odnosu do ljudi. Le tisti ljudje, ki so lepo vzgojeni, lahko koristijo družbi.

Že zgodaj bi jih navajala k delu. Pometali bi, brisali posodo, hodili v trgovino ... Seveda bi jim dala dovolj časa tudi za igro, ki jo otroci prav tako potrebujejo za svoj razvoj.

Če bi imeli grde navade, bi jih skušala popraviti z dobrim vzgledom in lepo besedo.

Senja Povše,

7.c

Otroke bom vzgajala v plemenite in olikane moške in žene. Želim jih vzgojiti v samostojne, odločne ljudi, da se bodo znali spoprijeti s težavami. Če bodo v šoli pridni, jim bom pustila popolno svobodo.. Boljših ocen in lepega vedenja ne bom skušala doseči s palico, temveč z lepo besedo. Vzgajala jih bom na svojih in njihovih napakah.

Nataša Pavlin,

7.c

PRAV TI JE!

Zunaj diši po pomladi
in smrdi po deževnikih,
ki leno lezejo čez cesto.
Sivina plava v zraku
in skozi oblake dežja.
Ni sonca.
Priznam,
že tisočkrat sem stala na dežju
in tlela v lastnem zlu,
milijon in večkrat že
ni razsodilo prav srce
in danes zopet vest je tu.

Skozi sivino in skozi dež
počasi leze k meni
grenko spoznanje:
Prav ti je!

Marjanca Božič,
8.a

ODŠLI SMO: NEJC, NELI in NINA

Se še spominjaš tistih dni?
Tistih neskončnih in lepih kot biser!
Tistih nekdanjih ur, ki jih več ni!
Se jih spominjaš? Burnih, hitečih kot misel?

Troje bilo nas je ... troje otrok.
In vendar ... bili smo kot eno.
Živeli smo smelo kot ptiček pojoč.
Ljubili smo, kar bilo nam je dano ...

Zidali velik smo grad iz zemlje.
Se spomniš?
Očk temnih in koдрčkov zlatih,
ki z iskrami upov so strinjali zid?
Da, zid. Samo naš za prihodnjost,
samo naš ... privid.

Minljiva je sreča.
Kdor sploh jo ima ...
Minljiva je ...
Vsi dnevi nje lepi brez solz in gorja.
Nevedni odšli smo po svetu povsod,
smo „sreče“ iskali od cilja drugod.

In danes, po letih ...

Se še kdaj spomniš te igre brezkončne?

Oglasi se včasih, Nelijs, iz Rima

in pošlji mi sliko ...

Gledam jo, ženo veliko,

in vprašam se ...

Kje sta zdaj mišja dva repka?

Puder je pegice sončne prekril ...

Zajokam, a solze so zdavnaj odveč ...

Ne, naše Neli ni več ...

A ti?

Kako dolgo je, odkar te ni več?

Kaj res je od tebe, fakina,

od para iskrecih se tvojih oči

ostal samo kamen in ... ta moč spomina?

Zakaj si takrat šel v jamo?

Zakaj si upal v srečne dni, Nejc?

Kaj nisi vedel, da z otroštvom je odšel njih čas?

Zakaj?

Zakaj je zdaj samo še siva skala?

Zakaj samo še črke na njej

pravijo, da tu leži Andrej?

In jaz?

Zabijam jih, dni, vse enako med ljudmi, a pusto je ...

Saj vprašajo včasih Irino,

zakaj je tako otožna ...

Ampak, veš, Nejc, ne gre vse tako kot nekoč.

In nihče ne pravi mi Nina ...

Samo še gospodična Irina ...

Podrti grad iz zemlje
in sivi zid - naš privid
edini so še ostali
in čuvajo našo skrivnost.
Samo to je še in bolečina;
odšli smo: Nejc, Neli in Nina.

Mojca Nared,

8.c

MI ŽE IMAMO CELODNEVNO ŠOLO

ZELO LEPO JE V CELODNEVNI ŠOLI. MENI JE VŠEČ ZATO, KER PUŠČAMO TORBICE V ŠOLI. NAJVEČ SNOVI SMO JEMALI PRI SND. VELIKO SMO ŽE IZVEDELI. SEDAJ SE POGOVARJAMO O ŠKODLJIVCIH V JESENI. ŠLI SMO ŽE TRIKRAT NA EKSKURZIJO. PRVIČ, KO SMO ŠLI, SMO SI OGLEDALI ZELENJAVNI VRT. KO SMO ŠLI DRUGIČ, SMO SI OGLEDALI ŽIVLJENJSKE PROSTORE. IN KO SMO ŠLI TRETJIČ, SMO SI OGLEDALI RAZNE VRSTE ROŽ. NAJLEPŠI PREDMET JE SND.

S CELODNEVNO ŠOLO JE TUDI STARŠEM OLAJŠANA SKRB ZA OTROKE.

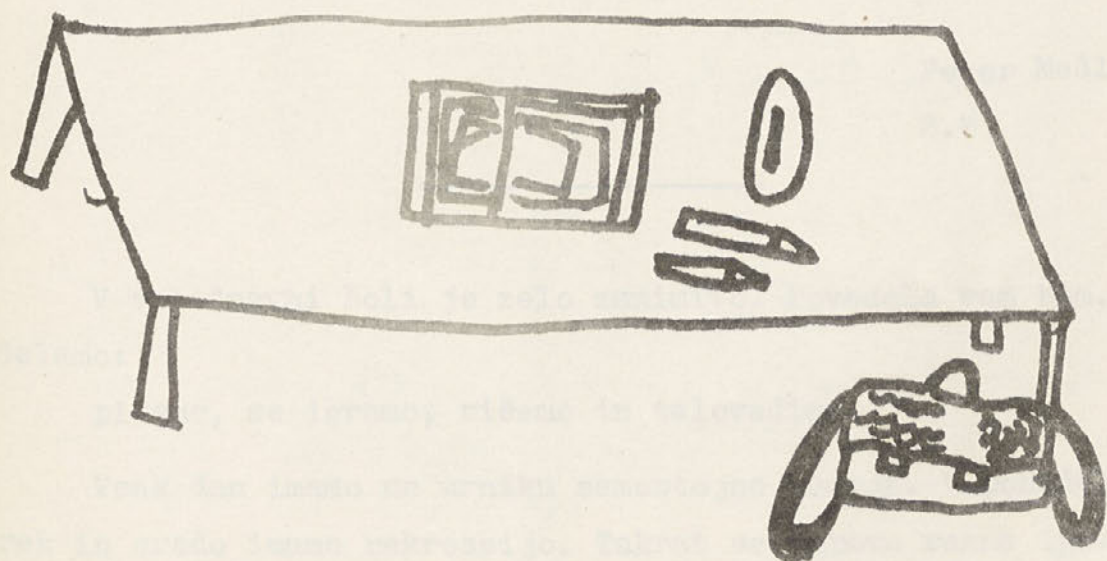
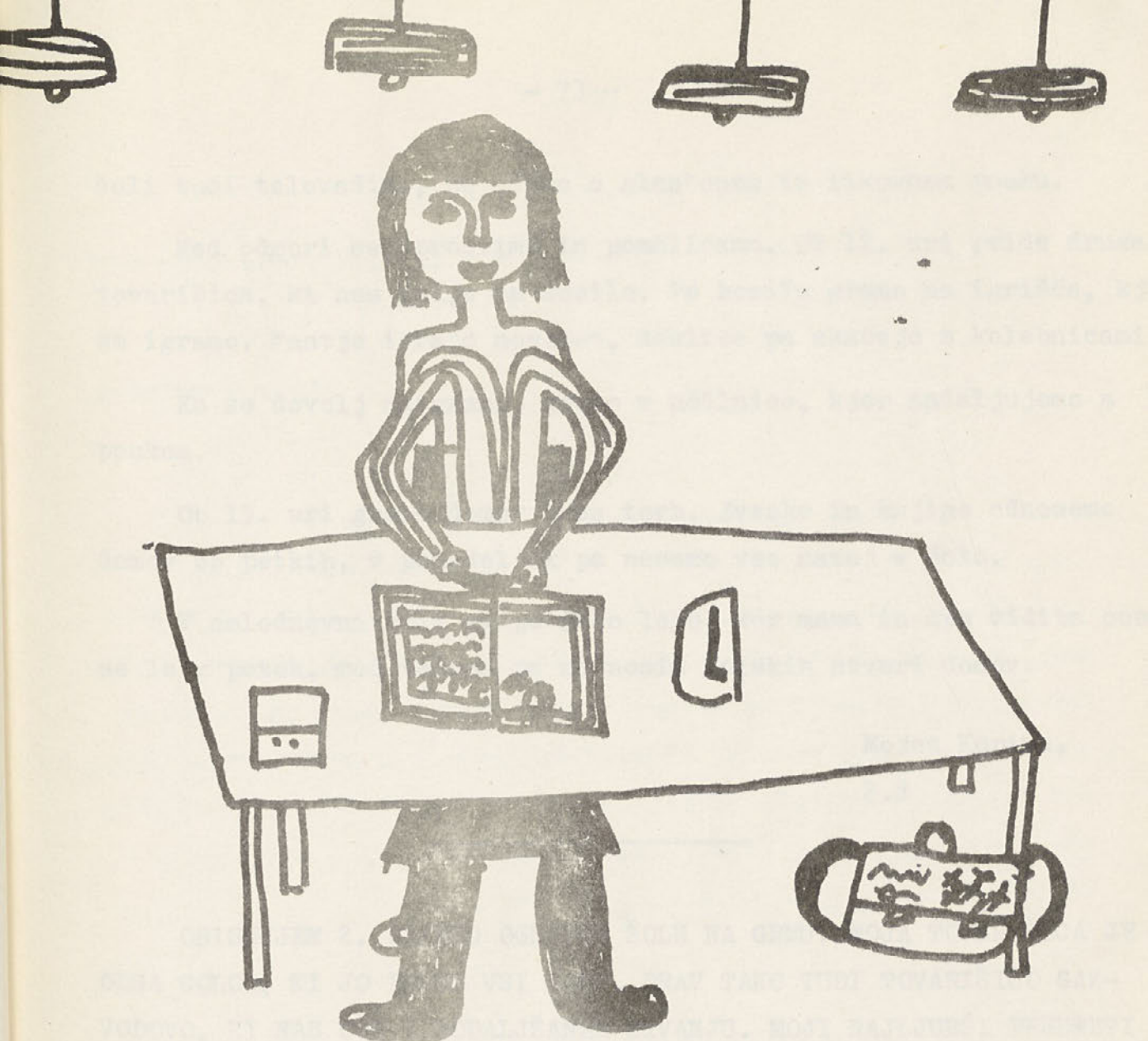
Mirko Markelič,

2.d

Hodim v 2. razred osnovne šole Grm. Imam celodnevno šolo. Učita nas dve tovarišici.

Učenci pridemo v šolo že zgodaj zjutraj, ker smo v jutranjem varstvu. Tam se igramo, včasih pa tudi nagajamo.

Ob 8. uri se prične pouk. Najprej nas dežurni pozdravi, nato pa pride tovarišica in začnemo se učiti. Učimo se o slovenskem jeziku, o branju, o matematiki, o spoznavanju narave in družbe. V

Šoli tudi telovadimo, se učimo o glasbenem in likovnem pouku.

Med odmori se sprostimo in pomalichamo. Ob 12. uri pride druga tovarišica, ki nas pelje na kosilo. Po kosilu gremo na igrišče, kjer se igramo. Fantje igrajo nogomet, deklice pa skačejo s kolebnicami.

Ko se dovolj naigramo, gremo v učilnico, kjer nadaljujemo s poukom.

Ob 15. uri gremo domov brez torb. Zvezke in knjige odnesemo domov ob petkih, v ponedeljek pa nesemo vse nazaj v šolo.

V celodnevni šoli mi je zelo lepo, ker mama in ata vidita ocene le v petek, med tednom pa ne nosim šolskih stvari domov.

Mojca Kopina,

2.d

OBISKUJEM 2. RAZRED OSNOVNE ŠOLE NA GRMU. MOJA TOVARIŠICA JE OLGA GOLOB, KI JO IMAMO VSI RADI, PRAV TAKO TUDI TOVARIŠICO GAZVODOVO, KI NAS UČI V PODALJŠANEM BIVANJU. MOJI NAJLJUBŠI PREDMETI: SO: MATEMATIKA, SLOVENŠČINA IN TELOVADBA. RAD TUDI RIŠEM IN POJEM.

Peter Medle,

2.b

V celodnevni šoli je zelo zanimivo. Povedala vam bom, kaj vse delamo:

pišemo, se igramo, rišemo in telovadimo.

Vsak dan imamo na urniku samostojno učenje. V ponedeljek, torek in sredo imamo rekreacijo. Takrat se igramo razne igre. Dvakrat na teden imamo interesne dejavnosti. Ogledujemo si okolico naše šole. Nikoli nimamo domače naloge.

Ob dvanajstih gremo na kosilo.

V celodnevni šoli mi je všeč. Rada bi tudi drugo leto hodila v celodnevno šolo.

Maja Dravinec,

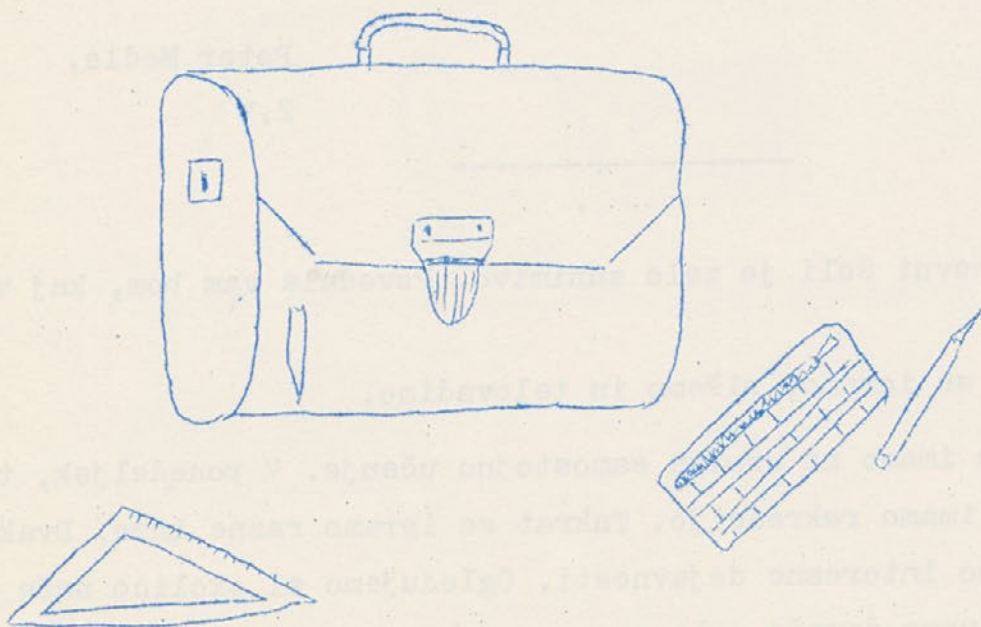
2.b

KAKO SE PRIPRAVLJAM ZA TRETJI RAZRED

Da bom ob polletju lahko prestopil iz drugega v tretji razred, se moram sedaj še veliko naučiti. Zato hodim trikrat na teden ob 7^h zjutraj k dodatnemu pouku. Vsak ponedeljek in torek imam matematiko, kjer se učim o deljenju. Ob sredah imam slovenski jezik. Tu se vadim pisati hitro in do polovice vrste ter postavljati vejice. K pouku hodi tudi Maja iz 2.b. Učita naju tovarišica in tovarišica iz 2.b. Rad se učim.

Gregor Slamnik,

2.d

O marsičem razmišljamo

ČLOVEŠTVO V NAJHUJŠIH PREIZKUŠNJAH

Kolo človeštva teče, včasih po avtocesti, včasih se zaževa ob kamenje. Usoda ga premetava. Zgodi se, da ga en sam človek zasučje v obratno smer. Potem kolo zmelje tiste, ki so na zadnji strani in preko trupel ubere novo pot. A kolo življenja se suče tako, da odmeri vsakomur tudi lepe trenutke. V življenje vsakega kdaj pa kdaj posije sonce.

Ljudje, ki trpijo, si sežejo v roke, se objamejo, skupaj kljubujejo viharju, da jih ne pomete s palube v morje. Revščina je to morje, to je zguba v borbi za obstoj. Človeka že sam občutek premoči ugonobi. To je tisto najstrašnejše, kar prinašajo nesreče.

Vojna je - ranjenec se opira na ranjenca, v očeh je obup. Zemlja se zatrese, ne čutiš tal pod nogami - potres! In čez trenutek dva, si ob vse: ob topel dom, ob srečo, samo še upanje ti ostane. Najhuje je, če se tudi to sesuje v prah.

Je o je trdnjše, če se kali. Človek je trdnjši, če čuti kdaj potres, če vidi nesrečo, če trpi. Človeka trpljenje ne sme streti, prinesiti mu mora spoznanje: v nesreči spoznaš prijatelja. V nesreči vidiš, kakšen je kdo, pogledaš mu v lice in glejmo, da nam v takih trenutkih ne bo treba zardeti. V vsakem trenutku mora biti človek poln razumevanja, topline, pripravljenosti pomagati. Če bi bili vsi ljudje na svetu pripravljeni pomagati v težavah, bi človeštvu sijalo sonce. Težave nikoli ne usahnejo, nikoli ne

izginejo, samo prekrijejo se kot rana s krvjo.

Jetniku pomeni vse tisti košček neba, ki ga gleda izza oken, tisti košček mu pomeni vse zato, ker se v njem skriva upanje, v njem je bodočnost. Trpečemu človeku pa pomeni vse upanje na boljše življenje.

Preizkušnje so človeku vedno pomagale, da se je spremenil, spremenil v dobrega ali slabega, a spremembe človeštvo kalijo. Preizkušnje so večne. Prihajajo lakote, vojne, a zmeraj se pred prepadom obrne in ... posije sonce.

Res je, kot pravijo: dokler ne okusiš slabega, ne veš, da je dobro na svetu.

Mojca Janžekovič,
8.c

ŠE ME VLEČE V ZIMZELENE GAJE

Še hitim pod krila davne sreče.
Še včasih skrijem solze v trave,
nehote prisluhnem jim, neznatnim,
nehote, vede: ne smem!
Poslednji takt prelepe pesmi,
zadnji stih nje nežni je zbledel.
Kakor slika sina - partizana.
In čeprav še vem za dneve,
sanjam srečo,
ki v spominih vsa je zakopana.
In čeprav še vedno upam v ideale,
ki mi svetijo še s sijem sonca,
vem,
da davno ne bi smela

tega, kar tako bi si želela ...

Zaman upam v izgubljene dneve;

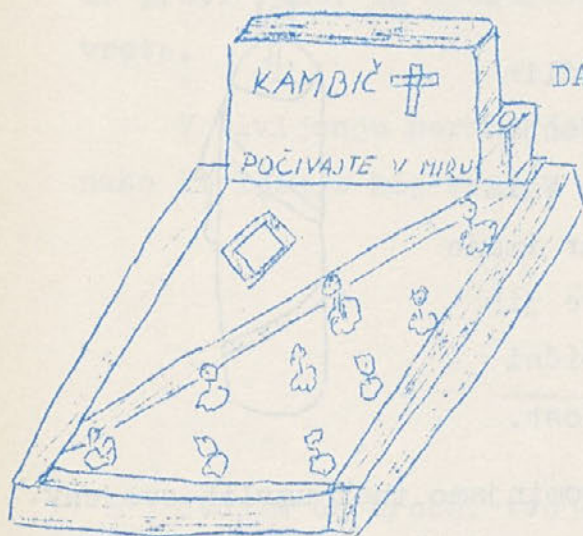
ni jih;

prav zdaj,

ko končno vem, zakaj sem jih ljubila ...

Mojca Nared,

8.a

DAN MRTVIH

Tih in žalosten je dan, ko se spominjamo vseh pokojnih. To je dan mrtvih.

Vsako leto obiščemo in okrasimo grobove in s tem počastimo umrle, ki jih ne smemo nikoli pozabiti.

Sonce je sijalo in mrzel jesenski veterič je lahko pihljal, ko sem stala ob grobu starih staršev. Zazrla sem se v cvetje, ki je krasilo gomilo in v svečke, ki so počasi izgorevale. Tu pa tam se je plamenček dvignil visoko in božajoče plapolal med cvetjem. Globoko zamišljena sem dolgo in nepremično stala ob grobu. Nepopisna žalost in tesnoba sta me prevzeli, ko sem razmišljala, da je tu naš zadnji dom. Tu se konča vse trpljenje in vsa borba življenja, tu najdeš poslednji počitek.

Tega dne je bilo pokopališče en sam cvetoči vrt. Ni bilo groba, ki bi ne bil okrašen in kjer ne bi gorela svečka. Vse naokoli je bilo veliko ljudi. Prišli so znanci in prijatelji ter izkazali čast pokojnikom. Prevladovalo je žalostno vzdušje. Marsikdo je z bolečino v srcu potočil grenke solze.

Ciprese ob poti pa so v vetru tiho šelestele v pozdrav in njihov vonj je preplavljal ozračje in se pomešal z vonjem sveč in krizantem. Tiho smo odhajali drug za drugim in kdo ve, koga izmed nas ne bo več čez leto dni - na dan mrtvih.

Vida Ajster,

7.e

Na dan mrtvih se spominjamo padlih partizanov, ki so dali svoja življenja za svobodo, v kateri živimo sedaj. Njim moramo biti hvaležni za vse to, kar imamo danes. S ponosom in hvaležnostjo se jih moramo spominjati, ker so to nesebični junaki, ki so nam ustvarili sedanjost.

Seveda se ob dnevu mrtvih spominjamo tudi umrlih svojcev. Tudi oni so pripomogli k temu, da je naše življenje lažje. Za to se jim lahko zahvalimo ne le s svečami in rožami, ampak tudi z dobrimi deli, s katerimi lajšamo življenje njihovim družinam, ki so marsikdaj tega zelo potrebne.

Vsak človek enkrat umre, ker je živo bitje. Nekaterim je smrt lahka, drugim težja. Nekateri umrejo v pozni starosti, drugi komaj na začetku svoje življenjske poti. Vsak človek si prizadeva, da bi si izboljšal življenje in ga obvaroval pred nevarnostmi. Nekateri se življenja naveličajo, drugi se ga z vsemi močmi oklepajo in ne verjamejo v svoj konec. Grabijo si bogastvo, izkoriščajo soljudi, vendar enkrat umrejo in takrat jim ne koristi vse to bogastvo, ki so si ga nagraabili.

Če ljudje ne bi umirali, bi prebivalstvo naraščalo in ne bi bilo prostora za vse, kaj šele hrane in osnovnih potrebščin za

življenje. Da bi se to ne zgodilo, poskrbijo bolezni in nesreče. Kot pri živalih velja zakon, da močnejši premagajo slabotnejše in bolne ter tako iztrebijo nesposobne za življenje, ki napravijo prostor dugim, tako to pri ljudeh opravijo bolezni in nesreče.

Nekaj mora biti, da zavira rast prebivalstva. Večina ljudi se strinja s tem, vendar želi, da bi umirali drugi, za svoje življenje se pa boji. Sedaj si veliko prizadevajo, da bi odkrili zdravilo proti raku. Ta neozdravljiva bolezen na gosto redči človeške vrste.

V življenju moramo delati in z delom koristiti družbi, da bo naše življenje kaj vredno v očeh soljudi.

Mateja Strasberger,
7.e

Stojim ob grobu, tvojem gorbu, stara mama! Mrtev je in gluh, ne sliši mojega ihtenja, ne čuti moje bolesti. Molči!

Daleč so moje misli, iščejo daleč po srcu, ki je prepolno nejasnega spomina. Zakaj, o zakaj, dobri vedno podležejo zlu?

Spominjam se, nekoč si nam rekla:

„Nikoli mi ne postavite spomenika!“

Tako dobra in nesebična si bila, da se ti je zdelo nevredno, če bi ti ga postavili. Vseeno ga imaš ... Radi smo te imeli, vsi, tvoji in vnuki. Za vse si bila enaka, za vse dobra in ljubezniva.

Kako natančno se še spominjam toplih večerov, ko smo bili zbrani otroci ob tebi ... Sedeli smo na peči in zrlili velikih, radovednih oči vate ... Ti pa si govorila, govorila si nam pravljice, tako žive in lepe, da smo jih videli pred seboj. In ko si konča-

le, smo se počasi dvignili s počit in nemo odšli vsak na svoj dom. Nihče ni rekel niti besedice, kajti bili smo tako čudovito zaverovani v svoje misli, da bi bilo greh kaj takega storiti. Pred nami so vstajale podobe iz zgodbe, lepe in mile in tako nenavadno resnične. Vedno si nam govorila samo o dobroti, sreči, kaveli v tvoji duši ni bilo niti kančka sovraštva in hudobije ...

Toda včasih, ko si nam pripovedovala o svobodi, o dobroti, si nevedoma obmolnila ... Zaskrbelo si se skozi okno in gledala ven v neskončne gozdove, v katerih so jano pomladi ... Gledala si je pa je mislila. Tvoje oči so bile bledine po spetino, v tebi se je oglasilo neko daljino, a tako silno hrepenenje, ki si ga ni znal nihče razlagati. Tvoj obraz je potemnel, usta so ti zadržala in še solzne oči so ti ugajale pod težo neskončne bolesti. Si morda mislila na moža, ki je padel v vojni? Si morda mislila na mrtvorojenega sina ...? Vsi ti razmišljala na svoje neodoljive bolezen, si začutila mrtev klac v sebi, ki ti je tavaljalo telo in dušo ... ?

Kako jasno se spominjam tvojega slovesa. Bežala si na postel vse v črnilu. Na tvojem obrazu so se igrali planširski sveč in lagali: „Saj ni mrtva, saj spi.“ Tako miren in sprojen je bil tvoj obraz ... Ne, ni res, pame spi ... Iz tvojih napetih prsi oči je sevala neka čudna svetloba, daljna in nedosegljiva ... Zdrnil sem se. Podzavestno sem začutila tvoj pogled na nebo. Gledala si svetlobe ... oči, ki so bile vendar tako žive ... Kamor sem pogledala, povsod sem jih videla, begale so me. Gledala sem v vodo, v debla sem jih gledala sem v poč, videla sem jih povsod so bile, kot da jih je tičoč, kot da so nevidne. Krasno sem se oprijela stola, zakrila sem si obraz z rokami, toda še vedno sem jih videla, še bolj žive in jasne kot prej.

Zvonilo je ... Mrtvaško veličastno ... Spuščala so se v grob. Močnejše je zazvonilo, zvok je slišal v vsako vlakno mojega telesa,

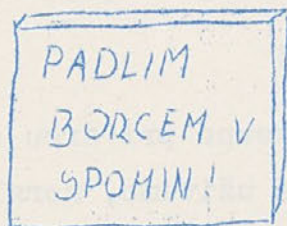
do možganov in še dlje ... Ženske so zajokale ...

Tedaj sem se zavedla. Niso bile to le strašne sanje, bila je resnica, trpka in neusmiljena ... Zbodlo me je v srcu, kot v prikazni sem gledala v pogrebce in v krsto, v kateri je ležala ona, ki sem jo tako ljubila ... Prestrašeno sem se ozrla v jamo, tako strašno in globoko. Ne, ni res, ne more biti res!

Pokopali so jo.

Dolgo je že, kakih šest let od tega. Toda spomin je še vedno živ in vem: v meni bo večno živel!

Marjeta Dajčman,
8.b

Sonce se je že nagibalo k zatonu, ko sem se z vrečko gob vračala domov. Pravzaprav je bilo to samo še velika ognjena škrlatna krogla, sevajoča plamteče, rdeče rumeno morje, ki je žarelo bolj in bolj, dokler ni bilo vse skupaj samo še kričeča gmota, ki je brezglavo tonila za temne vrhove mogočnih smrek in košatih hrastov. Listje mi je

šumelo pod nogami, samo rjavo listje, prepojeno z vlago nikoli suhih gozdnih tal. Na nič nisem mislila takrat, preprosto na nič. Potem pa sem zagledala med številnimi prožnimi leskovimi vejami nekaj neznanega, nekaj peščeno sivega, ki se je vse večalo in večalo, dokler ni zraslo v velik kamnit kvader, ograjen z lično črno mrežico.

Po sivem, od vetra in sonca že luknjičastem kamnu se je vzpenjal mogočen bršljan. Ob vznožju so ga objemali številni odrastki

zimzelene tamariske, na majhnem podstavku pa so stali ostanki dogorele sveče, na katero je spominjal samo še majhen črn jeziček, ki je ostal od plamena.

Zrla sem v to čudo in pozabila na čas, ko sem brala črko za črko, ki so bile vklesane v ledeni kamen in mu pravzaprav dajale smisel, mi povedale, zakaj ga je v tej samoti nekdo sploh postavil, zakaj je nekdo prižgal svečko ob njem; gotovo ni bral z nevednostjo kot jaz.

Kaj je pisalo?

Bila so to pravzaprav samo imena. Veliko imen, a samo ena številke z zvezdo ob strani: 1943.

Preletela sem številne Janeze in Lojzete in nato sem prebrala tisto kratko, tolikokrat izrečeno misel:

PADLI V BOJU ZA SVOBODO, 1943. SLAVA JIM!

Brala sem, vedno znova in postalo mi je tesno pri srcu ob misli, da so se za lepo življenje, ki ga danes uživamo, morali boriti mnogo časa.

Povsod jih je bilo dovolj. Eni so bili še vsi mladi, polni življenja, polni brezskrbnega veselja in prešernega smeha, polni upov za svojo prihodnost, še vsi neugnani, ki so tako malo poznali življenje. Drugi so bili zreli ljudje sivih las in žuljavih dlani, že vsi resni in pametni, polni izkušenj o življenju, ki so ga tako dobro poznali. Na videz tako različni, a vendar je vse družila ena misel, ena sama misel, ki jih je vodila v krvavih borbah in jih vodila k skupnemu cilju, to je bila SVOBODA.

Danes težko razumem, kako so vse to zmogli. Posebno mladi ljudje, ki so si v tem boju, v tem zadnjem, a hudem boju za pravico šele nabirali izkušnje. In kako so dojemali resnico? Kako? Ni jim bilo hudo zase, ampak za domovino.

Čuvajte ga v svojih domovih kot lučko, da ne ugasne!"

Tako je zapisal France Bevk in vsem povedal resnico, ki je ne smemo pozabiti. Ljubiti moramo svoj materin jezik z vsem srcem, ohraniti ga moramo. Bodimo vedno pripravljeni braniti našo domovino in naš jezik!

Irena Grahek,

7.e

O KOROŠKIH SLOVENCIH

Če človek izgubi ljubljeno osebo - joče, če izgubi domovino - hrepeni po njej in se vrača, če pa hočejo človeku iztrgati njegov jezik, takrat se bori in zmaga. Ne klonite! Vredni ste svoje zemlje, branite jo, stojimo vam ob strani!

Mojca Janžekovič,

8.c

BILO JE PRED PLEBISCITOM NA KOROŠKEM PRED 56 LETI ...

Ko smo v teh dneh močno v skrbeh za naše rojake onkraj Karavank, ko soti pred novim plebiscitom v borbi za svoje pravice, mi pridejo pred oči in v misli spomini, ko smo dijaki vaših let v drugem letu takratne kraljevine Jugoslavije v Ljubljani zbirali med seboj in med starši slovenske knjige-beletristične in šolske, za naše rojake na Koroškem, kot so nam dejali in naročili profesorji pri slovenskih urah ...

Dobro se spominjam že pok. profesorja slovenščine dr. Beznička, ki nam je pri slovenski uri govoril o našem „tužnem Korotanu“, tako je dejal, ki je pred zelo hudo preizkušnjo, da ga zaslužnji Nemec, tisti, ki je prvo svetovno vojno izgubil ... Svoje kremplje

stegu je tudi preko Karavank k nam ... Spomnim se, da smo takrat gledali neko podobno sliko, plakat, ki ga je menda narisal pok. slikar Smrekar, s katerega smo takrat otroci s strahom gledali tisto pošast-tujca, zemlje lačnega ...

In ker se je plebiscit približeval in ker so takratni oblastni organi mislili, da bi tudi slovenska mladina, posebno srednješolska v Ljubljani, tudi kako pomagala našim vojakom, da se odločijo za Jugoslavijo, so organizirale tega leta posebne jesenske šolske izlete na Koroško.

Dobro mi je ostal v spominu ta izlet, saj je nekaj posebnih vlakov zdrčalo skozi predor nad Jesenicami na Koroško. Pri Podroščici smo se ločili, eni smo odšli k Baškemu jezeru, večja skupina pa je odšla proti Celovcu in od tam h Gospe Sveti. Vsi pa smo imeli isto določeno nalogo, priti skupaj z našimi rojaki, slovensko mladino, pripraviti nekaj nastop ter takrat tudi slovenskim šolam podariti zbrane slovenske knjige. In tako smo tudi storili tistokrat divja ki ljubljanske realke.

Ker sem bil takrat učenec druge realke, smo nižješolci izstopili pri postaji Podroščica in nato peš odšli proti vasi Ledence. Ker pa smo si hoteli ogledati tudi okolico, smo se povzpeli na vrh Petelinjeka, od koder se nam je nudil res prelep razgled k Baškemu jezeru in tudi proti Rožu, pa naprej k Vrbskemu jezeru in proti Celovcu.

Okrog 11. ure smo se vrnili v vas in preko tamkajšnje ljudsko šolo nas je že čakala množica otrok in vaščanov ter nam priredila res prijateljski sprejem. Predsednik šolskega odbora je poudaril našo skupno ljubezen in željo ter odločnost, da bode glasovali za Jugoslavijo, saj bodo le tako enkrat postali svobodni in Slovenci. Skupaj smo nato izvedli kulturni program, ki je izzvenel v lepo manifestacijo. V njem so se menjavale recitacije, pesmi in dobro mi je ostala v spominu tista lepa Gor čez jezero, ki je zvenela preko Petelinjeka

in smo ji pritrdili tudi mi. Kot nekaka himna je to bila, saj ji je tekla zibelka prav v bližini te vasi, kot so nam vaščani pripovedovali. Zanimivo je bilo, da smo takrat recitirali na tej proslavi predvsem Gregorčičeve pesmi in jaz sem takrat recitiral njegovo NAŠ NARODNI DOM, ki v njej goriški slavček napoveduje slovensko združitev v eni državi, zato je še posebej odjeknila tudi v tistih predplebiscitnih dneh. Ko smo še predali vodstvu šole zajeten paket slovenskih knjig, so bili tega še posebej veseli otroci in tudi odrasli, saj jim Avstro-ogrska ni tega dosti nudila.

Še smo nato zarajali pod staro lipo sredi vasi, naši profesorji pa so se pogovarjali z odraslimi in je seveda beseda tekla o odločitvi pri plebiscitu.

Ko smo se vrnili pozno zvečer domov, smo polni najlepših vtisov pripovedovali doma o naši akciji, misleč, da smo storili dobro in koristno nalogo. Kako smo le bili takrat vsi naivni, odrasli, ki so to organizirali in mi, mladi dijaki iz Ljubljane!

Težko in komaj smo čakali vesti po 10. oktobru 1920 in žalostni smo brali v dnevnikih, da so nas in naše rojake na Koroškem opeharili.

Seveda takrat še nismo mogli razumeti igre, ki so jo igrali pri tem „tuji nadzorniki“, ki so indirektno pomogli do takega krivičnega štetja in odločitve, da so naši rojaki ostali pod Avstrijo.

Takrat smo šele začeli spoznavati zgodovino Koroške in v vseh nas mladih je začela kliti zahteva po rešitvi naših bratov, ki so ostali preko Karavank in na Primorskem, saj so nam takrat veliki „zavezniki“ odtrgali tudi ta del naše slovenske zemlje. In tako smo z znanim geslom DOMOVINA, VEDNO MISLIM NATE IN NA NEOSVOBOJENE BRATE, ki je takrat postala zahteva po rešitvi naših rojakov v Avstriji in Italiji bila vsakočnevno misel, ki smo jo ponavljali

skozi vsa leta med dvema vojnama. Žal, da v tistih časih ni bilo možno iti preko Karavank in Soče k našim neosvobojenim bratom, zato pa smo zlasti mladi učitelji v šolah gojili to misel dalje.

Spomnim se, da smo leta 1927 v tednu okoli 10. oktobra pripravili v okviru pouka prav temo NAŠI BRATJE NA KOROŠKEM, ki je bila učna enota in smo v njej mladini pojasnjevali njihovo in našo skupno zgodovino. Tako resnično nismo pozabili nanje.

Žal pa je bila tudi druga resnica, da ta naša misel in geslo nista bila tako živa v vrhovih naših oblasti niti v Ljubljani niti v Beogradu, da bi tudi oni povzdignili svoj glas.

In ravno tu je velika razlika med sedanjo veliko akcijo pred novim plebiscitom na Koroškem in takrat. Žal smo bili takrat le bolj mladi, danes pa so vsi narodi Jugoslavije enotni z našimi rojaki onkraj Karavank. Prepričani smo, da bo končno tudi demokratična javnost Avstrije sprevidela svojo krivdo in zahtevala od vlade, da izpolni 7. člen pogodbe izpred leta 1955.

Marijan Tratar -
Učo

BODIMO LJUDJE

(Ob potresu na Tolminskem)

Na mesto se je začel neslišno spuščati mrak. Iz temnih niti je pričel tkati črno zaveso, ki bo zagrnila kraj. Oblike biš in dreves so postajale vse bolj nejasne. Druga za drugo so se pričele prižigati luči. Edini viri svetlobe. Tiho je umrl dan v vsej svoji lepoti, ki je zamrla v sivino. Pogrebci so mu bile črne smreke, vdova črna bukev. Tudi to je bila smrt. Nekateri žalujejo za tem dnem, drugi so srečni, da je prešel. Eni upajo na lepši drugi dan, drugi se zopet boje slabšega.

V srcih umira kruta resnica dneva. V nežne sne pobegnejo ljudje, prav tja pod nebo. Izpolnijo se jim vse želje, vse je njihovo, vsi se imajo radi, storijo lahko vse, kar jim srce poželi. Včasih se predajajo prav takšnim sanjam, ki jih kot otroci niso znali sanjati in žele nadoknaditi vse zanujeno. Drugič so z vso dušo med oblaki prihodnosti, ki je fantastično lepa. Vsa v rožah, barvah, sreči, radosti in lepoti. Iz oči jim sije smeh, ustnice se blago smehljajo. Tedaj nastopi črna noč.

Zunaj je temno. Ljudje so že zatemnili okna, samo poulične svetilke so samevale in na črnem nebu so bile zvezde in luna.

Tedaj je trda roka pahnila vse iz višav na trda tla. Streslo se je vse. Enkrat, dvakrat. „Mama!“ Krik groze doni med stenami, ki se rušijo, kot bi bile iz lepenke. Vse se ziblje. Povsod doni, bobni. Kot milijoni konj, ki drve vse bliže. Njihov topot vzbuja strah. Zemlja ječi, trepeče. Tudi njo je strah. Ropot, kriki, lomljenje dreves ali morda streh, padanje opek, jok, vpitje, vse se meša v krvavo zmes groze. Tam stokajo trami, stopnice se rušijo kot domine. V beli srajci teče žena z otrokom čez ulico. „Samo še malo ... Miro ... prosim ... teci!“ Vleče ga za seboj, napol nosi. Vpije in zopet prosi. V hipu se ji zazdi, da se nekaj nad njo nagiba. „Ne! Bog! Miro!“ S svojim telesom je poskusila zavarovati otroka. Samo roka ji je gledala izpod prahu, opeke in lesa.

Vse je onemelo. Narava je v obupu prisluškovala. Vse tiho. Gluha tišina. Črn plašč je zavihral mirno. Senca je planila v noč.

„Mama! Mamica moja, moja! Pogledaj me! Ne morem do tebe! Nekaj mi drži noge k tlom. Mami, zkaj se ne ganeš? Reci, reci, da živiš! Neeee! Ma-ma! Nisi mrtva, ni mogoče. Samo delaš se, mami. Ne smeš me zapustiti!“

Dekletce je okrenila glavo. Prikazal se ji je grozen prizor.

Telo je ležalo do polovice zasuto na hrbtu. Glava je bila obrnjena proti njej. Oči so jo izbuljeno gledale. Bile so skoro bele. Skozi odprta usta je curljal rdeč curek krvi.

„Pomagaaajte!“ je kriknil glas dekletca proti nebu. Prosil je pomoči, ne nebo, ampak ljudi. Mnogo nas je, ki nas kličejo za ljudi, le nekateri pa zaslužijo to ime. Včeraj so ljudje imeli dom, danes so tam ruševine. Včeraj so imeli držino, danes so sami. Kaj bo z njimi? To bi lahko bili vi, vaša družina, vaše mesto. Potresa, sužnja smrti, podzemlja in pekla ne moremo preprečiti, ker nismo bogovi. Kot ljudje, LJUDJE pa lahko POMAGAMO SOLJUDEM. Ni važno, kaj damo in kdaj nam bo povrnjeno, saj bo naš prispevek le delček, le plamenček, ki bo nesrečnikom poskušal zgraditi nazaj njihovo srečo, kar se mu ne bo popolnoma posrečilo nikoli, a če se bo le delno, bo to veliko.

Andreja Pleničar,

Kultura in umetnost

LETOS JE IZREDNO POMEMBNO LETO

Človek, kot je Ivan Cankar, najbrž zasluži, da imenujemo Slovenci leto 1976 - Cankarjevo leto.

Rodil se je pred sto leti na Vrhniki in je naš največji pisatelj in dramatik. S svojimi deli pa ni pokazal Slovencem samo, da je njihov jezik lep in da se da primerjati s kateremkoli drugim, temveč jim je s svojimi naprednimi idejami budil vero v boljše

življenje in svobodo.

Na šoli smo Cankarja že počastili, osrednja proslava pa bo kljub temu ob podelitvi njegove bralne značke, ki si jo bo priborila velika večina učencev naše šole.

Letos praznujemo še eno stoletnico rojstva. To je stoletnica rojstva slovenskega pesnika DRAGOTINA KETTEJA, ki je bil Cankarjev sodobnik. Bil je nadarjen pesnik, vendar mu je smrt prekmalu prekrižala vse njegove življenjske načrte. Kette v svojih pesmih veliko opeva Novo mesto, saj je tu ustvaril svoja najlepša dela. Kljub temu pa se Novomeščani na njega bolj redko spominjamo. Spominska plošča na hiši, kjer je živel, doprnski spomenik, pod katerim le na dan mrtvih gori svečka, ter na vodnjak, kjer so vklesani njegovi verzi iz pesmi Na trgu, ki se jih še vidi ne, kaj da bi se jih bralo. To je vse, kar je Kulturna skupnost storila v spomin na pesnika, kot je Kette. Mislím, da bi se vsaj ob njegovi stoletnici rojstva ob tem zamislili, če se že prej nismo.

Pred kratkim smo praznovali 50-letnico smrti slovenskega pesnika SREČKA KOSOVELA.

Kosovel je bil z dušo in telesom predan kraški zemlji, in Krasu, ki jo v svojih pesmih poveličuje. Nanj niso ponosni samo Primorci temveč vsi Slovenci. Šele sedaj, ob 50-letnici njegove smrti, pa smo mu odkrili spomenik in odprli rojstno hišo.

Letos praznujemo tudi 25-letnico smrti slovenske pisateljice ZOFKE KVEDROVE, ki je s svojimi deli veliko pripomogla v borbi za ženske pravice.

Izhajala je iz revne družine, zato so njena dela predvsem socialna, ker pa je veliko potovala, pa tudi ni čudno, da se je seznanila tudi z Dimitrijem Tucovičem, buditeljem Srbov pred prvo svetovno vojno. Ker je v vojni padel, je v njegov spomin napisala knjigo.

Škoda pa je, da mnogi imena Zofke Kvedrove še slišali niso.

Praznujemo tudi 25-letnico smrti LOUISA ADAMIČA, ki je bil po rodu Slovenec, živel in delal pa je v Ameriki. V svojih delih in s svojimi naprednimi idejami je marsikateremu Američanu predstavil lepote slovenske zemlje in človeka, ki na njej živi. Kakšnega rodu je, se ni sramoval, nasprotno, v vseh najhujših obdobjih naše zgodovine nam je stal ob strani z vzpodbudno besedo.

Osrednja slovenska proslava ob njegovi 25-letnici smrti je potekala v njegovem rojstnem kraju, Grosupljem v šoli, ki nosi njegovo ime.

Renata Kordiš,

8.b

CANKAR IN NJEGOVA MATI

Zamislite si, da stojite pred spomenikom, pred grobom matere, ki je oblikovala dušo enega izmed največjih pisateljev v svetovnem merilu, če ne kar, vsaj za nas, največjega. Tistim, ki radi bero njegova dela, se nehote porodi vprašanje, ali ne postaja nekje še lepši spomenik, veličastnejši, ki bo stal, ko bo ta iz kamna že davno razpadel. Da, tega ji je postavil sin z delom, z romanom Na klancu, ki je njen življenjepis. Nekdo pravi, da je Cankar s tem delom poklonil materi - mučenici drag cvetek okoli senc, tej kraljici trpljenja, simbolu ljubezni, ki jo je razdajala svojim otrokom iz globin duše. Podal se ji je rdeči svet otroka k trnjevi kroni, bledim licem, motnim očem, iz katerih je vela skrb za prihodnost.

Kakšno čudovito bitje je morala biti ta mati, o kateri pravi sin takole: „Ej, mati, majka, življenje moje, vseh mojih misli, vsega mojega nehanja začetek in cilj! Kako so žuljave in zgrbljene tvoje uboge svete roke, - blagoslovi me, sina, z ubogimi svetli-

mi rokami!, ... ni je bolj sladke in rodovitne ljubezni od ljubezni sinov, ki nimajo od svoje matere drugega, nego to sladko in rodovitno ljubezen, vredno prostega doma in vse te široke in ponosne ceste." Živela je in še živi ta gorka ljubezen, ki se je rodila v najhujšem pomanjkanju, trpljenju. Čuden je ta svet, da danes, ko nam je vendar tako lepo, ni nihče zmožen ponoviti take ljubezni.

Cankar nadaljuje: „Začutila je, da ji je leglo na rame strahovito težko breme, ki ji je potisnilo život skoro do tal, začutila se je mater in varuha in ta čut je bil sladak in strašen obenem. Ozrla se je po otrocih, ki so spali na tleh. - Stopila bi pred nje, da bi jih branila, majhne in slabotne, kakor so bili. Tam se je bližalo nekaj velikega, črnega - prihodnost. Tako ji je gledal v lice ... križev pot brez konca; prestrašila se je in se je sklonila, toda zgrudila se ni; noge so omahovale, toda stopale so dalje; ob tej uri je videla jasno velik križ, toda vzela ga je na rame."

To pa je bil le eden izmed križev. Pojavil se je, ko so odšli v svet otroci. „Vsi drug za drugim so odhajali, vsak si je odrezal košček njenega srca; in vračali so se bolni in ubogi, legli so in umrli. Kri je izpila iz njenih rok, luč je izpila iz njenih oči, srce ji je razsekala, da je bila ena sama rana."

Vprašam vas nekaj: „Razumete dela Ivana Cankarja? Ne? Da? Berite ga vseeno! Počasi, ped za pedjo in boste našli sledi njegovih in materinih nog na poti na klanec. Mogoče le nejasno tam daleč za mehкими besedami, za sivimi vrati, slutite nejasne oblike nekega čudovitega, a hkrati groznega trpljenja v življenju. Treba je najti ključ, ki bo odklenil vrata srcu, da bo vstopil v ta svet ljubezni in hkrati tudi bede, ki jo zdaj gledate skozi ključavnico. Veste, kaj je ključ? Branje njegovih del. Vsakič, ko boste prebrali njegovo novelo, črtico ali roman, boste odkrili

ново potezo na obrazu velikega umetnika. Prvič ga boš srečal na ulicah življenja kot tujca. Drugič ti bo že prijatelj. Naslednjič ti bo zaupal težave, ljubezen, misli svoje duše, če ga boš le hotel poslušati. Vsak ga bo razumel po svoje, odvisno od okolja, čustev, ki ga navdajajo in to daje delu še poseben sijaj.

Upam in si na tihem želim, da boste tudi vi nekoč poskušali nagovoriti svoje prijatelje, otroke, naj berejo dela nesmrtnega Ivana Cankarja, ki je to, kar je Prešeren v poeziji, on v prozi, kralj peresa, ki ima tisoče ljudi, ki ga ljubijo in živijo z njim.

Andreja Pleničar,
8.b.

BRAVO, PRIDNI BRALCI!

Ali veste,

- da so mentorji bralne značke vse tovarišice razredničarke od 1. do 4. razreda za nižjo stopnjo, za višjo stopnjo pa tov. Sonja Kocuvan;
- da je tekmovalo za Župančičevo bralno značko lani 502 učenca;
- da so nas na proslavi ob podelitvi BZ obiskali Mile Klopčič, Karel Grabeljšek in ilustratorka Lidiya Osterc - za višjo stopnjo, za nižjo pa Branka Jurca;
- da so bili 3. razredi najbolj požrtvovalni, saj so lani prejeli kar 95 bronastih značk;
- da je Župančičeve značke prejelo 317 učencev, priznanja pa 185 učencev;
- da so lani tekmovali osmošolci za Cankarjevo bralno značko;

- da jo je osvojilo 13 učencev 8. razreda in 2 učenki 7. razreda.

Andreja Pleničar,
8.b

Mojca Janžekovič,
8.c

SREČALI SMO SE Z BRANKO JURCA

Lani je na prireditve bralne značke za nižje razrede prišla pisateljica Branka Jurca. Govoto se spomnite katere njenih knjig: Ko zorijo jagode, Rodiš se samo enkrat, Uhač in njegova družčina itd. Bila je seznanjena z delom našega krožka in povabili smo jo na razgovor.

Prisrčno smo se pogovarjali. Najbolj nas je zanimal nastanek knjige Ko zorijo jagode, saj pripoveduje o dekletih naših let in njihovih doživetjih.

Veliko zanimivega smo zvedeli v pogovoru z Branko Jurca in še bi se želeli pogovarjati z njo.

Mojca Janžekovič,
8.c

KVIZ „ARMADA ZMAGE, ARMADA SVOBODE“

Letos, ko naša armada praznuje 35-letnico svojega obstoja, so njej na čast pripravili poseben kviz „Armada zmage, armada svobode“. Vsebina tega tekmovanja je zelo obsežna in pestra, saj obsega vso zgodovino našega boja - od prvih strellov pušk pa do zmagovitega prihoda v osvobodjena mesta. Poleg tega pa vsebuje tudi vse, kar je v zvezi z našo armado, katere slavna preteklost se je začela v mestecu Rudo in se nadaljuje še danes, v vseh krajih naše

domovine.

Prvi del tega kviza je potekal v domu JLA 7. oktobra 1976. Tekmovale so tri vojne pošte, ki so v okviru garnizona Novo mesto. Poleg vojakov pa so nastopali tudi učenci ter dijaki in sicer iz Kmetijskega šolskega centra Grm, iz osnovne šole Stopiče in dve učenki iz naše šole. Po več dodatnih vprašanjih je zmagala I. skupina, kasarna Poganci, kateri sta pripadali tudi naši učenki Mojca Janžekovič in Alenka Suhadolnik. Ta skupina se je uvrstila v drugi del tega kviza, ki je bil prav tako v dvorani doma JLA 9. novembra 1976. To pot se je naša ekipa uvrstila na drugo mesto in pred nami je nastop v športni dvorani Marof. Ko to pišem, tekmovalje še ni zaključeno, seveda pa si želimo čim boljšo uvrstitev.

Alenka Suhadolnik,

8.c

V DOLENJSKI GALERIJI

Hitela sem domov. Ker je v mestu ob tej uri gost promet, sem zavila v ozke ulice Brega. Ravno sem hotela po strmini steči navzdol, ko sem zagledala živo rdeč plakat, ki je bil pritrjen pred galerijo. Na njem sem prebrala o novi razstavi slik. Takoj sem sklenila, da si jo bom jutri popoldne odšla ogledat.

Drugi dan sem res šla. Vstopila sem. Pred lepo izrezljanimi vrati sem se ustavila. In kar nekam čudno se mi je zdelo, da ni nikjer nobenega obiskovalca.

Vrata zaškripajo, ko jih odprem. Nato vstopim. Pri prijaznem gospodu kupim karto. Nato vstopim v velik prostor, kjer je polno slik. Pokrajinske in samotne kmetije je oljnatimi in temperami upodobil slikar. Vse med vojno. Le kje je našel čas, da je tako lepo slikal? Žužemberk, Straža, Novo mesto, Bela krajina ...

Slike se kar vrstijo. Cel dan bi rabila, da bi si vse natančno ogledala. Vse listke, ki so ob slikah, preberem. Večinoma piše: „Ko je Gubčeva brigada napadla fašistično postojanko na ...“

Vse slike so zanimive. Nekaj jih je tudi iz Trške gore. Sedaj je tam drugače. Ni več na pol podrtih kmetij, blatnih cest in zapuščenih vinogradov. Namesto tega so počitniške hišice, vinogradov je več in še bi lahko naštevala. Narava se bo spremenjala, a slike bodo ostale in pričale o tem, kako je bilo prej.

Helenca Janžekovič,
6.c

HURA ZA GLASBENO ŠOLO MARJANA KOZINE

Zelo rad hodim v glasbeno šolo. Svoje prostore ima v spodnjem traktu osnovne šole Katja Rupena. Sicer je v njej premalo prostora, toda učitelji so še kar strpni z nami.

Hodim v tretji letnik in se učim klavir. Igram še kar dobro, čeprav tovarišica včasih pravi, da gre bolj majavo.

Glasbena šola ima, kot sem že rekel, premalo prostora. Zato se morajo „ubogi“ tovariši in tovarišice ves dan mučiti z nami. Celo svoje proste sobote porabijo za nadomeščanje.

Povedati pa moram, da je dosegla šola že veliko priznanj na raznih srečanjih, produkcijah in nastopih. Ta priznanja lahko vidiš izobešena na hodniku glasbene šole. Kdor ne verjame, naj si gre pogledat!

Marko Boh,
6.b

SNEMALI SO NAS ZA RADIJSKO ODDAJO

Veselo pričakovanje, novico nam je prinesla tovarišica Jelka Kastelic, da bomo pripravili radijsko oddajo, se je izpolnilno 5. novembra 1976. Na šolo sta prišla mentorica oddaje Kaj radi poslušamo in snemalec. Našo ekipo so sestavljali: Liljana Kapš, Alenka Suhadolnik, Nataša Jakopin, Zdenka Avbar, Katarina Celič, Mateja Strasberger, Marko Boh, Barbara Jaki, Mojca Hočevnar in Karmen Robek. Snemali smo v manjši sobi skupnih služb in pod nami je bilo slišati zobni sveder.

Priznati moramo, da smo se neverjetno razgovorili in pogovor je tekel sproščeno in živahno. Metila ga je le trema, ki jo je povzročal mikrofona v tehnikovi roki. Najbolj sta se razgovorila Marko in Alenka, nikakor pa nismo ostali hoteli biti za njima in tako smo veliko povedali. Program skladb, ki so bile predvajane v četrtek, 18. novembra ob 14,05, je bil zelo pester: Marko si je izbral Šivičovo Polž in svinčeni vojaki, Lili Beethownovo 5. simfonijo, Alenka Slike z razstave skladatelja Musorgskega, Mojca Kozinovo v izvedbi Ladka Korošca, Barbara Schubertovo Uspavanko, Zdenka odlomek iz Smetanove Prodane neveste, Nataša je navdušena nad Luisem Armstrongom, Katarina bi rada slišala Pucciniego Tosco, Mateja si je izbrala Mendelsonov koncert za violino in orkester v E-molu, jaz pa odlomek rock opere Gubec-beg.

Tovarišica Kastelčeva je bila z nami zelo zadovoljna, tovarišica mentorica pa nas je pohvalila, da iz nas ni bilo treba „vleči“ vsake besede posebej.

Karmen Robek,

8.a

ŠPORTNA DVORANA SLUŽI TUDI KULTURNIM PRIREDITVAM

V petek, 29. oktobra, ob 15,30 je v športni dvorani gostoval kulturno umetniški ansambel Maksim Gorki. Nastopali so v počastitev občinskega praznika. To je bil le odlomek tistega, kar so pripravili za akademijo, ki je bila dan prej.

To društvo obstaja že 32 let. Potovali so že po svetu. Sestavljeno je iz treh skupin: mešanega pevskega zbora, folklorne skupine in ansambla, ki je spremljal plesalce.

Pojejo predvsem ukrajinske pesmi, plešejo pa rusinske plese.

Vsi člani društva Maksim Gorki žele, da bi se še kdaj vrnili v Novo mesto. Prav gotovo bi si marsikateri od nas zelo rad še enkrat ogledal to čudovito skupino, ki je dala novomeški kulturi delček vsega, kar premore naša cela domovina.

Liljana Kapš,

8.a

GLEDALIŠKI ABONMA - NIČ VEČ ZA NAS

V začetku leta se je za gledališki abonma prijavilo 105 učencev iz naše šole. Prvo predstavo so nam obljubili že septembra. Datum predstave se je bližal, mi pa nismo dobili vstopnic. Srednje šole so si ogledale Cankarjevo dramo Jakob Ruda, mi pa smo se lahko obrisali pod nosom.

Lani smo bili vsi osnovnošolci zadovoljni s predstavami, pa čeprav so bile nekatere malo težje. Koliko časa so si osnovnošolci skupaj s srednješolci ogledovali abonmaje, pa je bilo vse v redu, zakaj kar naenkrat ni program dober za nas? Ali nam bodo pripravili tak abonma, kjer bodo igrali Rdečo kapico?

Ali bomo ostali letos osnovnošolci brez gledališkega abonmaja?

Liljana Kapš,

Drobne zanimivosti

V imenu cele šole čestitamo tovarišu ravnatelju za priznanje Občinske skupščine Novo mesto za dolgoletno vzgojno-izobraževalno, ljudsko-prosvetno in družbeno-politično delo, ki ga je prejel na slavnostni občinski seji dne 29. oktobra 1976.

Literarni krožek

ALI VESTE?

- da so novomeške osnovne šole (Grm, Katja Rupena, Milka Šobar - Nataša, Bršljin in Stopiče) od leta 1974 združene v vzgojno izobraževalni zavod Novo mesto?
- da ima naša šola
 - 1025 učencev,
 - 54 učiteljev in učiteljc, od tega
 - 16 na razredni stopnji,
 - 12 v podaljšanem bivanju,
 - 24 pa na predmetni stopnji,
 - 1 socialno delavko,
 - 1 knjižničarko,
 - 7 kuharic,
 - 8 snažilk,
 - 2 hišnika,
 - 1 tajnico,
 - 1 blagajničarko?

Marjana Božič,

8.a

KAJ SMO DOBILI LETOS OB OBČINSKEM PRAZNIKU?

29. oktobra je naš občinski praznik. Za ta praznik pa lahko občino „obdarimo“ z deli, ki jo bodo še bolj izpopolnili, polepšali, obogatili. Tudi letos je naša občina dobila kar precej „daril“.

Končno smo „skoraj“ dobili nov most, ki smo ga zelo potrebni. Nov most stoji v Ločni. Z izgradnjo tega mostu bodo razbremenili starega; tako se bo promet po mestu hitreje in lažje odvijal.

Dobili smo tudi novi zdravstveni dom v Ločni. To je sodoben zdravstveni dom, v katerem lahko dela več zdravnikov.

Preuredili so tudi gasilski dom na Otočcu. To tudi zaradi tega, ker poteka ravno letos 100-letnica GD Novo mesto. Gasilci so dobili nove pisarne, nove prostore za urjenje in tudi boljše možnosti za hitrejšo pomoč v nesreči.

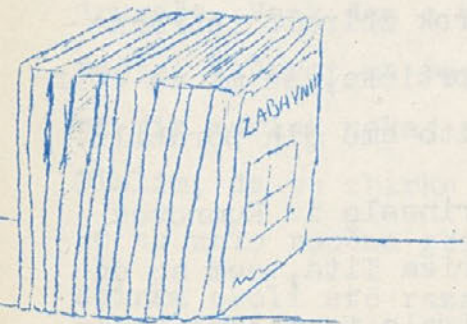
Otroci iz Otočca so dobili igrišče, ki ga še niso imeli.

To so nekateri večji uspehi, ki jih je naša občina dobila ob svojem prazniku.

Darja Bradač,

7.c

ZBIRAMO VSE MOGOČE

Ne vem, katera je moja prva zbirka. Zbirala sem že lutke, kemične svinčnike, Zabavnike, nalepke, značke in še bi lahko naštevala. A najzanimivejša zbirka je bila, ko sem zbirala hrošče in žuželke. To je bilo, ko sem bila stara osem ali devet let.

Pri igri sem našla oklep rogača. To je bil začetek moje zbirke. Natančno sem si ogledala oklep, klešče, noge. Posebno mi je bil všeč gladek oklep. To sem spravih v škatlico. Ko sem našla še majskega hrošča, oso in še nekaj živalic, sem se odločila in iz kartona naredila primerne škatlice, ko so imele pokrov prozoren. V te škatlice sem dala živali in jih prilepila na karton. Ker pa jih nisem dovolj spravljal, sem jih morala vreči v smeti. Kar precej žalosten konec moje zbirke.

A sedaj zbiram značke in nalepke. Pred kratkim sem se odločila zbirati znamke. Kupiti si bom morala album. Želela sem zbirati tudi vrečke, a s tem ni bilo nič. Tudi z zbiranjem škatlic sem odnehala.

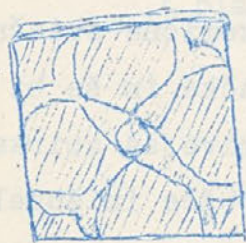
Kadar mi je dolgčas, gledam zbirke.

Vem, da se z zbiranjem učimo vestnosti in vztrajnosti.

Helena Janžekovič,
6.c

Zbirala sem že veliko različnih stvari, od prtičkov, znamk in značk do razglednic in slik filmskih igralcev in pevcev.

Zbirati sem začela že v drugem razredu. Za to me je navdušila sestrična, ki mi je podarila nekaj prtičkov iz svoje lepe zbirke.

Ker pa je malo otrok zbiral, te raznobarvne papirnate prtičke, se mi ta zbirka ni povečala, zato smo jih porabili.

Ko mi je sestra prinesla iz Kumrovcu zlato značko tovariša Tita, sem se odločila, da bom zbiral, da bom zbiral, da bom zbiral te majhne kovinske predmete. Pomagali so mi tudi sorod-

niki, ki so mi iz izleta prinesli različne značke. Opazila sem, da so se medtem v mojih predalih nabrale razglednice iz različnih krajev. Te mi pošiljajo prijateljice iz obmorskih krajev in drugih mest v Jugoslaviji. Zelo sem vesela, kadar mi piše prijateljica iz Canade, s katero sem se spoznala na morju. Tako spoznavam značilnosti različnih krajev.

Nekateri se sprašujejo, če je to zbiranje sploh koristno, jaz pa vem, da je. Na razglednicah spoznavam kraje, na značkah znamenite osebe in dogodke.

Veliko otrok pa zbira stripe. To je posebno za fante zelo zanimivo, če jih pobirajo po kletah, podstrešjih in drugih nepriemernih krajih. V stripih se samo streljajo, mi pa vemo, da imamo dovolj lepih knjig in da ne bi bilo tako hudo, če bi to zbiranje vsi, ki jih zbirajo, opustili.

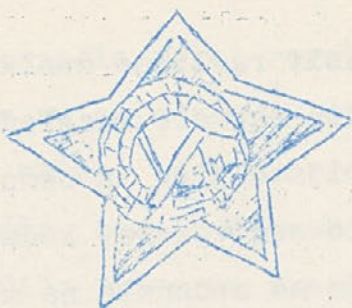
Erika Papež,

6.d

Moj hobi je bil pred kratkim zbiranje prtičkov. Sedaj sem to opustila, kajti postalo mi je dolgočasno. Pred kratkim pa sem začela zbirati razglednice. Zbirka me je pritegnila zato, ker sem hotela spoznati kraje in dežele, ki jih še nisem obiskala. Največ imam krajev naše obale in planinskih domov. Vsako leto, ko se pričnejo dopusti, vsak dan dobimo pozdrav. Druge mesece pa je to drugače. Vsak dan z nestrpnostjo odprem nabiralnik, če je kaj pošte. Večkrat me razočara. Ker se razglednice težko zamenjujejo, mi jih mamica nekaj prinese iz službe, s tem pa se kup poveča. Mislím, da te zbirke ne bom nikoli opustila, kajti zdi se mi, da je to zelo poučna zbirka, v kateri spoznavam kraje. Sedaj šteje zbirka okoli sto razglednic. Upam, da se mi bo kup kmalu povečal in dosegel veliko številko.

Tanja Muhič,

6.d

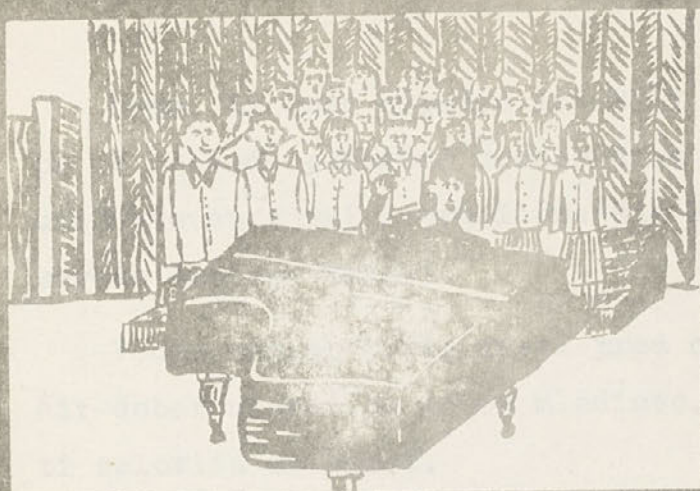
POROČILO O DELU OO ZSMS NA ŠOLI OD SEPTEMBRA DO NOVEMBRA 1976

Mladinska organizacija na šoli je že začela z delom in je opravila vrsto nalog.

Za nami je volilna mladinska konferenca, na kateri smo izvolili novo vodstvo in sprejeli okvirni program dela za novo šolsko leto, ki obsega:

- skrb za izvajanje programa JPI in sodelovanje s PO;
- vključevanje mladincev v prostovoljne dejavnosti;
- skrb za sestanke aktivov ZSMS, predavanja o ZSMS, OZN, poklicnem usmerjanju, razgovori z borci NOV;
- pomoč pri šolskih prireditvah in proslavah;
- delovne akcije;
- mesečno plačevanje članarine po 1 dinar;
- skrb za zabavne prireditve;
- narodnoobrambne akcije - pohodi;
- tekmovanja;
- izvajanje nalog po okvirnem programu Občinske konference Zveze prijateljev mladine Slovenije.

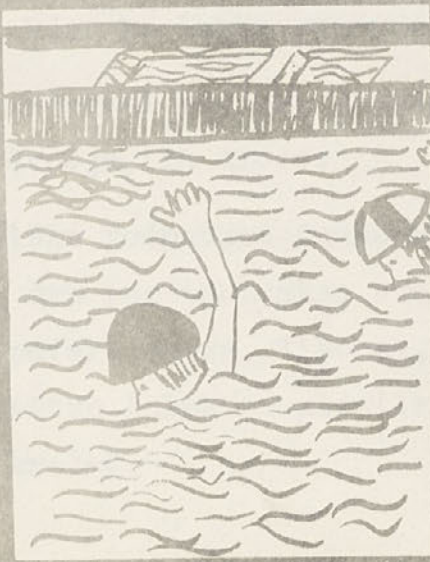
V okviru tega programa smo imeli že dve seji predsedstva OO ZSMS in razrednih aktivov. Na prvi je bil prisoten tudi član Občinske konference ZSMS Novo mesto tovariš Bambič. Sklepi so bili podobni nalogam programa in že smo jih začeli izvrševati. Poučarini naj samo še to, da bomo o svojem delu poročali OK ZSMS. Pomembno je tudi, da bomo na seje vabili predstavnike pionirjev, ki naj bi se tako seznanjali z našim delom.

NAŠE

**Prispevki
iz
krožkov**

DELO

Upam, da bomo uspešno izvršili zastavljeni program. Pri tem pa je seveda pomembno sodelovanje vsakega posameznika, njegovo udejstvovanje pri najrazličnejših dejavnostih in prizadevanje pa seveda smotrni koraki.

Vedno moramo torej imeti pred očmi, kar nas učijo pametnejši: dober učenec je dober mladinec. Dober mladinec pa pomeni biti celovita osebnost.

Predsednik OO ZSMS

Mojca Nared

DELO PIONIRSKÉ ORGANIZACIJE IN PROSTOVOLJNIH DEJAVNOSTI V ŠOLSKEM LETU 1976/77

Letošnje šolsko leto je v delo pionirske organizacije prineslo spremembe, kajti pričele so se nove Jugoslovanske pionirske igre NARAVA - ZDRAVJE - LEPOTA. Trajale bodo dve leti, pionirski odredi pa bodo morali izpolniti vrsto nalog, ki jih bosta razpisala republiška in občinska Zveza prijateljev mladine ter bodo postale del našega delovnega načrta.

Tudi letošnje šolsko leto bo na šoli delovalo mnogo krožkov in sekcij, tako da bo vsak učenec naše šole našel zase področje dela, ki ga veseli in kjer bo lahko razvijal svoje sposobnosti.

Zaradi lažje preglednosti smo vse prostovoljne dejavnosti razdelili na štiri področja, in sicer:

- a) Kulturno umetniško področje: dramatski krožek za nižjo in višjo stopnjo, dva recitacijska, dva literarna, novinarski, lutkovni, dva pevska zbora, likovni, folklorni, razglasna postaja, uredništvo šolskega glasila, mladi knjižničarji in pravljичni krožek.

- b) Poljudno znanstveno področje: matematični krožek, biološki, krožek zgodovine, kemijski krožek, tečaj prve pomoči, Vesela šola, filatelistični, pionirska hranilnica, Mladina Rdečega križa, krožek NOB.
- c) Tehnično poročje: modelarski krožek, krožek ročnih spretnosti, hortikulturni, prometni, ikebana, foto-krožek, mladi gasilci.
- d) Telesno vzgojno področje: strelski, šahovski krožek, taborniki, planinci, pionirji-kurirji, sekcije ŠŠD: roket, košarka, gimnastika, odbojka, atletika itd.

Med šolskim letom se bo gotovo pokazala potreba po ustanavljanju še novih krožkov, o čemer bodo odločali učenci sami. Nekateri prostovoljne dejavnosti bodo vodili zunanji sodelavci šole, ker je na šoli premalo učiteljev za tako raznovrstna udejstvovanja naših učencev.

Na šoli naj ne bo nobenega učenca, ki ne bi bil član vsaj enega krožka!

Mentor PO

Marija Rebernik

PROGRAM KOMISIJE ZA PRIREDITVE

za šolsko leto 1976/77

Člani komisije za prireditve so naslednji tovariši in tovarišice:

Ljuba Tovšak, Olga Golob, Jelka Kastelic, Stanka Bele, Vlasta Stokanovič, Matija Brezovar, Majda Šuln.

Komisija se je sestala 20. septembra in predlagala prireditve v tem šolskem letu. Na sestanku je bil navzoč tudi tovariš ravnatelj. Pogovorili smo se o programu za praznike.

1. Dan republike
2. Praznovanje novoletne jelke
3. 8. februar
4. 8. marec
5. Kurirčkova pošta
6. Bralna značka.- višji razredi
7. 27. april in 1. maj
8. Sprejem v mlade člane RK
9. Dan mladosti - bralna značka - nižji razredi

Tovariš ravnatelj je predlagal, naj bi se na šoli ustanovilo kulturno-umetniško društvo. Sklicati bi bilo potrebno vse člane krožkov in njihove mentorje, na občnem zboru pa izvoliti odbor društva.

Mentorica

Majda Šuln

POROČILA

TABORNIŠKA ORGANIZACIJA

Taborniška organizacija, ki je že od samega obstoja naše šole na listi izvenšolskih dejavnosti, tudi letos deluje. Mentor je tovariš Dobovšek. Naša četa, ki nosi ime „Grm“, deluje v okviru OGT -

odreda Gorjanskih tabornikov. Šteje 96 članov, ki so razdeljeni v dve starostni skupini - do dvanajstega leta so medvedki in čebeličice, potem pa se preimenujejo v tabornike in tabornice. Ti pa so potem razdeljeni še v vode; imamo tri MČ in tri TaTa.

Naše delo je zelo pestro - od najrazličnejših orientacijskih pohodov do izletov in taborov. Do sedaj smo opravili že znaten del programa. Organizirali smo taborni ogenj v počastitev občinskega

praznika, vsak izmed šestih vodov je odšel na svoj izlet in potem je bil pohod v Padež in podobno.

Alenka Suhadolnik,

8.c

LUTKOVNI KROŽEK

Mladi lutkarji delujejo na naši šoli že šesto leto. V tem času so naštudirali naslednje igrice: Jurček in trije razbojniki, Debela repa, Kralj Matjaž in Alenčica, Čarovna skrinjica, Krikec in Pikec ter Pavliha in kurir.

Za vse igrice smo sami izdelali 29 lutk in 9 scen.

Doslej je bilo 53 nastopov, od teh samo v lanskem šolskem letu 25. Gostovali smo po okoliških šolah, na Štajerskem ter v Ljubljani na Gospodarskem razstavišču in v Mladinskiem gledališču.

Udeležili smo se treh republiških srečanj pionirjev - lutkarjev. Po odločitvi posebne komisije smo se uvrstili na republiško revijo amaterskih lutkovnih gledališč Slovenije. Na njej je iz vse Slovenije nastopalo 5 amaterskih in dve poklicni gledališči.

Nastop in uspeh na tem srečanju je za lutkarje veliko priznanje za njihov trud, hkrati pa jim je spodbuda, da nadaljujejo z delom in se izpopolnjujejo.

Mentorica

Ljuba Tovšak

NAŠA VAJA POTEKA TAKOLE :

Zberemo se, seveda s pol ure zamude, toda to nam ne dela preglavic.

Največ dela imamo z izdelavo lutk. Iz kvadrastih kosov spužve izoblikujemo okroglo glavo. To je zelo težko, posebno za nas, ker med pogovorom večkrat pozabimo na svoje delo. Tovarišici najbrž s svojim delom ne koristimo preveč.

Po naši vaji je razred tak, kakor bi vanj treščila bomba. Uboge čistilke! Seveda pa jim s prigovorom tovarišice večkrat olajšamo delo.

Naša vaja je polna smeha in vedrine, kar nam pomaga, da premagamo vse naše težave.

LUTKOVNO SREČANJE V VELENJU

Kot že nekaj let smo tudi letos odšli na pionirsko srečanje lutkarjev, ki je bilo tokrat v Velenju. Za to srečanje smo se že nekaj časa pripravljali.

Prišel je dan za odhod. Do Velenja smo se peljali s kombijem, ki nam ga je posodila tovarna avtomobilov IMV.

Ko smo prispeli, so nas prisrčno sprejeli pionirji tamkajšnjih osnovnih šol. Spoznali smo se s pionirji in pionirkami, pri katerih smo bivali. Na skupnem kosilu pa smo spoznali ostale lutkarske skupine.

Odrezali smo se kar dobro. Igrali smo tudi v vaseh, ki so nekaj km oddaljene od Velenja.

Po treh dneh smo se veseli odpravili domov. Še prej pa smo si seveda z našimi gostitelji izmenjali naslove. Dopisujemo si še vedno in si želimo, da bi se zopet srečali.

LUTKARSKO SREČANJE V MARIBORU

Povabljeni smo bili v Maribor, na revijo amaterskih lutkovnih skupin. Težko smo pričakovali to srečanje, čeprav smo vedeli, da ne igramo najbolje.

Največ težav smo imeli z glasbo, ker imamo slab magnetofon. Tudi naši rekviziti niso bili zadovoljivi, ker nimamo dovolj finančnih sredstev.

Vadili in pilili smo se, kolikor nam je dopustil čas - včasih tudi po pet ur na dan.

Končno je prišel težko pričakovani odhod. Pot je bila dolga, a smo si jo krajšali s humorjem.

Ko smo prispeli, so nas zelo lepo sprejeli in nas odpeljali v hotel Orel. Za mnoge od nas je bilo to pravo doživetje.

Naslednji dan smo imeli predstavo. Nemalo smo se bali, saj smo bili najmlajši med nastopajočimi. Toda igrico smo kar dobro odigrali. K nam je pristopil novinar in vprašal: „Iz katerega gledišča ~~ste~~ prosim?“ Kaj se je potem pogovarjal s tovarišico, nevem, ker se nam je mudilo na gostovanje. Urno smo pospravili oder.

Popoldne smo se za nagrado povabili v slaščiarno, kjer si je vsak naročil najljubše pecivo.

SREČANJE S KOROŠKIMI LUTKARJI

Bilo je ob začetku šolskega leta. Tovarišica je sklicala krožek in dejala: „K nam bodo prišli na obisk lutkarji celovške gimnazije. Bilo bi prav, da se jim predstavite s kakšno igrico.“

„Katero?“ smo se spraševali.

Odločitev je padla, predstavili se bomo s partizansko. Najvidijo, da smo z njimi, da pri nas še živi spomin na težke čase, ko je gospodoval pri nas fašizem.

Čeprav smo igrice že igrali, smo precej pozabili besedilo, posebno pa nam je delalo težave igranje na glasbila in petje.

V četrtek popoldne so napovedali obisk. Pozdravili smo se in začelo se je. Napeto so sledili igrici. Ob zaključku pesmi so peli z nami in skandirali. Njihov mentor, tovariš Tolmajer, nam je čestital in rekel: „To, kar ste vi doživeli med vojno, pri nas še traja, je še vedno živo.“

Barbara Jaki, 7.d

Saša Cimerman, 7.e

FOLKLORNI KROŽEK

Vsi učenci pri tem krožku se pridno pripravljamo na proslavljanje dneva republike. Učimo se gorenjske plese. Nekaterе deklice so žalostne, ker še sedaj nimajo plesalcev. Zato vabimo še enkrat vse dečke, ki radi plešejo, da se nam pridruži jo.

Vsem nam je žal, da dečki v starejši skupini niso resni in delovni. Zaradi njih je starejša skupina prenehala vaditi. Mogoče se bodo sedaj spomnili svojh dolžnosti! To vsi plesalci pričakujemo in jih še enkrat vabimo k sodelovanju.

Odbor

BIOLOŠKI KROŽEK

Kakor vsako leto tudi letos na naši šoli deluje biološki krožek, katerega mentor je tovarišica Zlata Dobovšek. Obis-

kujejo učenci šestih, sedmih in osmih razredov, od katerih so v prvi skupini učenci šestih in osmih razredov, v drugi pa učenci sedmih razredov.

Prva skupina se je do sedaj ukvarjala z izdelovanjem preparatov, ki so jih potem opazovali pod mikroskopom. Ogledali so si že enocelično zgradbo rastlin, živali ter človeka, v načrtu pa imajo še ureditev geološke zbirke ter prebiranje poljudno znanstvenih knjig, poleg mikroskopiranja seveda.

Druga skupina se tudi ukvarja z mikroskopiranjem, hkrati pa rešuje tudi vaje iz učbenikov.

Obe skupini pa vestno urejujeta tudi svoj stenčas v biološki učilnici.

Suzana Rugelj,

8.c

Ker letos pri pouku biologije obravnavamo zgradbo človeka, se bodo vaje pri krožku nanašale na to učno snov. Vaje iz delovnega zvezka smo začeli že reševati, vmes pa bomo opazovali tudi druge zanimive stvari iz narave. Z mikroskopom smo gledali zgradbo rastlin. Opazovanje pod mikroskopom je zelo zanimivo, saj nam razkriva čudovit, očem neviden svet v malem. Pod lečo smo gledali zgradbo živalske kosti v prečnem in podolžnem prerezu. Zanimala nas je tudi dokaj nenavadna naloga. Ustno sluz smo zmešali s kapljico jodove raztopine ter vode. To zmes smo dali pod mikroskop in spoznali njeno sestvo.

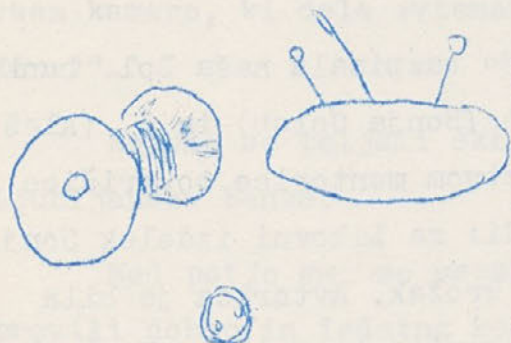
Zanimamo se tudi za nagradno igro, v kateri sodelujejo mladi naravoslovci. Ta igra je v reviji Pionir, ki izhaja enkrat mesečno. Upamo, da jo bomo dobro opravili.

Delo v biološkem krožku je zanimivo, zato ga radi obiskujemo.

Prizadevamo si, da ne bi zamudili nobene ure ter si želimo, da bi še dolgo in uspešno deloval.

Mateja Mežan,

7.b

ŠIVILJSKI KROŽEK

Krožek je organiziran za sedme razrede. Vključene so predvsem deklice. Imamo ga ob petkih od 17. - 18,30. Krožek vodi tovarišica Udovčeva.

Učimo se krojenja in šivanja. Naredile smo kroj zvončastega in ozkega krila. V načrtu pa imamo še šivanje predpasnika, spalne srajce, bluze ... Ker to ne moremo šivati na roke, se bomo naučile šivanja na šivalni stroj. Izmerile smo se in si določile svoje osebne mere. S pomočjo teh rišemo kroje. Tovarišica nam je tudi povedala, koliko blaga rabimo za določena oblačila.

Šiviljski krožek je zelo poučen in koristen. Koristil nam bo celo življenje in ne bo nam treba za vsako malenkost oditi k šivilji.

Darja Glavič,

7.c

IZ NAŠE PIONIRSKÉ HRANILNICE

Oktober je bil mesec mladih varčevalcev. Varčevanje ni le grabljenje denarja na kup; mlad človek se mora naučiti ceniti ne le denar, temveč delo, ki ga ta denar plačuje.

V naši pionirski hranilnici, ki je odprta ob ponedeljkih od 11,30 do 13,30 in ob sredah od 7^h do 8^h pod vodstvom mentorice in ob pomoči učencev, ki jih to delo veseli, je 442 varčevalcev. Prihrankov imajo že približno 7 milijonov starih dinarjev. Lanskim obrestim smo prišteli še letošnje in jih skupno z odborom pionirske hranilnice pametno razdelili.

V medšolskem tekmovanju, ki ga je razpisala naša Dol. banka, smo prejeli za likovna dela 1. nagrado (Sonja Golob) in 3. (Aleš Florjanc), oba iz 6.e razreda pod vodstvom mentorice tovarišice Guštinove. Dobili smo 2 odkupni nagradi: za likovni izdelek Sonje Golob, za literarno delo pa literarni krožek. Avtorica je bila Andreja Pleničar iz 8.b razreda in mentorica tovarišica Mestnikova. Vse nagrade bodo poslali na šolo. Vsem nagrajencem in njihovim mentorjem - čestitamo!

Za vestno delo nas je banka nagradila z izletom v Zagreb (bili smo na letališču in na RTV) in na grad Mokrice.

Učenci, še se lahko vpišete med mlade varčevalce!

Le „Kdor varčuje, - si srečo kuje!“

Mentorica

Danica Bunc

BILI SMO V ZAGREBU

Učenci, ki delamo v šolski hranilnici, smo šli 23. oktobra na izlet v Zagreb.

Organizirala ga je Ljubljanska banka. Iz Novega mesta smo odpotovali ob 8^h zjutraj. Veselih obrazov smo s svojimi tovarišicami sedli v avtobus podjetja Gorjanci.

Med vožnjo smo se prijetno zabavali, zato smo se kmalu znašli v Zagrebu, ki je bil odet v gosto meglo. Pot nas je najprej zanesla na letališče. Na dolgi stezi smo občudovali letalo DC 9, ki

je bilo pripravljeno za vzlet. Na terasi smo težko pričakovali, kdaj bo mogočni ptič poletel v oblake. Vendar nam sreča ni bila naklonjena. Letalo je poletelo v višave, ne da bi ga videli. Potem smo si ogledali letalsko hišo in nato odkiteli v RTV.

Prijazni tovariš nam je razkazal kamere. Občudovali smo predvsem kamero, ki dela avtomatično. Gledali smo tudi risanke „Tom in Jerry“.

Ko smo se peljali skozi Zagreb, smo se čudili novi stavbi Ljubljanske banke.

Med potjo smo se ustavili na gradu Mokrice, kjer so nam pripravili dobro in izdatno kosilo. Videli smo tudi hleve s konji in poniji. Poleg gradu je steza, po kateri lahko jezdijo.

Ljubljanska banka nas je obdarila s kemičnimi svinčniki, broškami, nalepkami na svili ter z značkami.

Proti večeru smo se vrnili v Novo mesto. Izlet je bil zelo lep in poučen.

Borut Šuštaršič,
6.b

LITERARNI KROŽEK - nižja skupina

Tudi letos je začel z delom literarni krožek za nižjo skupino. Vanj smo vključeni učenci 3., 4. in 5. razreda. Obiskuje ga tudi učenec iz 2. razreda. Vseh skupaj nas je 19. Krožek imamo vsako sredo ob 17. uri. Vsi člani literarnega krožka redno prinašajo spise, pesmi in uganke. O njih se skupaj pogovorimo. Včasih nekatere sestavke in pesmi tudi popravimo, če je potrebno. Pogovarjamo pa se tudi

o novih naslovih.

V tem šolskem letu bomo pisali za naše glasilo in pošiljali bomo prispevke v Kurirček in Ciciban.

Letos je drugo leto, odkar imamo literarni krožek za nižjo skupino. Obiskujemo ga radi in pridno sodelujemo. Lani, ob koncu šolskega leta, smo na zboru šole imeli samostojen nastop. Brali smo najboljše spise in pesmice, ki smo jih napisali v šolskem letu. Poslušalci so nam navdušeno ploskali. Bili smo veseli, da smo se lahko izkazali.

Marjeta Režek,

5.a

LITERARNI KROŽEK - višja skupina

Letos smo se vsi, ki radi pišemo, ločili na novinarje in literate, v novinarski in literarni krožek. Literarni krožek vodi tudi letos tovarišica Westnikova.

Že na prvem sestanku smo pričeli z delom. Izvolili smo nov odbor in sestavili pro-

gram za letošnje šolsko leto. V novem odboru smo:

predsednica - Mojca Janžekovič,

tajnica - Darja Brađač,

blagajničarka - Liljana Kapš,

kronist, ki z našo pomočjo zbira in lepi vse, kar imamo objavljene-
nega v časopisih in revijah - Alenka Suhadolnik,

glavni urednik glasila - Marjanca Božič,

tajnica glasila - Andreja Pleničar.

Program dela je obsežen. Sodelujemo z vsemi časopisi in revijami, odzivamo se na razne natečaje. Posebno sodelujemo z mladinskimi časopisi in revijami, saj nam pridejo v roke najpogostejše. Letos bomo še posebno sodelovali z oddajami Radia Ljubljana.

Po številu je literatov kar precej - že 29. Posebno veseli smo novih članov. Vabimo k sodelovanju vse, ki imajo veselje do pisane besede.

Že letos je Lili Kapš zastopala naš literarni krožek na prireditvi slovenskih in hrvaških obmejnih občin v Vrgin mostu, Alenka Suhadolnik, Darja Bradač in Robi Fajdiga so bili v Mariboru na VIII. zboru pionirjev dopisnikov, Andreja Pleničar je prejela nagrado Ljubljanske banke, Mojca Janžekovič pa knjižno nagrado Radia Ljubljana.

Med nas bomo povabili pesnike ali pisatelje in se tako podrobneje seznanili z njihovim delom.

Posebno težka in odgovorna naloga bo priprava posebne številke glasila, ki nam bo vzela mnogo časa.

Torej nam dela res ne manjka, saj komaj sledimo razpisom.

Mojca Janžekovič,
8.c

NA OBISKU V BEOGRADU

Delegacija naše šole, 10 učencev, je bila povabljen na prijateljsko srečanje na osnovno šolo Vladislava Ribnikarja v Beogradu. Povabili so nas kot pobrateno šolo na proslavo ob 32-letnici osvoboditve Beograda.

Z avtobusne postaje smo odšli z avtobusom Niš ekspres ob 23,30 proti Beogradu, tja pa smo prišli okrog 8^h zjutraj. Tam nas je sprejela socialna delavka osnovne šole Vladislava Ribnikarja. Odpeljala nas je v šolo, kjer smo se spoznali s svojimi gostitelji in odšli na njihove domove.

Po kosilu v šoli smo odšli na prireditev, ki je bila posvečena 32-letnici osvoboditve Beograda. Nato so nas učitelji beograjske šole odpeljali v veleblagovnico „Robna kuća“. Z dvigalom smo se peljali na vrh, ki se imenuje Vidikovac in si ogledali panoramo Beograda. Videli smo skupščino in cerkev sv. Marka ter druga poslopja starega Beograda.

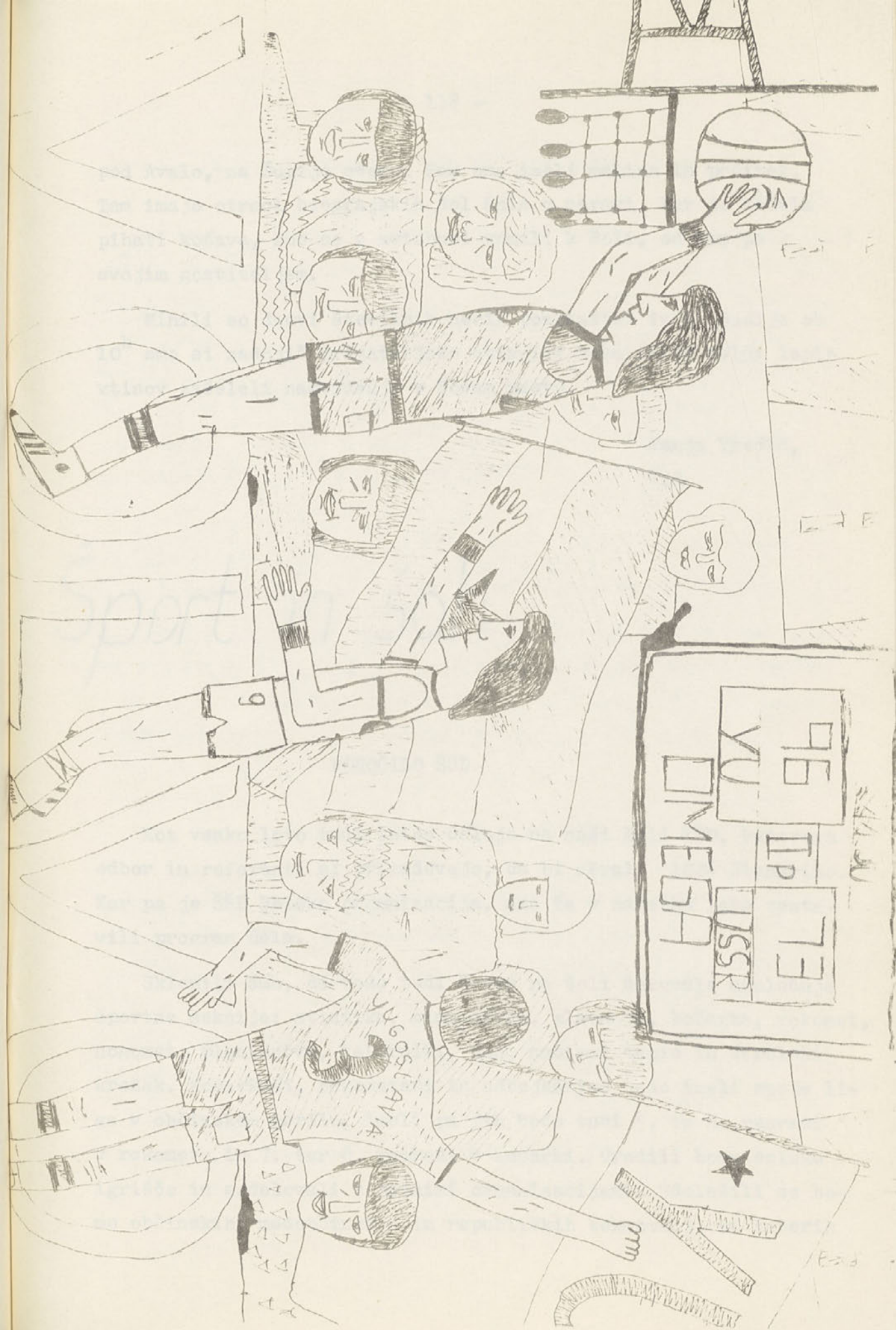
Od tam smo s svojimi gostitelji odšli na Kalemegdan. Ogledali smo si oba spomenika, park in ostanke utrdbe mesta. Na Kalemegdanu so še igrišča, vojaški muzej, živalski vrt, restavracija in drugo. Od tam se lepo vidi izliv Save v Donavo. Bil je že večer, ko smo se vrnili.

Naslednje jutro pa smo imeli ogled še ostalih pomembnejših objektov in spomenikov v Beogradu.

Najprej smo si ogledali večji spomenik in grobove tistih, ki so ob osvobajanju Beograda padli. Pot smo nadaljevali z avtobusom do muzeja 4. julij in 25. maj.

V muzeju 4. julij smo si ogledali sobo, v kateri je tovariš Tito ilegalno delal in v kateri je vodil 1. sestanek komunistov v ilegali. Nato je sledil ogled muzeja 25. maj. Tu so spravljene vse štafetne palice in darila, ki jih je tovariš Tito prejel za svoje rojstne dneve.

Ko smo z ogledom muzeja končali, smo preko Novega Beograda odšli do Janjic, kjer so postrelili nešteto nedolžnih ljudi. V spomin na te ljudi so na tem mestu posadili toliko rož, kolikor je padlo žrtev in to preuredili v park. Pot nas je vodila dalje,

pod Avalo, na Šupljo steno. Tam smo imeli malico in počitek. Tam imajo otroci beograjskih šol šolo v naravi. Ker je začela pihati košava, smo se z avtobusi vrnili k šoli, od tam pa k svojim gostiteljem.

Minili so dnevi številnih novih poznanstev in v nedeljo ob 10^h smo si zadnjič prijateljsko stisnili roke in si polni lepih vtisov zaželeli nasvidenje v Novem mestu.

Janja Vrečič,

7.d

Šport in šah

POROČILO ŠŠD

Kot vsako leto tudi letos deluje na naši šoli ŠŠD, katerega odbor in referenti si prizadevajo, da bi zbrali 100% članarino. Ker pa je ŠŠD šolska organizacija, smo že v začetku leta sestavili program dela.

Sklenili smo, da bodo tudi letos na šoli delovale naslednje športne sekcije: atletika, gimnastika, plavanje, košarka, roket, nogomet, planinstvo, taborniki, šah, namizni tenis in strelski krožek. Košarkaši, rokometarji in odbojkarice bodo imeli svoje lige v občinskem merilu, imeli pa jih bodo tudi 5. in 6. razredi v rokometu in 7. ter 8. razredi v košarki. Uredili bomo šolsko igrišče in sodelovali z raznimi organizacijami. Udeležili se bomo občinskih, medobčinskih in republiških tekmovanj, na katerih

že vnaprej želimo našim športnikom kar največ športne sreče in uspehov.

Predsednik ŠŠD

Vanja Hribar

KROS

V sredo, dne 29. 9. 1976 je bil na stadionu v počastitev dneva pionirjev kros, na katerem so tekli vsi učenci višjih razredov.

Tekli smo v skupinah. Najprej peti razredi, nato šesti, sedmi in osmi razredi. Fantje so tekli posebej in dekleta posebej.

Proga je bila dobro pripravljena. Tudi vreme je bilo lepo. Doseženi so bili dobri rezultati.

Gregor Golobič,

7.c

TEK PO ULICAH NOVEGA MESTA

18. oktobra je bil v našem kraju Tek po ulicah Novega mesta. Ob 18^h se je na štartu zbralo šestinšestdeset tekmovalcev iz Novega mesta, Šentjerneja, Žužemberka in Ribnice. Iz naše šole so tekli trije pionirji: Sašo Bajt, Stane Pugelj in Zoran Simovič. Od vsega začetka je vodil tekač iz naše šole, Sašo Bajt. Tudi drugi tekač je bil iz naše šole. To je bil Zoran Simovič. Tekma je bila zelo razburljiva.

Ta tek je bil dolg 1000 metrov. Uspeh tekačev naše šole je bil zelo razveseljiv, saj so sedaj med najboljšimi v Sloveniji.

Igor Derlink,

7.c

PLAVALNI TEČAJ

To leto imajo peti razredi plavalni tečaj. Vodita ga tovariša Ohešen in Špilar. Imajo ga učenci v popoldanskem času. Učijo se kraul, prsno plavanje in skok v vodo. Vsak učenec mora imeti 20 ur plavanja. Zadnjo uro plavanja pa učenci pokažejo, koliko so se naučili plavati in v kakšnem času preplavajo določeno dolžino. Ta tečaj je obvezen za vse tiste, ki še ne znajo plavati.

Igor Derlink,

7.c

MOJ ŠPORT

HODIM K ATLETIKI. V PONEDELJEK SMO ZMAGALI. ZMAGAL SEM TUDI JAZ PRI SKOKU V DALJAVO. TOVARIŠICA MI JE ČESTITALA. JAZ SEM SE JI ZAHVALIL. DOMOV SMO ŠLI OB 18. URI IN 5 MINUT. KO SEM PRIŠEL DOMOV, SEM POVEDAL O SVOJEM USPEHU. VSI SMO BILI ZADOVOLJNI.

Janez Šušteršič,

2.d

ŠAHOVSKI KROŽEK

Na naši šoli že dolgo deluje šahovski krožek. Vodi ga tovariš Milič. Imamo zelo dobre šahiste v več razredih. Veliko je takih, ki sanjajo, da bodo prišli na velika tekmovanja. Toda le redkim to uspe.

Šahovski krožek je vsak četrtek ob 16. uri.

Igor Derlink,

7.c

Za razvedrilo

TUDI MENE MUČIJO OSLOVSKA LETA

Vsakega človeka v določeni dobi življenja mučijo oslovska leta. To nima nobene zveze z oslom, a je mogoče tudi majčkeno v zvezi z njim.

V tistih letih je človek prav na meji med odraslim in otrokom. Tega marsikdo noče priznati, a je vendar po mojem tako. Takrat ne smeš početi tega, kar počnejo starši, pa zopet tega ne, kar počnejo otroci.

Priznam, da tudi mene mučijo oslovska leta. Tega se zavedam in me ni sram povedati. To je po mojem oblika pubertete. V teh letih je človek nepremišljen, nepreračunljiv. Ima po večini svoje nazore, ki jih hoče povsod uveljaviti. Takrat je po eni strani že odrasel, a je še vedno otrok. Ima polno domislic, šal, a pojavi se tudi zaljubljenost.

To zdaj ni nič novega. To je samo začasna simpatija, ki se je kmalu naveličáš in si poiščeš drugo. Včasih pride celo tako daleč, da se mogoče poljubita, držita za roke, zasanjano ogledujeta drug drugega.

Jaz sklepam, da otroci iz neurejenih družinskih razmer in kmečki otroci prej „prebolijo“ to „bolezen“. Prej se zavedo, da ne gre vse tako, kot oni hočejo. Prej spoznajo, da se je treba za obstanek boriti, delati.

Janja Jalovec,

7.c

TUDI TO JE OSLOVSTIVO

Bilo je v petem ali šestem razredu, ne spominjam se več, dogodek pa mi še jasno leži v spominu. Kot skoraj vsak sem bila tudi jaz „udarjena“ na modo. Vse bi še šlo, če ne bi bila mama proti vsemu temu. Ona je hotela, da je lepo, a tudi praktično in ne le za dva dni. Jaz pa ravno obratno: lepo, čudovito, krasno, a tudi moderno.

Nekega dne sva odšli kupovat čevlje. Ti so me tiščali, ti so mi bili preveliki, oni spot predragi; vse zaradi tega, ker niso bili moderni in mi niso bili všeč.

Ko sem zaman nekaj časa hodila okoli mamice in prosila, naj mi kupi moderne čevlje, ki bodo tudi meni všeč, sem, ne prvič v življenju, sklenila, da se bom mamici maščevala. Čeprav sem vedela, da se je ne da omehčati, sem vseeno poskušala.

Začela sem s trmo. Hotela sem se trmati prav do doma. No, nazadnje s tem res nisem ničesar dosegla, sladoleđ pa je dobila le sestra, ker se pač ni trmala.

Potem sem se doma usedla pred televizi-
zor, gledala in se delala, kot da nikogar ne poznam. Mamice pač tudi to ni
ganilo, le jeza je postala hujša.

Postala sem jezna in to maščevanje me
je začelo celo zabavati, čeprav sem ob
pogledu na nove čevlje „skisala“ obraz.

No, na koncu so mi čevlji postali „še kar“ všeč, a vseeno nisem popustila.

In končno sem skovala pravi maščevalni načrt. Sklenila sem, da bom čevlje postopoma uničevala. Ne bi jih prala, mazala in sploh: ne bi skrbela zanje. Mislila sem si: „To bo vžgalo!“

Kmalu pa je mami ta moj naklep opazila in tudi ona name namerila maščevanje. Čudno se ji je namreč zdelo, da moji čevlji vse prevečkrat stojijo nenamazani.

In spet hočeš - nočeš: morala sem nositi čevlje, ki so se odpopolnoma novih razlikovali po tem, da so bili še grši kot prej.

Torej, kot vidite, tisto jesen nisem ničesar dosegla. Ko pa je bilo treba spomladi spet začeti nositi čevlje, se je morala mamica vdati. Hočeš - nočeš morala mi je kupiti nove čevlje, ker so mi bili stari premajhni. Tako sem le nekoliko uresničila svoj maščevalni načrt.

Take in podobne dogodke „ustvarjam“ jaz v sedanjih letih. Upam, da me bo ta norčavost in neumnost minila; sicer ... mh ... res ne vem, kako bo, če bom tako uničevala svoje stvari, ki mi niso všeč. Ti dogodki pa niso nič drugega kot sad oslovskih let.

Darja Bradač,

7.c

POŠTENO SMO JO ZAGODLI

No, ja, zagodla sem jo večkrat, a nikoli sama. Ponavadi sva bili dve. Neva, moja sestrična, in jaz. Ušpičili sva marsikaj. Na primer: Obrali sva vsa jabolka na vrtu nekega policaja, ker je nekoč prej oskubil njenega očeta za 10 novih din. Ko smo pekli kostanj, sva v ogenj metali cele kostanje, da je potem pokalo in so kostanji frčali okrog nas. Tudi veje na drevesu sva nalomili in to prav tam, kjer se ^{je} zbirala Gorazdova klapa. Potem pa so cepali z drevesa kot zrele hruške. K sreči ni bilo nič polomljenega (kosti namreč), dobili so le dodatke. Dodatke ali buške.

No,nekoč, ko so se spet zbrali na posvet, sva z Nevo prisluškovali. Saj vem, porečete, da ni lepo prisluškovati, a kaj, ko naju je zgrabila ženska radovednost. Slišali sva le neko mrmranje. Sicer pa nama je Gorazd potem povedal, o čem so se pogovarjali. Problem sva bili - midve. Sklenili so, da se lahko tudi midve priključiva njihovi klapi.

Da, postali sva članici tega tajnega društva. Najino vključitev smo proslavili z rabutanjem. Naj vam najprej predstavim kraj. Zamislite si hišo ob cesti, za njo pa vrt. Veje sadnih dreves so se kar lomile pod težo. Sklenili smo, da jih razbremenimo. Na našo nesrečo se je po vrtu podil pes, ki smo se ga morali nekako rešiti.

Ob mraku smo, kot kriminalci, splezali čez ograjo. Seveda so tudi straže prišle na svoj račun. Pri vratih smo pustili enega, da jih odpre, ko bo potrebno. In res! Oni odpre vrata, požvižga psu, ta pa ne bodi len, se odpravi na potep. Zdaj smo bili varni. Spravili smo se na drevje. Ko smo jo hoteli pobrisati, nas je zalotil „gazda“ (vračal se je iz gostilne) in se sesedel, ko je zagledal, kako smo kot mravlje lezli po drevesih in vrtu. Mi pa, ko smo ga zagledali, jasno kot beli dan, v beg! Reši se, kdor se rešiti more!

Ko smo v bunkerju slavili zmago, smo se pravili nad jabolka. A kaj, ko nobenemu od nas ni šlo nič kaj preveč v slast. Vseeno pa smo pojedli le eno vrečko. Kam pa ostalo? Kam neki - (rekli boste, da se nam je zmešalo) nazaj! A kaj, ko se ni dalo sadje prilepiti na veje. Zatorej smo vrečke postavili na prag, pozvonili in stekli. Ven pride „gazda“ in ko zagleda sadje, samo izbulji oči, se ozre okrog, ga pobere in odide v hišo. Kot smo kasneje zvedeli, je iz njega napravil odličen kompot. Verjetno je bil še vesel, ker mu ni bilo treba obirati.

To je že dolgo in je le spomin na leta, ki jim pravijo oslov-ska. Čeprav sem še vedno z eno nogo v teh letih, ne uganjam več takih stvari. Rabutam še, a manj kot prej. Sama pa si želim, da bi tudi druga noga kmalu skočila iz oslovskih let.

Ada Štór,

7.c

COPATA PRIPOVEDUJE

Oh, kako tečno je biti copata. Včasih katere noge tako smrdi-jo, da ni mogoče povedati. Tako pa smrdijo Mirandine. Ta me je že vso raztrgala.

Sem črna, a Miranda govori, da sem zanič. Oh, jaz uboga copa-ta, kot kakšna sužnja sem. Zmeraj mi stopa na trebuh. Če bi me vsaj kdo drug kupil in ne ta Miranda! Ta Miranda je tako tečna. In meče me po tleh in v strop, da imam polno bušk. Ko bi bolje ravnala z mano! Niti spati ne morem, ker premišljujem o tem.

In tako se ponavlja iz dneva v dan. Vedno bolj sem žalostna.

Miranda Južnič

ZAKAJ SO MI DEČKI BOLJ SIMPATIČNI OD DEKLIC

Zakaj so mi dečki bolj simpatični od deklic? Bežite, bežite! Kakšno vprašanje pa je to? Saj bi se človek nasmejal do solz!

Ampak ... če dobro premislim, sploh ni slabo to vprašanje! Kaj pravite? Naj vam odgovorim?

Prav!

POTEGAVŠČINE

Ko smo se v šestem razredu učili o selitvah Slovanov in je bil Nekdo vprašan, je rekel:

„Slovani so preskočili Karpate...”

Marjana Božič,

8.a

Aleša se pred tablo muči s kraškimi jamami: „V kraških jamah rastejo kapniki navzdol in ... ”

Tovariš: „Pravimo pa jim?”

„Obešenci!” se Aleša zmagoslavno obrne k razredu.

Karmen Robek,

8.a

ALI VEŠ ...

1. KAKO SE IMENUJE NAŠ PIONIRSKI ODRED?

- A XII. SNOVB
- B Gorjanski bataljon
- C Stane Semič - Daki

2. KDO JE MENTOR PIONIRSKE ORGANIZACIJE?

- A Ana Pavlin
- B Marija Rebernik
- C Franci Turk

3. KDO JE LETOŠNJI PREDSEDNIK PIONIRSKE PRGANIZACIJE?

- A Davorin Gazvoda
- B Janja Vrečič
- C Zvonka Zupančič

4. KDO JE MENTOR AKTIVA ZSMS?

- A Marija Rebernik
- B Zlata Dobovšek
- C Sonja Kocuvan
- D Miroslav Vute

5. KDO JE MENTOR ŠŠD?

- A Marijan Špilar
- B Vojko Oklešen
- C Majda Slijepčević

6. KDO JE PREDSEDNIK ŠŠD?

- A Vanja Hribar
- B Andrej Zoran
- C Katarina Teršar

7. KDO SKRBI ZA NAŠO KUHINJO?

- A Jelka Bobič
- C Metka Blatnik
- D Anica Somrak

8. KDO JE PREDSEDNIK OO ZSMS NA ŠOLI?

- A Mojca Nared
- B Marjan Smrke
- C Doris Kolenc

9. KDO JE MENTOR LITERARNEGA KROŽKA?

- A Sonja Kocuvan
- B Ivanka Mestnik
- C Irena Jerman

10. KDO JE MENTOR NOVINARSKEGA KROŽKA?

- A Ivanka Mestnik
- B Katja Bricelj
- C Sonja Kocuvan

11. KOLIKO LET ŽE IZHAJA NAŠE GLASILO?

- A pet
- B tri
- C štiri

Mojca Nared,

8.a

POPRAVI, ČE ZNAŠ!

Vaš vohunski sistem je sigurno že pogruntau, da imamo osmi razredi plesne naloge ob četrtkih popoudne. Glede na to kok je plesau-
ceu, oz.plesavk, je temu primerna tudi disciplina in vedenje.

Plesni profesor je tovariš Vovk. Priznati mu moramo, da je perfekten učitelj. Če ugotovi, da kdo ne pogrunta korak, ga takoj nauči in poba ali dekile pleše brez večjih pripetljajev naprej. To je zelo fino, veste, ker če bi vi čuli, kolko je klejanja, piskanja in grdega gledanja, bi se držali za glavo. Najhujše je, ko se jih nabere za stebrom (to je steber v avli, kjer je gor cagrea) cel regiment in ne morjo ne naprej ne nazaj. Vsak hoče prit prej do luči, kot npr. rastline v tropskih gozdovih.

Ilése se učimo korak za korakom (ne mislim kot novorojenčki) in sčasoma nam to pride v kri. Eni imajo rajš chichago, drugi lamp, tretji angleški valček, peti fokstrot in četrti argentinski tango. Skradka - svet naših mišljenj o plesih je zelo različenj.

Vaša

Ricinus Karamela

BESEDO IMA KRITIK

Pa sem spet tu. O, ne boste se me zne-
bili, Bodeče Neže smo trdoživa bitja.
Ja, kaj ste se pa po izidu prejšnje
številke tako razburili? Ni bilo potreb-
no. Štedite z živci in denarjem, ki ga-
lahko vlagate v našo šolsko hranilnico.

Letos smo doživeli neke spremembe v uči-
teljskem zboru, ki pa niso prinesle po-
sebnih sprememb v redovalnicah. Upajmo,
da se bo stanje izboljšalo, ponekod je
to res potrebno.

Učenci lanskega 7.a so razkropljeni.
Potem se mi ni treba več bati. Pa sploh
mislite, da sem se? Štos pa tak!

Letos so zacveteli - po uspehu, discipli-
ni in sploh - učenci 7.c razreda. Hoče-
jo se prebiti na prvo mesto, izgleda,
da jim bo uspelo. Ob razpadu 7.a je to
„res“ potrebno.

Nekateri učenci 7. razredov so potrebo-
vali podaljšano bivanje. Potem so ugo-
točili, da se da v tem času čudovito
razsajati po šoli. Spravili so se nad vse, posebno nad redovalni-
ce, ki so se začele polniti s cveki. No, nazadnje so nekatere iz-
ključili. To so res zaslužili!

Kaj pa je letos s tistimi, ki bi morali biti mlajšim za vzgled -
osmošolci? Ja, kaj je znjimi? Že vemo, vsega so krive plesne vaje,
oziroma to, kar se na plesnih vajah dogaja. Seveda, ljubezen ima
prste vmes. Zato so slabi po vedenju, učenju. Nekateri se bojijo

pomladi. Le zakaj? Ne smemo pozabiti, da je bila letošnja jesen podobna poletju.

Popravila je potrebno naše šolsko igrišče. Po njem se blestijo papirčki, polivinilske vrečke itd. Smo lahko res tako ponosni nanje? Sicer pa trenutno ni v veliko boljšem stanju koš za smeti na igrišču.

Jedilnica, ki je bila prej podobna norišnici, je nekako bolj urejena. S tem seveda ne mislim, da se je čreda konj spremenila v krotke ovčice, to ne. Samo da konji niso več divji, ampak udomačeni. Nekateri imajo malice „zastonj“. Kako pa to? Nič posebnega. Ne plačajo, jedo pa.

Razvila pa se je izredno zanimiva in koristna trgovina. Prekupčevanje z blokci za kosilo je verjetno v modi. Kdo bo bolj zvit? Mislim, tovariši in tovarišice ali pa učenci, če bodo pravočasno odnehali.

Pa ne skrbite, da bi bilo v šoli kaj narobe, saj imamo dežurno službo. Že gre, dokler službujejo solidni učenci. Ampak kadar si pripnejo značke cvetke iz posameznih razredov, takrat je šola v izrednem stanju.

A veste, kje se je razvil drugi Žabjak? Na hodnikih in v avli naše šole. Dajmo, preprečimo to, saj se da! V vsakem razredu je umivalnik in zraven umivalnika koš, v katerega lahko romajo odpadki.

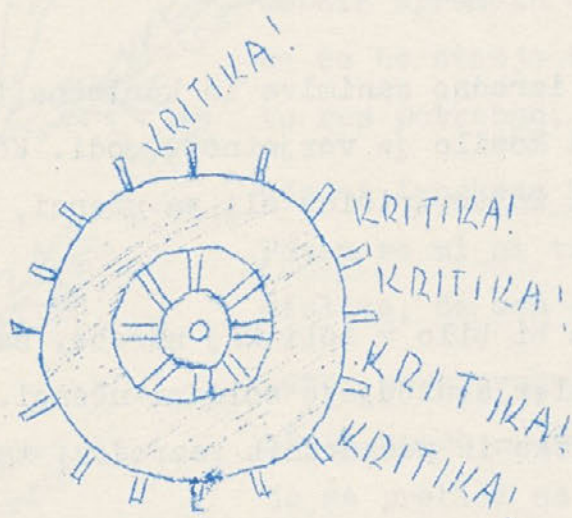
Zelo urejeno imamo pozabljanje predmetov; uspešno se da pozabiti in nikoli več videti - copate, puščico, plonk listek, razne zvezke, knjige in tako dalje. In zakaj nikoli več videti? Ker je omarica za najdene predmete tako zelo urejena. To pa zeto, ker pri tem ne more pomagati ne tovariš električar ne tovariš hišnik, temveč samo dežurni učenci. O dežurni službi smo pa že slišali.

Ste se že včlanili v Sedlarski krožek - mentor 8. razredi - člani so tisti, ki se jim ne da niti stati med glavnim odmorom? Iz vzrokov, ki se tičejo dežurne službe, krožka ne priporočamo!

Ampak, zakaj se niste nič oglasili na IBEN (Informativni biro Bodeče Neže)? Še zmeraj pričakujem pisma - tudi grczilna.

Pa brez zamere,

Vaša Bodeča Neža.

Likovne prispevke odbrala Ana Guštin, akademska slikarka.

Avtorji slik:

Jože Robek, 7.e

Ivo Šteblaj, 6.b

Tomaž Savšek, 6.a

Barbara Maznik, 2.b

Marjana Brinovec, 2.b

Irena Guštin, 2.c

Tatjana Krištof, 2.b

Tatjana Kosec, 2.d

Naslovno stran izdelal Davorin Gazvoda, 6.b

Uredniški odbor glasila:

glavni urednik: Marjanca Božič

tajnik: Andreja Pleničar

urednika za literarne strani: Mojca Nared, Karmen Robek

urednika za kulturo in umetnost: Mojca Janžekovič, Andreja Pleničar

urednika za drobne zanimivosti: Darja Bradač, Erika Papež

urednika za izvenšolske dejavnosti: Karmen Kraševc, Irena Grahek

urednika za šport in šah: Igor Derlink, Gregor Golobič

urednika za zabavo: Renata Kordiš, Alenka Suhadolnik

tehnična urednika: Jani Šuklje, Boris Recelj

odgovorni urednik: Ivanka Mestnik

V mentorski skupini za glasilo so še:

Darinka Golobič, Anica Šuštaršič – za prispevke nižjih razredov

tehnična izvedba: Miroslav Vute

likovna oprema: Ana Guštin

blagajna: Lidiya Novak

Cena 8,00 din

Izvodov: 670

Novo mesto, 26. novembra 1976

